

DE STER

Een inspirerende boodschap

VAN LEGRAND RICHARDS, van de Raad der Twaalfen

Ik wil iets zeggen over de waarde van de Schrifturen. Ik weet niet of U ze wel eens leest: staan ze op de boekenplank of betekenen ze iets voor U?

Als wij de Schrifturen niet hadden, wat zouden wij dan begrijpen van de liefde van onze hemelse Vader en in welke verhouding wij tot Hem en Zijn liefde staan, een liefde die Hem Zijn Eniggeboren Zoon deed geven, door Wie wij, met gehoorzaamheid aan Zijn geboden, naar Hem kunnen terugkeren en iets mogen begrijpen van het heerlijke doel van de mens. Wat zouden dan weten van het grote verzoeningsoffer van onze Verlosser? Wij kunnen nauwelijks bevatten wat dat voor Hem heeft betekend: gekruisigd te kunnen worden voor onze zonden. Waarderen wij dat? Wat zouden weten over de redenen van de schepping van de aarde en de redenen waarom we hier zijn en wat Hij voor ons bereid heeft?

Zonder de wetenschap vanwaar wij gekomen zijn, waarom we hier zijn, en waar wij heen gaan, en hoe we daar moeten komen, zijn we als een schip op zee zonder roer noch zeil. We zouden drijvend kunnen blijven, maar we zouden nooit een haven bereiken. Daarom hebben wij de Schrifturen nodig.

INHOUD

Verantwoordelijkheid en zending van de jeugd van de Kerk. Door president David O. McKay	287
De stem van een profeet. Door R. Don Oscarson	289
Verbrand dat boek. Door Don Vincent di Francesca	292
Cyrus Dallin en het standbeeld van de engel Moroni. Door Albert I. Zobell jr.	295
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over gebed	298
De euvelen der pornografie. Door J. Edgar Hoover	310
OOV	
De OOV en het Meisjesprogramma	300
Zusters Hulpvereniging	
Gelukwensen ter gelegenheid van de verjaardag van	

president David O. McKay op 8 september 1968	301
Het best bewaarde geheim van het heelal	302
Zondagsschool	
De kloof tussen resolutie en werkelijkheid. Door Leland H. Monson	303
Voor de jeugd van de Kerk	
En openhartig gesprek met meisjes. Door bisschop Robert L. Simpson	306
Genealogie	
De wereldconventie voor genealogie	309
DE kleine STER	
Een cadeautje voor Tonnie. Door Frances Carfi Matranga Pret met snoepjes. Door Peggie Geiszel	59
Iets over vlinders	59
Brams bakstenen	60
De leeuw en de muis	64

Op de omslag

President David O. McKay (geboren op 8 september 1873) en Emma Ray Riggs McKay (geboren op 23 juni 1877) zijn al meer dan 67 jaar getrouwd (sinds 2 januari 1901). Zij zijn nog even teder, attent en bezorgd voor elkaar als toen. Deze foto werd in maart van dit jaar genomen door Merritt Smith van de Jay Lynn Studio in Salt Lake City.

De Ster wenst president McKay een gelukkige verjaardag toe.

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de Hollandse Ring

September 1968 · Nr. 9
68e Jaargang

Redacteur:

Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

Coördinator:

Poul Stolp, Translation Services
Department, Oude Gracht 113,
Utrecht.

Correspondent voor de Hollandse
Ring H. Gaster, Hanenburglaan 18,
Den Haag.

„De Ster” van de Kerk van Jezus
Christus van de Heiligen der
Laatste Dagen verschijnt eenmaal
per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar. Gironummer
240615 — t. n. v. Nederlandse
Zending,
Amersfoortsestraatweg 214 —
Huizen N. H. Nadruk van de in dit
nummer voorkomende clichés is
verboden.

Drukker:

Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland.

Opmaak, illustraties:

PBO-Layout-Center,
Frankfurt a. d. M.

PRESIDENT DAVID O. MCKAY

Verantwoordelijkheid en zending van de jeugd van de Kerk

„Blijft in de vrijheid, waarmede gij zijt vrijgemaakt...“ (Leer en Verbonden 88:86.)

„... en de waarheid zal u vrijmaken.“ (Johannes 8:32.)

Essentieel in die „waarheid“ is de vrije wil die ons is gegeven — het recht om te denken en te handelen zoals we willen — een goddelijke zegen, even kostbaar als het leven zelf, zonder welke wij niet in staat zouden zijn om vooruitgang te maken of gelukkig te zijn.

Toen bekend werd gemaakt dat de mens de Mount Everest, 's werelds hoogste bekende bergtop, had bedwongen, werd de wereld er door in beroering

gebracht. De mens had wederom een heldendaad van moed en uthoudingsvermogen toegevoegd aan zijn lijst van overwinningen op de natuur. Bijna een halve eeuw had de mens getracht deze schijnbaar onmogelijke prestatie te verrichten. Ten slotte stond de mens als een machtige kolos bovenop de tot dusver onoverwonnen Mount Everest.

Het is een grote prestatie om op de top van de Mount Everest te staan. De koningin van Engeland verhoef de man die dat bereikt had in de adelstand. Ik was uitermate geïnteresseerd toen wij het bericht ontvingen van die geweldige verovering, van de moeilijkheden die ermee gepaard gingen. Hier zijn er enkele van:

Verraderlijke gletschers en steile ijswanden bewaken de top van de Everest. Ijzige windstoten werpen vaak stenen en brokken ijs naar de bergbeklimmer. In 1924 kon men waarnemen hoe twee Britten de 8600 m lijn passeerden; even later omgaf de wind hen met een wolk van opgezweept sneeuw. Ze werden nooit meer teruggezien.

Eeuwenlang heeft de mens er naar verlangd om de natuur te overwinnen. Nu heeft hij die prestatie geleverd, maar de onoverwonnen menselijke geest hunkert naar andere onbekende gebieden. Er bestaan thans vergevorderde plannen voor een landing op de maan, en zelfs een reis naar Mars schijnt niet tot de onmogelijkheden te behoren.

Thans heeft de mens het luchtruim en de oceaan veroverd. Hij heeft afstanden overwonnen. Hij vliegt nu door de ruimte. Hij is meester van alles, behalve van zichzelf.

Zelfbeheersing

Laat ons nu het andere element belichten: „Verstrikt u niet in zonde.“ (Leer en Verbonden 88:86.) Aan u de keus, u hebt het recht, u kunt doen wat u wilt, en niemand zal u dat voorecht ontnemen. Maar laat ons dit wel overwegen.

„Verstrikt u niet in zonde.“ Jongemannen en jonge vrouwen, mijn eerste gedachte is, dat u zich bewust moogt zijn van de verantwoordelijkheid, waarmee uw „vrije wil“ gepaard gaat, en dat u moogt beseffen dat wat u vandaag denkt en wat u vandaag doet groten-deels zal bepalen van de toekomst van uw grootse natie zal zijn, want er is eens terecht gezegd:

„Het lot van een willekeurig land op een willekeurig tijdstip hangt af van de meningen van haar jongemannen beneden de vijftentwintig.“ (Goethe)

Nog nooit eerder in de geschiedenis heeft de wereld groter behoefte gehad aan jongemannen die het hogere leven liefhebben boven laagheid, zelf-zucht en ontucht. Wat vandaag uw mening is over het

leven en haar doelstellingen, zal bepalend zijn voor wat uw land morgen zal zijn. Dit staat vast.

Wat nu betreffende geestelijke macht en de macht om te oordelen, onderscheidingsvermogen en zelfbeheersing? Tenzij er een ontwikkeling van het karakter plaatsvindt die gelijk is aan de groei van fysieke krachten, kunnen moeilijkheden niet uitblijven.

Er is wel eens gezegd dat het doel van het leven samengevat kan worden in één enkele zin: „De materie beheersen, opdat we het ideaal mogen verwzenlijken.“

Zelfbeheersing — beheersing van het humeur wanneer u thuis bent, beheersing van ondoordachte taal en een haastig oordeel, beheersing van de tong om zodoende verdriet en gekwetste gevoelens te voorkomen, beheersing van de begeerten.

Laat u niet misleiden

Jonge mensen, u kunt in deze wereld zijn, en toch niet van de wereld! U bent in die levensfase gekomen waarin u gedreven wordt door hartstochten die u door de hemel verleend zijn. Er zijn jongemannen die gezien dit feit zeggen: „Welnu, als we dan deze hartstochten hebben, waarom mogen we ze dan niet bevredigen?“ En soms wordt hun standpunt verdedigd door sommige moderne psychologen, valse leraars en leiders die zeggen dat onderdrukking verkeerd is, dat bevrediging de natuurlijke weg van het leven is. Maar ik zeg u: „Laat u niet misleiden!“

Ik herhaal, jonge mensen, u bent in die levensperiode waarin uw fysieke aard zich manifesteert, maar u moet ook bedenken dat God u in diezelfde levensperiode de macht van het verstand heeft gegeven; Hij heeft u de macht om te oordelen gegeven, onderscheidingsvermogen en zelfbeheersing, en wel voor een goddelijk doel. Laat verstand en een gezond oordeel uw gids, uw weegschaal zijn.

Het zaad van geluk

Dit brengt mij op een ander feit, even belangrijk, zo niet belangrijker dan de reeds genoemde. Het zaad van een gelukkig huwelijksleven wordt in de jeugd-jaren gezaaid. Geluk begint niet aan het altaar; het begint tijdens de periode van jeugd en verkering. Dit zaad van geluk wordt gezaaid door uw vermogen om uw hartstochten in toom te houden. Kuisheid dient bij jonge mensen de overheersende deugd te zijn — het ideaal dat de wereld niet heeft aanvaard, en waarvan velen in de wereld niet zullen geloven dat het bestaat of dat het gekoesterd wordt in het hart van de jeugd. U, jongemannen en jonge vrouwen die op zending bent geweest, weet heel goed hoe verbaasd sommige

wordt vervolgd op blz 308

David O. McKay, de negende president en profeet, ziener en openbaarder van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, viert op 8 september 1968 zijn 95ste verjaardag. Het is de redactie van "De Ster" een waar genoeg om samen met de leden van de Kerk over de gehele wereld president McKay bij deze gelegenheid onze oprechte gelukwensen aan te bieden. Het nu volgende artikel, getiteld "De stem van een profeet" publiceren wij ter ere van zijn verjaardag.

De stem van een profeet

DOOR R. DON OSCARSON

„O, dat ik een engel ware," sprak de profeet Alma, „en mijn hartewens vervuld kreeg, dat ik mocht uitgaan en spreken als met de bazuin Gods, met een stem, die de aarde zou doen beven, en ieder volk bekering toeroepen!

„Ja, ik zou als met de stem des donders aan iedere ziel bekering en het plan der verlossing verkondigen, opdat zij zich zouden bekeren, en tot onze God komen, zodat er geen verdriet meer op de gehele aardbodem zou zijn." (Alma 29:1-2.)

Evenals Alma heeft president David O. McKay aangevoeld hoe kort het leven is en is hij zich bewust geworden van ons opgesloten-zijn in tijd en ruimte en van de zwakheid, waardoor de mens, ook al is hem een lang leven beschoren, wordt beperkt in het uiten van die woorden, die hij kan nalaten aan hen die naar hem willen luisteren. Wat zouden wij zelf verkiezen na te laten als wij „de stem des donders" hadden of beschikten over gouden bladzijden, waarop wij een boodschap konden graveren?

President McKay schijnt het antwoord op deze vraag te hebben gevonden. In de 62 jaren dat hij heeft behoord tot de algemene autoriteiten van de Kerk, heeft hij tot de miljoenen die zijn stem gehoord en zijn liefde gevoeld hebben, steeds in alle eenvoud herhaald wat de grondslag is van zijn getuigenis, waarvan wij hierna enkele voorbeelden laten volgen:

„Het is al meer dan vijftig jaar geleden dat ik voor het eerst hier stond als lid van de algemene autoriteiten der Kerk. Ik herinner me nog heel goed hoe ik beeede en hoe nederig ik me voelde toen ik voor zo'n groot gehoor kwam te staan en een positie aanvaardde als een der leiders. Het verstrijken van een halve eeuw heeft het er voor mij niet gemakkelijker op gemaakt . . . Evenals toen en in de tussenliggende jaren, wil ik ook vanmorgen weer een beroep doen op uw welwillendheid en u vragen voor mij te bidden."

„Het is mij moeilijk gevallen om de boodschap die ik in mijn hart had voor de mensen van de Kerk en voor de mensen van de wereld in het kort samen te vatten. Er bestaat een gezegde van Paulus, dat „het bedenken des vlees is de dood; maar het bedenken des Geestes is het leven en vrede." (Romeinen 8:6.)

„Christus heeft van ons gevraagd het geestelijke dat in ons is tot ontwikkeling te brengen."

„Het aardse bestaan van de mens is niet anders dan een beproeving om te zien of hij al zijn krachten wil inspannen en zijn geest, zijn ziel wil richten op dingen die bijdragen tot het behagen en bevredigen van zijn lichamelijke natuur of dat hij de verwerving van geestelijke hoedanigheden tot zijn eigenlijke levensdoel wil verheffen."

„Als iemand het ware doel van het leven wil vinden, moet hij gaan leven voor iets dat zijn eigen ik te boven gaat. Dan hoort hij de stem van de Verlosser die zegt: „Ik ben de Weg, en de Waarheid, en het Leven . . ." (Johannes 14:6.) Geeft hij gehoor aan die stem, dan komt hij al spoedig tot het besef, dat er niet zo iets is als één enkele grote daad, die hij kan stellen om daardoor de gelukzaligheid of het eeuwige leven te verwerven. Dan leert hij dat het leven „niet bestaat uit grote opofferingen en plichten, maar uit kleine dingen, zoals een glimlach, een vriendelijk

woord en kleine liefdediensten die men anderen geregeld bewijst, want hierdoor worden harten gewonnen en behouden en kunnen wij elkaar vertroosten.”

„Ons leven speelt zich af per uur en per dag, thuis in onze omgang met collega's en zaken relaties, in onze ontmoeting met mensen die ons vreemd zijn. Juist door onze houding als mens gedurende die dagelijkse contacten bewijzen wij of wij gewoon zijn een beroep te doen op het geestelijke in onszelf en in degenen met wie wij in aanraking komen. Het is een kwestie van ons doen en laten in het dagelijkse leven.”

„Een geestelijke instelling, die ons ware levensdoel moet zijn, is het bewustzijn van zelfoverwinning en van

spraak tot de studenten aan de Brigham Young Universiteit sprak hij over bepaalde factoren die bijdragen tot een geslaagd huwelijk en huiselijk geluk, waarbij hij een beeld uit zijn eigen jeugd gebruikte:

„Ik herinner mij hoe ik eens als tiener, samen met andere jongens, in lieflijk gezelschap, een zomermiddagwandeling maakte. Wij wandelden de ‚middelste landweg‘ op die naar South Fork Canyon leidt. Aan weerszijden van de weg bloeiden wilde rozestruiken, maar wij plukten geen enkele roos af, omdat ze waren overdekt met het stof dat voorbijgangers hadden doen opwaaien. Spoedig hadden wij de berghelling bereikt. Ook daar bloeiden rozen, maar deze waren vrij van het stof van de weg. Elke roos werd er

gemeenschap met de Oneindige. Dit geeft ons de kracht om moeilijkheden te overwinnen en hierdoor zullen wij steeds meer kracht verkrijgen. Als iemand voelt hoe zijn talenten zich beginnen te ontplooiën en hoe zijn ziel door waarheid wordt verruimd, doet hij daarmee een van de meest verheven levenservaringen op.” (Passages uit een toespraak, gehouden tijdens de algemene conferentie der Kerk van 4 april 1958.)

Geestelijk leven! Iets dat hoger is dan het eigen ik — een streven naar de menselijke waardigheid — dit is één van de krachtigste en meest herhaalde boodschappen die president McKay de mensen van deze generatie telkens weer heeft voorgehouden.

Een ander geliefd thema van hem is de heiligheid van het gezinsleven. In een op 11 oktober 1955 gehouden toe-

alleen gekust door de zonneshijn en de morgendauw. Wij plukten die onbezoedelde rozen en gaven ze aan de meisjes die ons vergezelden en voor wie dit zo'n passend geschenk scheen te zijn.

„Mij dunkt dat dit een beginsel is dat regelrecht in verband staat met ons huwelijksgeluk — reinheid als maatstaf, zoals die onder heiligen der laatste dagen wordt geleerd en aangehouden.”

In diezelfde toespraak vestigde hij de aandacht op de noodzaak van zelfbeheersing en hij deed dit met een vleugje humor. Hij vertelde van een jonge echtgenoot die zich bij zijn pasgetrouwde vrouw had beklagd over haar kookkunst. Nadat deze hem zo lang mogelijk had aangehoord, zei ze tot haar man:

„Ik weet wel dat ik niet goed kan koken en ik vind het

even naar als jij, maar ik zit er toch ook niet steeds over te mopperen?' Dit ,mopperen' in een huwelijk maakt het juist zo onplezierig. Leer dus jezelf te beheersen en je tong in toom te houden."

Kenmerkend voor president McKay is bovendien de nadruk die hij altijd heeft gelegd op de grote betekenis van nog een eenvoudige eigenschap die in het huwelijk moet worden aangekweekt — eenvoudig toe te passen, maar in wezen is het een goddelijke eigenschap. Hiervan zegt hij:

„Nog een factor die kan bijdragen . . . en die ik hier wil noemen is hoffelijkheid of wellevendheid. In de verkerings-tijd scheidt elk der geliefden behagen in het voorkomen van de wensen van de ander en vindt vreugde in het voldoen aan die verlangens binnen de grenzen van het fatsoen. Maar al te vaak wordt de trouwdag door jonge paartjes beschouwd als het einde van de periode dat men elkaar het hof maakt. Dan behoort er echter een tijd aan te breken waarin de beide partners elkaar tot in alle eeuwigheid het hof maken en dat betekent, dat men thuis attent voor elkaar moet zijn en dat de man zijn vrouw dezelfde achting moet blijven toedragen die hij bezat voor zijn geliefde in de verkerings-tijd en dat zij haar echtgenoot even hoog in ere houdt als toen, ook al zit hij nu achter de krant. . . . en zegt hij geen woord. Het leven wordt eentonig en saai, maar die alleedaagse sleur kan worden doorbroken als wij er maar even aan willen denken dat woordjes als „alsjeblijft“, „dankjewel“ en „vergeef me“ in het huwelijk nog precies evenzeer op hun plaats zijn en door onze echtgenoten worden gewaardeerd als door onze geliefden in de verkerings-tijd."

Weer een ander van zijn grote thema's werd tot uitdrukking gebracht tijdens een paasprogramma dat in de Salt Lake Tabernakel werd uitgevoerd. Tussen enkele muzikale nummers in sprak president McKay een korte paasboodschap uit over de zending van de Verlosser. Tegen het einde van zijn toespraak maakte hij deze opmerking: „Wij geloven dat Jezus (hier zweeg hij even, keek op van de tekst die voor hem lag en blikte zijn zeer talrijke toehoorders in de ogen) — neen, wij *weten* dat Jezus de Christus is, de Redder der wereld."

In het plechtstatige milieu van een algemene conferentie in oktober 1959 zei hij het in iets andere woorden:

„Ik betuig dan voor God', zo schreef Paulus aan Timotheüs, „en den Heere Jezus Christus, Die de levenden en doden oordelen zal . . . Predik het woord . . ." (2 Tim. 4:1—2.) „Welk ,woord'? Dat Jezus Christus . . . den dood heeft te niet gedaan, en het leven en de onverderfelijkheden aan het licht gebracht door het Evangelie." (2 Tim. 1:10.)

„ . . . door de eeuwen heen hebben de mensen Christus dus van verschillende gezichtspunten uit bekeken. Sommigen, die Hem even venijnig verwerpen als het gepeupel in Zijn dagen, zien in Hem en Zijn volgelingen ,grondleggers van een christelijke zedenleer, die de kracht van de Europese wereld heeft ondermijnd en uitgeput.' Anderen, die door hun ervaring tot een duidelijker inzicht zijn gekomen, beschouwen Hem als de ontwerper van een stelsel, dat bevorderlijk is voor vlijt, eerlijkheid, waarheid, reinheid en vriendelijkheid, een stelsel dat de wet ondersteunt en de vrijheid voorstaat als iets onmisbaars en dat de mensen

wil verenigen tot één grote broederschap.

„Anderen beschouwen Hem weer als de enige Mens met een volmaakt karakter, een persoonlijkheid die in de geschiedenis haar weerga niet kent, doch zij ontkennen Zijn goddelijkheid. Miljoenen aanvaarden Hem als de grote Leraar, Wiens leringen echter niet van toepassing zijn op de hedendaagse maatschappelijke toestanden." (Toen voegde president McKay er met de intensiteit van zijn eigen getuigenis aan toe:) „*Slechts weinigen — o hoe, weinigen! — . . . aanvaarden Hem als Degene Die Hij in werkelijkheid is, n.l. Jezus de Eniggeborene des Vaders, Die in de wereld kwam, om voor de wereld te worden gekruisigd, om de zonden der wereld te dragen, en om de wereld te heiligen en te reinigen van alle ongerechtigheid.*" (Cursivering van de schrijver van dit artikel.)

Dan spreekt hij tenslotte het geheim uit van een gelukkig, geslaagd leven, het geheim dat hij heeft gevonden gedurende een leeftijd die de menselijke ervaringen omvat van kaars en petroleumlamp af tot en met de ontdekking van de atoomenergie en de geheimenissen van de ruimte. In een toespraak, gehouden aan de Brigham Young Universiteit, zei hij:

„Met geheel mijn hart . . . ik spreek tot u na een ervaring van vele jaren, wetende dat men, om zich in dit leven nuttig te kunnen maken en er genoegen, vreugde en geluk in te mogen vinden, de vermaning van Christus moet opvolgen om eerst Zijn koninkrijk te zoeken."

Nu nog één verhaal tot besluit:

„ . . . een jachtopziener bemerkte eens dat er een touwtje aan een boom was vastgebonden, waarvan het uiteinde in een dichtbegroeid woud verdween. Hij besloot dit touwtje te volgen totdat hij had ontdekt wat het te betekenen had. Dwars door kreupelhout en laag neerhangende takken heen baande hij zich zo goed mogelijk een weg en trof ten slotte een jager aan, die het overblijfsel van een klunten bindgaren nog in zijn hand hield. Op zijn vraag waarvoor dit garen werd gebruikt, gaf de jager ten antwoord: „Ik heb wel eens gehoord dat er mensen in deze wildernis verdoemd zijn en nu ben ik vastbesloten om althans één middel te hebben om de weg terug te kunnen vinden als ik mijn oriëntatievermogen eens mocht verliezen."

„Zo banen wij ons allen min of meer een weg door het dichte woud van het menselijk leven. Sommigen verliezen hun oriëntatievermogen en weten niet meer in welke richting zij moeten gaan, terwijl anderen verstandig genoeg zijn om een gids mee te nemen of een bepaalde richtlijn te volgen (ik verander het beeld nu even en noem het een anker), en dan kunnen zij de terugweg wel vinden, ook al wijken zij soms van het rechte pad af of al raken zij wel eens verbijsterd in de doolhof der menselijke samenleving. Die ankerplaats, ik herhaal het nog eens, is gelegen in de idealen van het Evangelie van Jezus Christus. Geluk, veiligheid, karaktervastheid . . . dit alles ontspruit uit het zich vasthouden aan dat anker. . . .

„God help ons, dat wij zo verankerd mogen zijn . . . om weldra van stapel te lopen in het rijk der mensheid om ons in dienst van anderen te stellen en trouw te arbeiden in Gods koninkrijk, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen."

Verbrand dat boek

DOOR DON VINCENT DI FRANCESCA

Ouderling Dont Vincent Di Francesca overleed op 18 november 1966 te Gesta Grätten (Palermo), Italië

Ik werd geboren op 23 september 1888, in het stadje Gratteri in de provincie Palermo op Sicilië, als zoon van Joseph D. en Marianne D. Maria Francesca. Mijn moeder overleed op 22 februari 1892 en samen met mijn broer Antonine en mijn zuster Josephine ging ik inwonen bij de ouders van mijn moeder.

Toen ik zeven jaar oud was ging ik naar de lagere school. Daar mijn grootvader wenste dat ik een godsdienstige opleiding zou krijgen liet hij mij onderwijzen door zijn neef, Vincent Serio. Ik ontwikkelde mij zo goed in de kunst van het lezen der Schriften, dat mijn leraar mij op 11-jarige leeftijd een groot compliment gaf en zei dat ik wel gezegend was met zo'n grote gave.

In november van het jaar 1900 werd ik toegelaten als leerling op een middelbare school, die onder leiding stond van een religieuze orde en daar studeerde ik tot 1905 in de godsdienstleer. Intussen nodigde mijn broer Antonine, die naar de stad New York was geëmigreerd, mij uit om naar Amerika te komen. Op 17-jarige leeftijd voer ik dus af van Napels en kwam op 12 oktober 1905 in New York aan. Daar ontmoette ik een vriend van mijn broer, Ariel Debellon, die predikant was van de Italiaanse gemeente van één der protestantse kerken en die mij aanstelde als leraar in dienst van leden van zijn gemeente. Hij kwam zo onder de indruk van mijn talent om de Schriften te lezen, dat hij het voorstel opperde dat ik het Knox College te New York zou gaan bezoeken. Ik volgde zijn raad op en behaalde er op 24 november 1909 mijn graad in de theologie.

Als ik nog eens terugdenk aan de gebeurtenissen in mijn leven die voorafgingen aan die koude februari-morgen in 1910, dan kan ik mij niet onttrekken aan het gevoel dat God mijn bestaan inachtig was. Die ochtend bezorgde de concierge van het kerkgebouw der Italiaanse gemeente mij een briefje van de predikant, waarin hij mij meedeelde

dat hij wegens ziekte het bed moest houden en mij verzocht naar zijn woning te komen, daar hij belangrijke zaken met mij te bespreken had betreffende parochiële aangelegenheden.

Terwijl ik Broadway afliep, waaide een sterke tegenwind uit open zee me zo koud aan, dat ik mijn hoofd gebogen hield en mijn gezicht van de wind afwendde. Toen zag ik iets liggen dat op een boek leek bovenop een open asvat, dat daar was neergezet om door de vuilniswagen te worden opgehaald. De vorm van de bladzijden en de manier waarop het boek was ingebonden gaf mij de indruk dat het een godsdienstig boekwerk was. Nieuwsgierig pakte ik het boek op en sloeg ermee tegen de kant van het asvat om de as van de bladzijden af te schudden. Het boek was in de Engelse taal geschreven. Ik zocht naar het titelblad, maar dat was er uitgescheurd.

Terwijl ik daar zo stond met dat boek in mijn handen sloeg de felle wind de bladen om en voor mijn ogen verschenen één voor één namen als Nephi, Mosiah, Alma, Moroni en Jesaja. Aangezien de wind bitter koud was, wikkelde ik het vuilgeworden boek haastig in een krant en vervolgde mijn weg.

In de pastorie voegde ik mijn collega Scarillo enige troostwoorden toe en stemde erin toe om ingevolge zijn verzoek gedurende zijn ziekte de dienst voor hem waar te nemen. Toen ik terugwandelde naar mijn eigen logies, verwiiden mijn gedachten bij het boek dat ik in mijn hand hield en bij de vreemde namen die ik daarin had gelezen. Wie waren deze mannen? Wie was die profeet Jesaja? Was het dezelfde waarvan ik in de Bijbel had gelezen, of was het een andere Jesaja?

Weer op mijn kamer gekomen, sloeg ik voorzichtig de gescheurde bladen om en kwam aan de woorden van Jesaja toe, die ik uiterst zorgvuldig begon te lezen. Wat zou

de naam kunnen zijn van de kerk die in zo gemakkelijk te begrijpen bewoordingen een dergelijke leer verkondigde? De omslag van het boek en het titelblad ontbraken. Op de eerste bladzijden las ik de verklaringen van getuigen en ik kwam sterk onder de indruk van de kracht van hun getuigenissen, maar er was geen andere aanwijzing voor de identiteit van het boek.

In de drogisterij op de benedenverdieping van mijn logies kocht ik wat alcohol en watten en begon de vuilgeworden bladzijden schoon te maken. Daarna las ik verscheidene uren wat er in het boek geschreven stond. Nadat ik het tiende hoofdstuk van het Boek van Moroni had gelezen, deed ik mijn kamerdeur op slot en met het boek nog in mijn handen knielde ik neer en vroeg aan God, de Eeuwige Vader, in de naam van Zijn Zoon Jezus Christus, mij te zeggen of dit boek van God was. Onder het bidden voelde ik mijn lichaam koud worden. Toen begon mijn hart luid te bonzen en er kwam een warm, blij gevoel over mij, dat me zozeer van vreugde vervulde, dat ik geen woorden kan vinden om dit te beschrijven. Ik wist nu dat de woorden van dat boek van God afkomstig waren.

Ik zette mijn dienstbetoon in mijn kerkelijke gemeente voort, maar in mijn prediking klonk telkens een zweem door van de nieuwe woorden die ik in het boek had gevonden. De leden van mijn gemeente stelden zoveel belang in mijn woorden, dat ze ontevreden werden over de preken van mijn collega's en aan hen vroegen waarom zij niet konden prediken in die prettige reneertrant van Don Vincent. Dit was voor mij het begin van de moeilijkheden. Toen de gemeenteleden tijdens de preken van mijn collega's de kerk begonnen uit te lopen en bleven zitten wanneer ik op de kansel stond, werden mijn collega's nijdig op mij.

De onerigheid begon pas goed op kerstavond van het jaar 1910. Die avond vertelde ik in mijn preek het verhaal van de geboorte en de zending van Jezus Christus, zoals dit in mijn nieuwe boek was weergegeven. Toen ik was uitgesproken bestreden enkelen van mijn collega's zonder enige schijn van schaamte in het openbaar alles wat ik had gezegd. De ongerijmdheid van hun beweringen maakte mij zo van streek dat ik openlijk tegen hen in opstand kwam. Daarop dienden zij hun beklag in tegen mij en leverden me over aan de censuurcommissie voor een disciplinaire actie.

Toen ik voor deze commissie verscheen, gaven de leden daarvan mij een advies, dat als een vaderlijke raadgeving was bedoeld. Zij raadden mij aan om dat boek te verbranden, waarvan zij zeiden dat het van de duivel was, aangezien het de oorzaak was van zoveel ellende en omdat de goede harmonie onder de herderlijke broeders erdoor was verstoord. In antwoord daarop gaf ik mijn getuigenis dat het boek dat zij mij verzochten te verbranden het woord van God was, maar dat ik door de ontbrekende bladzijden de naam van de kerk die dat boek doen verschijnen niet kende. Ik verklaarde dat ik God zou mishagen wanneer ik dat boek verbranden zou en ik zou nog liever uit de gemeenschap van de kerk treden dan tegen Hem te zondigen. Toen ik dit had gezegd, sloot de voorzitter van

de vergadering de discussie met de mededeling dat de raad later over deze zaak zou beslissen.

Eerst in 1914 werd ik nogmaals voor deze raad gedaagd. De Eerwaarde vice-voorzitter sprak mij op vriendelijke toon toe, waarbij hij liet uitkomen dat de scherpe woorden van de commissieleden bij het vorige verhoor wellicht verzet bij mij hadden uitgelokt, hetgeen te betreuren viel, daar zij mij allen liefhadden en niet waren vergeten hoe waardevol de hulp was geweest die ik hun altijd zo gewillig had geboden. Toch, zei hij, moest ik wel bedenken, dat algehele en volstrekte gehoorzaamheid de regel was. Het geduld van de leden, aan wie ik voortdurend leugens had verkondigd, was nu ten einde, ik moest dat boek onvoorwaardelijk verbranden.

Ik antwoordde dat ik de woorden van dat boek niet loochenen kon en dat ik het evenmin wilde verbranden, daar ik God zou beledigen als ik dat zou doen. Ik zei verder dat ik met vreugde uitzag naar de tijd dat de kerk waartoe dit boek behoorde mij zou worden bekendgemaakt, en dat ik mij daar dan bij zou aansluiten. Op dit punt riep de eerwaarde vice-voorzitter uit: „Genoeg! Genoeg!“ Vervolgens las hij de beslissing voor die door de raad was genomen: Ik zou worden ontheven van mijn positie als voorganger van de Kerk van de Goede Herder en tevens van alle voorheen door mij genoten rechten en voorrechten.

Drie weken nadien werd ik voor de opperste synode gedaagd. Nadat men mij in de gelegenheid had gesteld om mijn vroegere verklaringen in te trekken, hetgeen ik weigerde, bevestigde de synode het oordeel van de kerkeraad. Ik werd dus volkomen van de gemeenschap van mijn kerk afgesneden.

In november 1914 werd ik opgeroepen om dienst te nemen in het Italiaanse leger en naar de haven van Napels gedirigeerd. Ik was getuige van de strijd in Frankrijk, waar ik alle leed en ellende ondervond, waarmee veldslagen uit de Eerste Wereldoorlog gepaard gingen. Bij de lessen herinnerend die ik in mijn boek had gelezen, vertelde ik enige manschappen van mijn compagnie de geschiedenis van het volk van Ammon — hoe zij weigerden het bloed van hun broeders te vergieten en liever hun wapens begroeven dan zich schuldig te maken aan zo grote misdaden. De veldprediker bracht mij aan bij de kolonel en de volgende dag werd ik onder gewapend escorte het kantoor van de kolonel binnengeleid. Deze vroeg mij of ik hem de geschiedenis eens wilde vertellen, die ik aan de soldaten had verhaald, zoals opgetekend in het vierentwintigste hoofdstuk van Alma. Daarna vroeg hij mij hoe ik in het bezit van dat boek was gekomen en waarom ik een boek bewaarde dat in de Engelse taal was geschreven en door een ongenoemde kerk uitgegeven. Ik kreeg tien dagen celstraf op water en brood met het bevel dat ik niet meer over dat boek en de geschiednissen daaruit zou mogen spreken.

Na beëindiging van de oorlog keerde ik naar New York terug, waar ik een oude vriend ontmoette, die voorganger was in de Methodistische Kerk en de geschiedenis van mijn lotgevallen kende. Hij was van mening dat ik onbillijk was behandeld en hij begon bij leden van de synode een goed woordje voor mij te doen. Tenslotte werd ik, ditmaal als leek, weer tot mijn vroegere gemeente toegelaten. Bij wijze

van proef werd overeengekomen dat ik de methodistische predikant zou verzegellen op een zending naar Nieuw-Zeeland en Australië.

In de Australische stad Sydney ontmoetten wij enkele Italiaanse immigranten, die vragen stelden aangaande de fouten in de bijbelvertalingen die door de Katholieke Kerk waren gepubliceerd. De door mijn metgezel gegeven antwoorden bevredigden hen niet en hij werd boos op hen. Vervolgens vroegen ze mij ernaar en daar ik wist dat ik in het Boek van Mormon de waarheid had, vertelde ik hun nogmaals de geschiedenis van Christus' verschijning aan de mensen van dat land, zoals deze daar beschreven is, en dat Christus toen had gezegd: „Dat Ik andere schapen heb, die niet van deze kooi zijn; die moet Ik ook toebrengen, en zij zullen Mijn stem horen; en er zal één kudde zijn, en één herder.“ (3 Nephi 15:17.) Toen zij mij vroegen waar ik die wijsheid vandaan haalde, vertelde ik hun van het boek dat ik had gevonden, Zij vonden het een prachtig verhaal, maar mijn collega werd er zeer door verbitterd. Hij bracht me aan bij de synode en nogmaals werd hun vroegere vonnis bekrachtigd en thans werd ik voorgedood van de kerk afgesneden. Niet lang daarna keerde ik naar Italië terug.

Terwijl ik in mei van het jaar 1930 in een Frans woordenboek zat te zoeken naar bepaalde gegevens, viel mijn oog plotseling op het woord „Mormoon“. Ik las de woorden die daarbij vermeld stonden zorgvuldig door en bemerkte dat er in 1830 een Mormoonse Kerk was opgericht en dat deze kerk een universiteit bezat in Provo (Utah). Ik schreef aan het hoofd van de universiteit van Provo met een verzoek om inlichtingen aangaande het boek met de ontbrekende bladzijden. Twee weken later ontving ik een antwoord, waarin mij werd medegedeeld dat mijn schrijven was doorgegeven aan de president van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en dat hij mij nader zou inlichten over het bewuste boek, dat inderdaad tot de Mormoonse Kerk behoorde.

Op 16 juni 1930 beantwoordde de president Heber J. Grant mijn brief en zond mij een exemplaar van het Boek van Mormon toe, dat in 1852 door president Lorenzo Snow in het Italiaans was vertaald, terwijl deze op zending was. President Grant berichtte mij dat ouderling John A. Widtsoe president was van de Europese Zending der Kerk, met Liverpool in Engeland als hoofdkwartier en dat hij mijn verzoek aan hem zou doorzenden. Enkele dagen later schreef ouderling Widtsoe mij uit Liverpool en stuurde mij een brochure toe, die de geschiedenis van de profeet Joseph Smith bevatte, waarin werd verteld van de gouden platen en het tevoorschijn komen van het Boek van Mormon. Ten lange leste had ik nu dus de rest vernomen van het zo lang geleden begonnen verhaal, toen ik, door Gods hand geleid, dat gescheurde boek had gevonden, dat in een New Yorkse stadsstraat bovenop een vuilnisvat had gelegen.

Op 5 juni 1932 kwam ouderling Widtsoe naar Napels toe om mij te dopen, maar op dat moment was er op het eiland Sicilië juist een revolutie uitgebroken tussen de fascisten en de anti-fascisten en in verband daarmee werd mij door de politie van Palermo de vergunning geweigerd

om het eiland te verlaten. Dientengevolge werd mij op dat tijdstip de gelegenheid ontzegd om te worden gedoopt.

Het daarop volgende jaar verzocht ouderling Widtsoe mij om de brochure over Joseph Smith in het Italiaans te vertalen en te laten uitgeven met een oplage van 1000 exemplaren. Ik bracht mijn vertaling naar Joseph Gussio, een drukker, die een ander voorlegde aan de katholieke bisschop van het bisdom Cefalu. Na inzage gelaste de bisschop de drukker de papieren te vernietigen. Vervolgens deed ik de drukker een proces aan, maar al wat ik van het gerechtshof gedaan wist te krijgen was een bevel dat de drukker mij het oorspronkelijke boekje moest teruggeven, dat hij tussen wat afvalpapier in een kelder had gegooid.

Nadat ouderling Widtsoe in 1934 van zijn functie als zendingspresident was ontheven, begon ik te corresponderen met ouderling Joseph F. Merrill, die hem opvolgde. Deze zette mijn naam op de adreslijst van degenen die de „Millennial Star“ geregeld wilden ontvangen, welk blad ik tot 1940 ontving, toen de toezending in verband met de tweede wereldoorlog werd gestaakt. In januari 1937 schreef ouderling Richard R. Lyman, de opvolger van president Merrill, mij een brief, waarin mij werd medegedeeld, dat hij samen met ouderling Hugh B. Brown op een bepaalde dag in Rome aanwezig zou zijn en dan zou ik ze daar kunnen ontmoeten om gedoopt te worden. Deze brief ondervond vertraging wegens de oorlog en ik ontving hem dus niet tijdig genoeg.

Van die tijd af tot 1949 toe bleef ik van ieder bericht over de Kerk verstoken. Toch bleef ik een trouw volgeling en predikte het Evangelie van de bedeling van de volheid der tijden. Ik was in het bezit van exemplaren van de standaardwerken en ik vertaalde hele hoofdstukken in het Italiaans, die ik aan kennissen toezond, vergezeld van de begroeting: „Goedendag. De morgen breekt aan — Jehova spreekt!“

Op 13 februari 1949 hervatte ik mijn briefwisseling met ouderling Widtsoe in het hoofdkwartier van de Kerk in Salt Lake City. Ouderling Widtsoe beantwoordde mijn schrijven op 3 oktober 1950, waarbij hij uiteenzette dat hij in Noorwegen was geweest. Ik zond hem in antwoord daarop een lange brief, waarin ik hem vroeg mij te helpen opdat ik spoedig kon worden gedoopt, daar ik meende te hebben bewezen dat ik een getrouw zoon en een zuiver dienaar van God was en de wetten en geboden van Zijn Koninkrijk had onderhouden. Daarop verzocht ouderling Widtsoe president Samuel E. Bringhurst van de Zwitserse Zending of hij naar Sicilië kon gaan om mij te dopen. President Bringhurst arriveerde op 18 januari 1951 op het eiland, en ik werd vervolgens te Imerese in de provincie Palermo gedoopt. Volgens de annalen van de Kerk was dit blijkbaar de eerste doop die op het eiland Sicilië werd verricht. Vervolgens betrad ik op 28 april 1956 de tempel te Bern in Zwitserland en ontving er mijn bevestigingen.

Eindelijk in de tegenwoordigheid van mijn hemelse Vader te mogen zijn! Ik gevoelde dat ik nu mijn trouw had bewezen in mijn tweede staat, nadat ik de ware Kerk had gezocht en gevonden door middel van een onbekend boek, dat ik zoveel jaren geleden vond liggen op een open asvat in de stad New York. ○

CYRUS DALLIN

en het standbeeld van de engel Moroni

DOOR ALBERT I. ZOBELL, JR.

Het standbeeld van de engel Moroni op de top van de middelste oostelijke torenspits van de Salt Lake Tempel is een symbool van de gulden waarheden van het eeuwig Evangelie, dat in deze laatste dagen is hersteld.

Dit beeld van de engel is het werk van Cyrus E. Dallin, die op 22 november 1861 werd geboren in Springville (Utah), een kleine gemeente op zes mijl ten zuiden van Provo. Hij was de tweede in een gezin met acht kinderen van de mijnwerker Thomas Dallin.

In Springville en omgeving kwamen veel Piute en Ute Indianen voor. In de herfst kregen zij altijd toestemming om hun onderkomens in de velden te bouwen en tijdens de winter verkochten ze dan wild en dierenvellen aan de kolonisten. In zijn jeugd leerde Cyrus van deze Indiaanse burens te houden, zoals hij ook hield van de ruige bergen in de nabijheid van zijn ouderlijke woning. Op school stond zijn lei dikwijls vol tekeningen in plaats van de voor die dag opgegeven lessen.

En presbyteriaanse dominee, in wiens school hij als leerling was ingeschreven, moedigde hem aan zijn kunst-

zinnige gaven te ontwikkelen. Dominee Leonard had eens een tekening nodig van het vervallen schoolgebouw van adobe steen, met de bedoeling deze naar het oosten van de Verenigde Staten te zenden om daarmee aan te tonen dat er meer geld nodig was. Hij vroeg Cyrus deze tekening te willen maken en deze liet er geen gras over groeien. Nu was de jonge Dallin een echte kunstenaar, een artiest die geld voor zijn werk had ontvangen.

In het voorjaar van 1879 ging hij aan het werk in een van de mijnen in Silver City (Utah) waar ook zijn vader werkzaam was. Dit deed hij om genoeg geld te verdienen om in Provo aan een kunstnijverheidsschool te gaan studeren. Eerst kookte hij er eten voor zichzelf en drie andere werknemers; daarna kreeg hij een baantje bij het sorteren van erts, dat hij op een kruiwagen moest laden, ermee naar de schacht rijden en het vervolgens moest ziften. Het was zwaar werk met ruw materiaal en hij werkte daar ongeveer zes maanden.

Op zekere dag stootten de mijnwerkers op een laag zachte, witte, kalkachtige klei. De jonge Dallin bezweek voor de verleiding er iets van te maken en vormde er twee levensgrote mensenhoofden van, waarbij hij door hemzelf geïmproviseerd gereedschap gebruikte. Hij zei dat hij thuis al eens met boetseerleklei had geëxperimenteerd, waar hij ook ervaring had opgedaan in de houtsnijkunst met behulp van zijn knipmes. Verder had hij wat aan schetsen gedaan. De uit klei gevormde modellen werden in oktober 1879 met twee van zijn tekeningen naar een tentoonstelling in Salt Lake City gezonden.

In de volgende lente kwam de heer C. H. Blanchard uit Silver City zozeer onder de indruk van het talent van de jonge Dallin, dat hij eens ging praten met Jacob Lawrence, een rijke mijnbouwer uit Salt Lake City, en samen brachten zij het geld bijeen om Dallin naar Boston te laten gaan, naar de ateliers van de beeldhouwer Truman H. Bartlett. De heer Bartlett schreef op 12 juni 1880 een brief over de jongeman aan de redactie van de „Deseret News“, waaruit wij citeren: „Daar zijn vader geen bemiddeld man is, kan hij de onkosten van zijn zoon waarschijnlijk niet zo lang betalen. De jongen behoeft geen lesgeld te betalen en al wat hij nodig zal hebben is voldoende geld om zijn kosthuis te betalen en hem van kleding te voorzien. Hij heeft een prachtig talent voor de beeldhouwkunst en mits hij een behoorlijke opleiding krijgt, zal hij zichzelf en degenen die belang in hem stellen tot eer strekken.“

Een aantal mensen interesseerde zich voor het bevorderen van de ontwikkeling van Dallins talenten en zijn carrière had iets van een meteor. In februari 1884 werd aangekondigd dat hij in Salt Lake City een atelier zou openen, maar tegen het einde van juni werd er gemeld dat hij naar het oosten was gegaan om te studeren en de decembermaand van dat jaar bracht het bericht dat hij naar Parijs ging.

Op 16 juni 1891 trouwde hij met Vittoria Colonna Murray uit Roxbury in Massachusetts en onmiddellijk daarna keerde hij naar Salt Lake City terug, waar hij werkzaam was tot de winter van 1894. Gedurende deze vruchtbare periode beeldhouwde hij het Brigham Young-monument, dat op de vijftigste verjaardag van de aankomst der pio-

Ter gedachtenis aan de moeders onder de pioniers. (met toestemming van Utah High School Art Association)

Wij konden de brief niet achterhalen en daarom daarvoor in de plaats een foto van de heer Dallin op latere leeftijd, met een van zijn standbeelden op de achtergrond. (met toestemming van Utah State Historical Society)

niers in de Salt Lake Vallei werd onthuld. Tevens vervaardigde hij enige borstbeelden van de leden van het Eerste Presidentschap.

Op 21 juli 1891 vergaderen de presiderende bisschop William B. Preston en zijn tweede raadgever John R. Winder, de tempelarchitect D. C. Young en de heer Dallin met het Eerste Presidentschap, waarbij tekeningen van de torenspitsen werden voorgelegd die zouden worden geplaatst op de stenen kogels welke toentertijd de torens van de Salt Lake Tempel bekroonden. Ze hadden ook een door de heer Dallin ontworpen tekening van een hemelse boodschapper, die op een trompet blies.

Nog geen maand later, op 19 augustus, werden de ontwerpen voor de afwerking van de tempeltorens door het Eerste Presidentschap aangenomen. De architect kreeg opdracht om met de heer Dallin te beraadslagen inzake de kosten voor het modelleren van het beeld van de engel bovenop de middelste oostelijke torenspits.

De uitvoerders van standbeelden W. H. Mullins & Co. te Salem in Ohio namen het model en vervaardigden er uit „24-gehamerd koper“ een beeld van met een hoogte van

Het Brigham Young monument toen het nog op het tempelplein stond; nu staat het in het centrum van Salt Lake City. (met toestemming van Utah State Historical Society)

3.80 m. Alhoewel deze firma ook nu nog zaken doet onder de naam „Mullins Manufacturing Corporation”, bestaan er thans geen archiefstukken meer uit de negentiger jaren. Ook kan dat bedrijf niet met volledige zekerheid vaststellen wat er werd bedoeld met „24-gehamerd koper” en maatschappijen als de Kennecott Copper Corporation en hun dochterondernemingen de Chase Brass and Copper Company al evenmin. Sommige metaaldeskundigen zijn van mening dat het mogelijk is dat het betekend dat het gewicht per vierkante voet 24 oz bedraagt. Dit zou neerkomen op een koperdikte van 0,8 mm. Het is wel mogelijk dat er een betrekkelijk dunne koperlaag is gebruikt voor de vervaardiging van het standbeeld.

Op woensdag 6 april 1892 was er een menigte van naar schatting 40.000 personen samengepakt op het Tempelplein, met nog eens duizenden in de aangrenzende straten en op gunstig gelegen punten van waaruit ze het schouwspel konden gadeslaan, om getuige te zijn van de plaatsing van het met bladgoud overtrokken beeld van de engel. Diezelfde dag hadden de leden van de Kerk in een zitting van de algemene conferentie de taak op zich genomen de

Salt Lake Tempel te voltooiën en deze een jaar later, op 6 april 1893, in te wijden.

Sommigen hebben zich afgevraagd, met welke naam die „hemelse engel, blazende op zijn trompet” moest worden aangeduid. In een verslag van de *Deseret News* waarin melding werd gemaakt van de plaatsing van het beeld, werd dit Moroni genoemd. Vele jaren later schreef de heer Dallin een brief, gedateerd 30 juli 1938, die was gericht aan „Mijn waarde Heer Young”. (Ongelukkigwijze weten wij niet wie deze heer Young is geweest. Het zou Levi Edgar Young hebben kunnen zijn van de Eerste Raad der Zeventigers of Don Carlos Young, een architect.) De bewuste brief vervolgt:

„In antwoord op Uw schrijven waarin U vraagt naar „wat mij voor de geest stond” toen ik het standbeeld maakte dat bovenop de Salt Lake Tempel is geplaatst, zij het mij vergund te vermelden dat ik daarbij niets anders in gedachten had dan (zo goed mogelijk) mijn opdracht uit te voeren om een standbeeld te maken van de mormoonse engel „Moroni”.

„Van iets anders dan dit ene weet ik niets af . . .” Cyrus E. Dallin.

Inderdaad was de heer Dallin destijds op weg om een groot beeldhouwer te worden. In januari 1896 werd vermeld dat hij bezig was een werk uit te voeren voor de Bibliotheek van het Congres (der Verenigde Staten). Hij zond een telegram met de beste wensen ter gelegenheid van de onthulling van zijn Pioniersmonument op het Tempelplein in juli 1897. Op Pioniersdag in het jaar 1900, toen dit monument naar zijn tegenwoordige plaats werd overgebracht, was hij één der sprekers tijdens een van de plechtigheden.

Hij kwam dikwijls „thuis” in Utah, ofschoon de omgeving van Boston gedurende het grootste gedeelte van zijn latere leven zijn woonplaats is geweest. In de twintiger jaren verijde hij eens bij een bezoek aan Salt Lake City op het Tempelplein, waar hij werd herkend door president Levi Edgar Young van de Eerste Raad der Zeventigers, die toen dienst deed als president van de zending op het Tempelplein. De twee oude vrienden spraken samen over de standbeelden van de heer Dallin die wereldberoemd waren, over zijn historische figuren en van zijn uitbeeldingen van de Amerikaanse Indiaan, waarvan zo iets autoritairs, waardigs en indrukwekkends uitging. Nadat zij een orgelrecital van John J. McClellan hadden bijgewoond, gingen zij op de stenen rand rondom het Zeemeeuwsmonument zitten en keken naar het gouden standbeeld op de tempelspits.

„Ik houd het ervoor dat mijn „Engel Moroni” mij nader tot God heeft gebracht dan al het andere dat ik ooit heb gemaakt”, zei de heer Dallin toen. „Het scheen mij toe dat ik toen leerde begrijpen wat het betekend om gemeenschap te hebben met engelen uit de hemel.” Daarna voegde hij eraan toe: „Wij kunnen in het leven alleen datgene schepenen wat wij zelf zijn en denken.”

Hij was verder aanwezig om te spreken bij de onthulling van zijn Pioniersmonument in Springville (Utah) op 24 juli 1932, waar hij van zijn moeder zei: „Ze kwam niets wordt vervolgd op blz 310

DE PRESIDERENDE BISSCHOP SPREEKT TOT DE JEUGD OVER

GEBED

Het is een teken van ware volwassenheid als jongemannen of meisjes in het voldoen aan de eisen waarvoor zij zich van dag tot dag zien gesteld, des Heren bijstand zoeken. Vele mensen van formaat hebben geleerd dat zij tevergeefs al hun krachten inspinnen als ze geen hulp en leiding van de Here ontvangen. Toen Benjamin Franklin de leden van de constitutionele conventie aanspoorde om een plaats op hun agenda in te ruimen voor het gebed, zei hij het zo: „Mijne heren, ik heb al een heel leven achter me en hoe langer ik leef, des te overtuigender bewijzen zie ik om mij heen van deze waarheid, dat de aanlegenheden der mensen door God worden bestuurd. . . Ik vraag u derhalve verlof om voor te stellen, dat er voortaan elke morgen, voordat wij overgaan tot de orde van de dag, in deze vergadering gebeden zullen worden opgezonden om de bijstand en zegeningen des hemels over onze beraadslagingen af te smeken. . .”

De bekende man op filmgebied Cecil B. DeMille heeft met betrekking tot het gebed eens de volgende uitspraak gedaan: „Ik zou er geen dag buiten kunnen in mijn leven. Het is de grootste macht ter wereld.”

Zoals de Schriften ons leren, heeft Job te kampen gehad met vele van de zwaarste beproevingen des levens. Hij verloor zijn rijkdom, zijn gezin, zijn gezondheid en zijn vrienden. Toch behield hij zijn onwankelbaar geloof in God. Vele grote godsdienstige inzichten zijn ontleend aan de woorden van Job. Zijn opmerkingen aangaande enige van zijn tijdgenoten zouden een beschrijving kunnen zijn van velen in

onze hedendaagse samenleving. Dit waren Jobs woorden: „In het goede verslijten zij hun dagen; en in een ogenblik dalen zij in het graf. Nochtans zeggen zij tot God: Wijk van ons, want aan de kennis Uwer wegen hebben wij geen lust. Wat is de Almachtige, dat wij Hem zouden dienen? En wat baat zullen wij hebben, dat wij Hem aanlopen zouden?” (Job 21:13–15.)

Bij onze grote rijkdom, de vorderingen van onze medische wetenschap en de overvloed van comfort die wij genieten, kan het gebeuren dat enkelen van ons op een gegeven moment tot de ontdekking komen dat ze volkomen voorbijleven aan ons aller voortdurende behoefte om tot onze hemelse Vader te bidden. Tegenwoordig schijnen er velen te zijn die het de tijdgenoten van Job nazeggen: „. . . wat baat zullen wij hebben, dat wij Hem aanlopen (bidden) zouden?”

Het is dan ook broodnodig dat iedereen die een toekomst voor zichzelf wil opbouwen inziet, hoe belangrijk het gebed is, want het psalmwoord is maar al te waar dat zegt: „Zo de Heere het huis niet bouwt, tevergeefs arbeiden deszelfs bouwlieden daarvan. . .” (Psalm 127:1.)

Het gebed kan in ons leven een onmisbare kracht zijn, maar dan moeten wij wel leren doeltreffend te bidden. Toen wij nog kinderen waren, zijn onze gebeden misschien louter een herhaling geweest van zinnetjes die wij hadden geleerd. Naarmate wij rijper worden, zullen wij er goed aan doen ons een dieper inzicht te verschaffen in de betekenis van het gebed.

Om te beginnen moeten wij begrijpen dat bidden inhoudt dat wij spreken tot God. Dit gesprek is een gebeuren dat wij vol ernst dienen te benaderen en het moet zinvol van opzet zijn. Om onze gebeden effect te doen sorteren is het van belang dat wij in volkomen geloof en nederigheid naderen tot onze Vader in de hemel. Wij moeten voor Hem betuigen dat wij ons vertrouwen in Hem stellen en onze eigen beperkingen erkennen, opdat Hij ons zal kunnen steunen in ons streven door onze krachten aan te vullen waar deze tekort schieten.

Als wij onze hemelse Vader zo vol nederigheid en geloof benaderen, moeten wij ons bewust zijn van de aard der van Hem af te smeken hulp. In het Boek van Mormon geeft Amulek aan dat wij op ieder terrein van ons leven om hulp dienen te bidden. Deze raad geeft hij ons: „Ja, roept Hem aan om genade, want Hij is machtig om te verlossen.

„Ja, vernedert u en volhardt in gebed tot Hem.

„Roept Hem aan voor al uw kudden, wanneer gij op uw velden zijt.

„Roept Hem aan in uw huizen over uw gehele huisgezin, zowel des morgens als des middags en des avond.

„Ja, roept Hem aan tegen de kracht van uw vijanden.

Ja, roept Hem aan ter bestrijding van de duivel, die een vijand van alle gerechtigheid is.

„Roept Hem aan over de opbrengst van uw velden, opdat gij er voorspoedig mee moogt zijn.

„Roept Hem aan voor de kudden van uw velden, opdat ze mogen vermeerderen.

„Doch dit is niet alles, gij moet uw ziel in uw binnenkamer uitstorten en in uw verborgen plaatsen en in uw wildernis.

„En als gij de Here niet overluid aanroept, laat dan uw hart voortdurend tot Hem in gebed uitgaan voor uw welzijn, en tevens voor het welzijn van hen, die rondom u zijn.“ (Alma 34: 18–27.)

Door middel van het gebed kunnen wij hulp in al ons rechtvaardig streven huld van de Here ontvangen. Voor jongemannen en meisjes is het echter van belang dat wij ten volle begrijpen (1) wat het aandeel is dat wij voor onze rekening moeten nemen alvorens de Here onze gebeden kan beantwoorden en (2) hoe de Here onze gebeden verhoort.

In de Schriften heeft de Here er geen twijfel over laten bestaan dat er met doeltreffend bidden heel wat inspanning van onze kant is gemoeid. Dit begrip werd door de Here duidelijk uitgelegd aan Oliver Cowdery. Deze had gevraagd om de gave van vertaling, doch hij had zijn eigen aandeel niet vervuld opdat de Here aan zijn verlangen kon voldoen. Aangaande het gebed gaf de Here Oliver deze raad: „Zie, gij hebt het niet begrepen; gij hebt verondersteld, dat Ik het u zou geven, als gij u er niet verder over zoudt bekommeren, dan alleen Mij te bidden. Doch zie, Ik zeg u, dat gij het in uw gedachten moet uitvorsen; dan moet gij Mij vragen of het juist is . . .“ (Leer en Verbonden 9:7–8.)

Dit is voor ons een zeer voornaam punt dat verwezenlijkt moet worden als wij willen dat onze gebeden van enige betekenis zullen zijn. Wanneer

wij bij een beslissing de hulp des Heren nodig hebben, dan verwacht Hij van ons dat wij zelf tot een voorlopige beslissing zullen komen op grond van ons eigen inzicht en dat wij daarna in het gebed tot Hem zullen gaan om onze beslissing te laten bevestigen of afkeuren.

Nu rijst de vraag: „Hoe kunnen wij weten of de Here onze beslissing bevestigt of afkeurt?“ Ook hiervoor heeft de Here ons een voorschrift verschaft toen Hij Oliver de raad gaf die wij zo even hebben aangehaald, n.l.: „ . . . in dien het juist is, zal Ik uw boezem in u doen branden; daaraan zult gij gevoelen, dat het juist is. Doch indien het niet juist is, zult gij dat gevoel niet hebben, maar zult gij een verdooving van gedachten hebben, die u het onjuiste doen vergeten . . .“ (Leer en Verbonden 9:8–9.)

Ten einde een antwoord op onze gebeden te verkrijgen, moeten wij dus vragen om des Heren bijstand nadat wij het aandeel hebben verricht dat de Here van ons verwacht en vervolgens moeten wij ontvankelijk leren worden voor de ingevingen van de Geest om het antwoord dat de Here ons geeft te kunnen onderscheiden.

Wij moeten ons ook realiseren dat het antwoord op onze gebeden wel eens niet in overeenstemming met onze wil kan zijn. Als wij echter nederig zijn, op de Here vertrouwen en de ingevingen van de Geest willen opvolgen, dan zal het antwoord dat wij ontvangen bijdragen tot onze geestelijke groei en ontwikkeling.

Wij dienen te beseffen dat wij de beproevingen van de sterfelijkheid niet „wegbidden“ kunnen, maar wij kunnen

wel bidden om het vermogen ze te weerstaan en de innerlijke kracht om erover te zegevieren.

Mogen wij dus leren door middel van het gebed Gods krachtbronnen aan te boren en ter harte nemen wat president McKay zo prachtig heeft gezegd, n.l.:

„Ik hoop dat u eens een verlangen zult krijgen, een verlangen dat als het ware uw gehele ziel schijnt te verwringen. (Als ik die hoop tot uitdrukking breng heb ik uw eigen belang op het oog.) Verder hoop ik dat u dan een muur op uw weg zult vinden die onoverkomelijk, ondoordringbaar lijkt, maar als uw plicht aan de andere kant van die muur ligt, ga dan niet bij de pakken neerzitten en zeg niet: „Dat kan ik niet.“ U kunt er dan toch naar streven het te doen, maar dat is op zichzelf niet voldoende. Doe dan wat Jakobus, de schrijver van die bekende bijbeltekst zegt, n.l.: Vraag God om kracht, maar voeg daarbij geloof, de erkenning van uw eigen vermogen om te doen wat u kunt.

„U kunt vanaf de plaats waar u staat naar die muur toe lopen. Wanneer u daar aankomt en u bent zo ver gegaan als u maar kunt, dan zult u in antwoord op uw gebed merken dat er een verborgen ladder is waarmee u er overheen kunt klimmen of dat er een deur in is die u niet kon zien vanaf de plaats waar u eerst stond. Dan zal blijken dat God hier de hand in heeft. In dat uur gaat u iets aanvoelen van het oneindige en dan beseft u wat het betekent recht te hebben op de leiding van de Heilige Geest; Die zal u leiden in dergelijke situaties.

„Wijsheid komt voort uit inspanning. Al wat goed is vergt inspanning. Het verkrijgen van iets dat de moeite waard is kost u een deel van uw lichamelijke energie, uw geestkracht en uw zielskracht. Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal worden opengedaan.“ Maar dan moet u wel bidden, dan moet u wel kloppen en dan moet u ook echt wel zoeken.“ (*Treasures of Life* [Levensschatten], pp. 303–304.) ○

De en het Meisjes-**OOV** programma

Als het ergens is waar in statistieken de hartslag te horen is en stralende ogen, glanzende haren en schone gelaatstrekken te zien zijn, dan is dit wel in het Meisjesprogramma. Eenenwintig jaar geleden werd door de presidenterende Bisschop van de Kerk een programma voor meisjes ontwikkeld dat kan worden vergeleken met het Aäronisch-priesterschapsprogramma voor de jongens. Het Eerste Presidentschap van de Kerk gaf de JVOOV in ringen, wijken, zendingen en gemeenten de taak om het Meisjesprogramma in de Kerk te leiden.

Een van de belangrijkste redenen voor het bestaan van het programma is, te weten waar ieder meisje in de Kerk zich bevindt, de activiteit en de opkomst van het meisje te registreren, d'e meisjes te herkennen die voortdurend deelnemen aan kerkvergaderingen en -activiteiten en die meisjes, die inactief zijn in de Kerk, te helpen in de geest van liefdevolle belar.gstelling.

Wanneer een meisje twaalf jaar wordt en haar eerste OOV-vergadering bijwoont aan het begin van het OOV-jaar, wordt haar naam opgenomen in het Meisjesprogramma. De individuele registratiekaart is zo gemaakt dat het alle Inlichtingen die nodig zijn, van het meisje bevat zoals haar ouders, haar verjaardag en haar talenten. Gedurende zes jaar wordt er van het leven van het meisje een verslag bijgehouden waarop staat: het aantal vergaderingen dat zij bezoekt; de uren die zij besteedt aan liefdediensten; de toespraken die zij geeft en de onderscheidingen die zij heeft ontvangen.

Als een meisjes verhuist naar een andere stad, provincie of land, gaat de individuele registratiekaart met haar mee. De kaart wordt nauwkeurig bijgehouden en wordt overgeschreven zonder weg te raken. Deze kaart wordt net zoals de statistieken, in zekere zin, een „levend” iets.

Niet-mormoonse meisjes mogen ook deelnemen aan het programma als zij dit wensen. Zij mogen dezelfde ver-eisten vervullen voor een individuele activiteitsonderscheiding.

Het kan voorkomen dat een mormoons meisje van een kleine gemeente verhuist naar een veel grotere. Indien zij niet zo goed kan wennen aan de verandering van haar omgeving en de haar omringende mensen, is het mogelijk dat zij zich eenzaam voelt en bang is om voor de eerste maal de OOV te bezoeken. Maar het Meisjesprogramma helpt, dankzij de bezorgde en liefdevolle leraressen en bestuursleden van de JVOOV, deze meisjes zich thuis te voelen in hun nieuwe omgeving en met hun activiteit van

hun vorige woonplaats door te gaan. Mede dankzij de individuele registratiekaart, die onmiddellijk van de wijk – of gemeentesecretaresse naar de secretaresse van het Meisjesprogramma van de ring of het district en vandaar naar de ring – of districtleiders in hun woonplaats wordt verzonden, worden zij in hun nieuwe wijk of gemeente met open armen ontvangen. Op deze manier gaat geen enkel meisje „verloren”.

De meisjes besteden tenminste tien uren per jaar aan speciale liefdediensten. Zij besteedt de uren aan onbaatzuchtig werk en zij is gewillig anderen haar diensten te bewijzen zonder een vergoeding. Zij bewijst diensten slechts voor de vreugde die dat haar geeft en vanwege het feit dat het van meisjes, als lid van een gemeenschap, wordt verwacht. Men dient eraan te denken dat deze diensten gedaan worden buiten het kader van haar normale gezinsbezigheden. Een meisje dat een betekenisvolle dienst aan anderen heeft bewezen zal hieraan altijd als een zeer gelukkige ervaring terugdenken.

Aan het einde van ieder OOV-jaar zal zij, indien zij alle zendertijd zondagschool-, OOV-, en avondmaalsvergaderingen heeft bijgewoond, haar tien uur heeft besteed aan het verlenen van liefdediensten, een toespraak heeft gehouden in een kerkvergadering, heeft deelgenomen aan een OOV-activiteit, een rein leven heeft geleid, haar tiende heeft betaald en het Woord van Wijsheid heeft gehouden, een „Individuele-Activiteitsonderscheiding” ontvangen. Wanneer een meisje een individuele-activiteitsonderscheiding heeft verdiend, wijst een zegel op de volgende onderscheidingen op het aantal onderscheidingen die zij verdiend heeft. Zij kan ieder jaar een individuele-activiteitsonderscheiding ontvangen. Een meisje dat zeven individuele-activiteitsonderscheidingen heeft ontvangen kan het mooie gouden of zilveren medaillon voor zeven jaar werk in het Meisjesprogramma krijgen.

Ieder meisje is een bijzonder meisje – bijzonder voor zichzelf, voor haar ouders, voor har kerkleiders en voor haar hemelse Vader. Ieder meisje heeft speciale aandacht, begrip en liefde nodig zodat zij weet dat zij zeer kostbaar is met een werkelijke gewichtige bestemming. Iedere OOV-leidster beschouwt elk meisje als een persoonlijkheid, beseft haar behoeften en haar aspiraties en schenkt persoonlijke aandacht aan haar. De klassen van de bijenkorfmeeisjes, OOV-meisjes en lauwermeisjes zijn het instrument waardoor het Meisjesprogramma wordt vergemakkelijkt. Meisjes zoeken de hulp en het advies van hun OOV-leidsters. Dit is de gelegenheid in het leven van een leidster wanneer zij de heilige en belangrijke verantwoordelijkheid op zich neemt om leidster van meisjes te zijn. Ze streeft ernaar door een nauw persoonlijk contact de behoeften van ieder meisje te leren kennen en in haar een sterk getuigenis te ontwikkelen van het Evangelie en haar te helpen gelukkig te leven.

Bisschoppen en gemeentepresidenten ontvangen zodra zij zijn aangesteld een exemplaar van het boekje Girls Program Booklet (Het meisjesprogramma) waarin het programma tot in de details wordt beschreven. Ieder ander die zo'n boekje wenst te ontvangen kan dit bestellen bij de kerkelijke distributiecentra. ○

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · SEPTEMBER 1968

Een cadeautje

voor

Tonnie

DOOR
FRANCES CARFI MATRANGA

Kleine Tonnie was jarig en zijn vriendje en vriendinnetje, de tweelingen van Korver, wilden hem iets cadeau doen. Nu was Tonnie een blind jongetje en het moest dus iets zijn waarvan hij zou kunnen genieten zonder het te kunnen zien.

„O, o, wat kunnen we hem toch geven?“ peinsden Corrie en Keesje zwaarwichtig, terwijl ze hun hoofdjes bij elkaar staken.

„Het moet iets zijn dat hij kan voelen,“ zei Keesje.

„Iets dat hij kan voelen en horen zou nog leuker zijn,“ zei Corrie.

„Goed idee,“ stemde haar broertje toe, „maar wat zal het zijn?“

Ze dachten en dachten.

Toen zei Keesje: „Boetseerlei zou voor Tonnie een goed cadeau zijn, vind je niet? Dan zou hij op het gevoel allerlei dingen kunnen vormen.“

„Ja, maar lei kun je niet horen,“ bracht Corrie hem in herinnering.

Ze dachten dus nog eens goed na.

„Wat zou je denken van wat bloemen uit onze tuin?“ stelde Keesje na een poosje voor.

„Die zou Tonnie kunnen voelen en ruiken tegelijk.“

„Dat zou wel aardig zijn,“ zei zijn tweelingzusje, „maar toch vind ik dat iets dat hij kan horen nog leuker zou zijn. Bovendien zouden die bloemen al gauw verwelken en wat houdt hij dan over? Nee, ik wil een echt cadeautje voor hem kopen waar hij altijd iets aan heeft.“

„Hoeveel geld hebben we eigenlijk?“ vroeg haar broertje.

Ze rekende het hem uit haar hoofd voor: „Wij met ons beiden samen twee gulden en veertig cent.“

„Dat is alles wat we hebben,“ zei Keesje.

Corrie knikte van ja. „Dat weet ik wel, maar Tonnie is — nu ja, iets bijzonders. Hij is erg dapper. Als ik eens ziek zou worden en mijn gezichtsvermogen verloor, dan geloof ik wel dat ik dood zou gaan!“

„Goed dan,” zei Keesje, „we zullen het hele geld dus besteden, maar nu hebben we nog steeds niet bedacht wat we zullen kopen.”

„Waarom gaan we niet wat rondkijken in een paar winkels,” stelde zijn zusje voor. „Op die manier komen we misschien iets tegen dat juist geschikt zou zijn voor Tonnie.”

Keesje was het daarmee eens en dus trokken ze erop uit en namen hun geld met zich mee.

In de speelgoedbazar zagen ze een grappig muziekdoosje, dat Tonnie zowel zou kunnen voelen als horen. Ze stonden juist naar een mondharmonica te kijken, toen Corrie, die er niet helemaal mee tevreden was, opeens uitriep: „Ik weet het! Ik weet iets waar Tonnie gewoon dol op zal zijn!”

„Wat dan?”

„Dat zul je wel zien.” Haar ogen schitterden, terwijl ze haar broertje voorging naar de dierenwinkel een straat verderop. Daar gekomen ging ze regelrecht naar het hok, waarin ze de jonge poesjes bewaarden. „Zijn ze niet snoezig?”

Er was een grijs poesje bij, een zwart en een klein witje met blauwe oogjes.

„Die daar vind ik lief,” zei Corrie, op het witte katje wijzend. „Het heeft de mooiste oogjes. Je ziet niet vaak een kat met blauwe ogen. Zou Tonnie die niet lief vinden?”

Keesje vond het poesje met de blauwe oogjes ook het aardigst.

„Maar zou Tonnie nu wel voor zo'n diertje kunnen zorgen?” vroeg hij zich hardop af.

„Zijn moeder zou hem daarbij wel moeten helpen,” gaf Corrie toe, „maar ik geloof niet dat ze dat erg zou vinden. Tonnie houdt veel van dieren, en tenslotte is hij jarig.”

De winkelier kwam naar hen toe. „Kan ik jullie helpen?”

Keesje nam het woord en zei: „We wilden een verjaardagscadeautje kopen voor een vriendje. We hebben samen twee gulden en veertig cent. Is dat genoeg om dat witte katje te kopen?”

„Wel ja, je mag hem voor dat geld hebben.”

„O, dank u wel!” riepen de kinderen blij uit.

Haastig liepen ze naar Tonnies huis, terwijl Keesje het katje droeg in een kartonnen doos die de winkelier hun had gegeven. „Wel gefeliciteerd, Tonnie!” juichten ze met stralende gezichten en legden hem het jonge poesje in de handen.

Tonnie was erg blij dat zijn vriendjes aan zijn verjaardag hadden gedacht. „Een klein katje!” riep hij uit, terwijl hij het diertje met behoedzame vingers betastte. Tonnies gezichtje glansde van intens genoeg.

„We wisten wel dat je het leuk zou vinden,” zei Corrie. „We wilden je iets bijzonders geven.”

„Iets dat je voelen en horen kunt,” viel Keesje haar bij.

„Miauw!” zei het poesje.

„Ik hoor hem,” zei Tonnie lachend. „Wat voor kleur heeft-ie?”

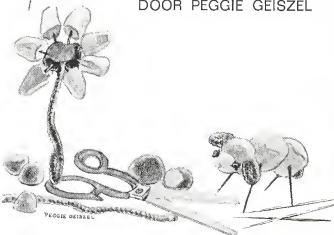
„Helemaal wit, met blauwe oogjes,” vertelden de tweeling hem.

„Blauwe oogjes! Wat aardig.” Tonnie knuffelde het kleine pluusballetje tegen zijn gezicht aan. „Hij voelt zo zacht aan. Ik houd nu al veel van hem. Dank je wel, Corrie en Keesje, voor dat prachtige cadeau. Ik geloof dat ik hem maar Sneeuwbal zal noemen. Denken jullie dat hij dat een mooie naam vindt?”

„Miauw!” zei Sneeuwbal en likte Tonnies wang. ○

Pret met snoepjes

DOOR PEGGIE GEISZEL

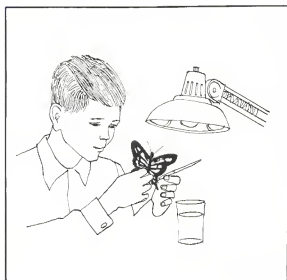

Op een feestje of bij een picknick zou het gezelschap het leuk vinden te wedijveren in een „beeldtentoonstelling“ van figuren die gemakkelijk te maken zijn, zoals hier omschreven.

Het benodigde materiaal bestaat uit snoepjes van verschillende afmetingen, zoals nootjes, toffees, dropjes, „spekjes“ en rozijnen en verder kan gebruik worden gemaakt van tandenstokers en pijpekoters (om de delen aan elkaar te bevestigen), en een oude schaar (om de stukken zo nodig in een bepaalde vorm te knippen.) Stel een tijdslimiet vast, maar beperk de uit de beelden onderwerpen niet; elke willekeurige plant, dier of menselijke figuur mag worden voorgesteld, waarbij iedereen zich door zijn eigen fantasie laat leiden.

Wijs een paar juryleden aan om te beoordelen wat het beste werkstuk is en loof als prijs een zakje snoepgoed uit.

Iets over vlinders

Het grappige van vlinders is dat je ze overal op de wereld kunt vinden en al zien ze er ook even zwak en teer uit als een rozeblaadje, in werkelijkheid zijn ze dat niet!

Zo zijn er vlinders die echt nog wel kunnen leven boven de noordpoolcirkel. Deze zijn het kostbaarst van al omdat ze zo zeldzaam zijn. Andere vlinders zijn er die in de Sahara woestijn leven, waar geen sprietje gras is waar een vlinder op kan gaan zitten!

Gedurende haar leven legt een wijfjesvlinder een aantal eitjes dat varieert van honderd tot verscheidene duizenden. Deze zijn vaak groen of soms geel en zo nu en dan zelfs blauw

wordt vervolgd op blz 62

Brams bakstenen

Een verhaal uit Palestina

„Ik ga een mooi huis bouwen,“ pochte Bram tegen Joël en Obadja. „Een huis met twee grote kamers, één voor mijn moeder, mijn zusters en mij. De andere is voor de dieren.“

„Wat weet jij van een huis bouwen af? Je bent altijd een herdersjongen geweest en je hebt bijna je hele leven in tenten gewoond,“ zei Joël.

„Een huis bouwen, daar is niets aan,“ zei Bram. Hij wuifde luchtig met zijn handen. „Al wat je moet weten is hoe je bakstenen slaat uit een beetje leem. Een kind kan het.“

Joël keek Obadja eens aan en deze haalde zijn schouders op. Wat moest je ook zeggen tegen een jongen die blijkbaar de wijsheid in pacht had?

Bram woonde nog maar kort in het kleine Palestijnse dorpje. Samen met zijn moeder en twee zusters had hij zijn tent opgeslagen aan de rand van het dorp, nadat zijn vader, die herder was geweest, om het leven was gekomen bij een jachtongeval. Aangezien Bram de oudste en de enige zoon was, werd hij nu als het hoofd van het gezin beschouwd. Deze nieuwe positie scheen hem naar het hoofd gestegen te zijn. Overal waar Bram verscheen, pochte hij over hetgeen hij zou doen.

„Ik zou heel wat meer om Bram geven als het niet zo'n snoever was,“ zei Obadja tegen Joël.

Joël knikte instemmend. „Bram

doet zo gewichtig. Als je hem zo hoort is hij alwetend. Hij praat maar steeds over de dieren die ze bij hem thuis hebben alsof het een geweldige kudde was."

Obadja lachte. „Ja, een geweldige kudde van alleen maar één oude geit met haar jong."

„Ja, en dat miezerige kleine wijnstokje dat Bram heeft geplant moet wel een pracht van een boom worden," zei Joël.

De beide jongens lachten. Bram moest nog heel wat leren voordat hij een huis kon bouwen en een wijngaard planten. Het zou leuk zijn om te zien hoe verkeerd hij terecht kwam door flaters te slaan.

Joël en Obadja behoeften niet lang te wachten. Enige dagen later kwamen zij voorbij de tent waar Bram woonde met zijn familie. Bram zat buiten bakstenen te maken.

„Kijk eens," zei Bram trots. „Ik heb al een grote stapel stenen gebakken. Het duurt nu niet lang meer, of ik ga de muren van mijn huis optrekken."

Joël en Obadja keken een poosje toe terwijl Bram aan het werk was. Toen gingen ze naar huis.

Joël vroeg: „Zeg, Obadja, heb jij gezien hoe Bram die bakstenen maakte?"

Obadja knikte van ja. „Geen sprietje stro erin. Zodra het gaat regenen, vallen die stenen uit elkaar en dan zit Bram in een grote hoop modder."

„Zullen we hem zeggen dat hij er stro in moet doen om die stenen bijeen te houden?" vroeg Joël, maar Obadja schudde zijn hoofd. „Bram is toch zo'n pientere jongen? Laat hij het dan zelf maar ondervinden."

Joël was het daarmee eens. Het

zou best leuk zijn om Brams gezicht te zien als hij tot de ontdekking zou komen dat hij zijn hele huis van ondegdelijke stenen had gebouwd.

Later, thuis, zei Joëls moeder: „Ik heb vandaag de moeder van Bram gesproken. Zij en haar dochtertjes zijn bezig beeldige matjes te weven als vloerbedekking voor het huis dat Bram voor hen aan het bouwen is. Wat is ze toch trots op haar zoon!"

Joël voelde zijn geweten knagen. Aan Brams moeder en zusters had hij nog niet gedacht. Ook zij zouden er immers van te lijden hebben wanneer Brams huis zou instorten. Zou hij Bram dan toch maar waarschuwen? Nee, dat kon niet, want Obadja zou dat niet aardig van hem vinden. Ze waren het er immers samen over eens geworden, dat het een goeie mop zou zijn om Bram stilletjes zijn huis te laten bouwen van die waardeloze bakstenen?

Toch lag Joël die hele nacht te draaien en te woelen. Was het echt wel zo'n reuzegrap om Bram er zo in te laten lopen? Om de een of andere reden was Joël de lachlust vergaan.

Zodra de dageraad aanbrak, spoedde Joël zich naar Obadja's woning. „Obadja, laten wij Bram eens gaan voordoen hoe hij echte bakstenen moet maken."

„Waarom?" vroeg Obadja verontwaardigd. „Ik wil juist zo graag die opschepper van een Bram uitlachen."

„Misschien zou het toch niet zo'n erge goeie mop zijn," zei Joël. „We hebben immers niets tegen Brams moeder en tegen zijn zusjes. Ook die zullen het zwaar te verduren krijgen als de regens hun huis verwoesten."

Obadja dacht na. Toen zei hij: „Daar had ik niet aan gedacht. Nu, goed dan, laten we Bram maar eens

gaan helpen. Zou je denken dat hij wel van onze hulp gediend zal zijn?"

„We kunnen het altijd proberen,“ zei Joël.

Toen Joël en Obadja bij Bram kwamen, was hij alweer bakstenen aan het maken. Terwijl hij zijn handen op zijn heupen zette, zei Bram groots: „Ik zou toch menen dat ik wel een aardig goede steenbakker ben. Kijk eens even wat een stapel!“

„Daarom kwamen we je juist opzoeken,“ zei Joël. „Met die bakstenen kun je nooit een stevig huis bouwen.“

„Waarom niet?“ vroeg Bram. „Houd je me soms voor de gek?“

„O neen hoor,“ zei Obadja, „maar je hebt geen stro in die bakstenen gedaan, en dan houden ze het niet zo lang uit.“

„Moet er dan stro in bakstenen?“ riep Bram verrast uit.

Joël en Obadja knikten allebei van ja. „Dat stro houdt het leem bijeen.“

Bram keek van Joël naar Obadja. „Waarom hebben jullie me dat dan

niet eerder gezegd?“

Er vloog een verlegen trek over Joëls gezicht. „Jij scheen alles zelf zo goed te weten en toen dachten wij dat het wel grappig zou zijn je dat huis te laten afmaken en dan toe te zien hoe het in stukken zou vallen; maar een poosje later vonden we dat het toch eigenlijk niet zo'n leuke grap zou zijn.“

Hier viel Obadja hem in de rede: „We zijn je dus nu komen waarschuwen wat die bakstenen betreft voordat je begon te bouwen. Het spijt me dat we je het niet eerder hebben verteld.“

Bram stond ze maar aan te staren. „Wees niet al te boos op ons,“ zei Joël. „Wij meenden het echt niet zo kwaad met jou en je familieleden.“

„Ik ben niet boos op jullie, maar wel op mezelf,“ zei Bram.

„Waarom dat?“ vroegen Joël en Obadja stomverbaasd.

Brams gezicht betrok. Hij leek nu heel veel op een kleine jongen die zou

vervolg van blz 59

of rood en voorzien van schelpvormige merktekentjes. De eitjes zijn echter zo klein, dat deze tekeningen alleen te zien zijn onder een microscoop.

De mannetjesvlinder verspreidt een zoete geur, welke dient om de wijfjes aan te trekken. Op de vleugels bevinden zich reukklieren en door middel van fijne luchtpijpjes wordt dit „parfum“ uit de klieren de lucht in geblazen.

Ook al heeft een vlinder een kleurig voorkomen, in werkelijkheid heeft

hij helemaal geen kleur! Het licht dat op de vleugels van het insect valt brengt die kleur teweeg. De vleugels zijn bedekt met uiterst kleine schubjes die het licht breken in diverse kleuren, precies zoals waterdruppels in de lucht het licht omvormen tot een kleurrijke regenboog. Die schubjes zijn zo klein dat je een microscoop nodig hebt om ze te kunnen zien. Daarom is de wetenschappelijke naam van vlinders dan ook *Lepidoptera*, hetgeen „schubvleugeligen“ betekent.

willen huilen, maar zich goed probeerde te houden. Bram leek niets meer op die blufferige, verwaande jongen van enkele dagen geleden.

„Bram, wat scheelt eraan?” riep Joël ontsteld uit. Een beetje moeilijk legde Bram uit: „Zie je, het is niet zo gemakkelijk als je opeens de verantwoordelijkheid over een gezin krijgt, als je gezinshoofd wordt. Ik wilde niet dat mijn moeder en zusjes zouden te weten komen hoe onzeker en bang ik eigenlijk ben. Toen heb ik dus mijn toevlucht gezocht in grootspraak en heb geprobeerd me in alles gewichtig voor te doen.”

„Bedoel je dat je ondanks al die grootspraak bang bent?” vroeg Obadja.

Bram knikte. „Net zoals die kleine jongen die ging fluiten in het donker om zijn angst tegen te gaan, probeerde ik hetzelfde te doen met mijn gepoch. Ik weet niets af van huizen bouwen of stenen bakken. Nog minder weet ik over het planten van een wijnstok. Ik

deed maar alsof ik het wel wist omdat ik wist dat mijn moeder en mijn zusjes daar blij om zouden zijn, maar in werkelijkheid maak ik me heel veel zorgen.”

Joël zei: „Tob niet langer, Bram. Wij zullen je wel laten zien hoe je goed stenen kunt bakken met stro erin.”

„En ik zal je wat sterke, gezonde stekken brengen uit mijn vaders wijngaard,” zei Obadja, „dan kun je met je wijnstok een beetje vlugger op gang komen.”

„Bedankt voor jullie vriendelijkheid,” zei Bram dankbaar. „Nu ik een paar vrienden heb, hoef ik nergens meer bang voor te zijn en kan ik gewoon mezelf wezen.”

„Echt jezelf zijn is altijd het beste,” zei Joël zachtjes.

„Zo is het,” stemde Obadja in. „Nu we weten wie je eigenlijk bent, zijn we blij dat je in ons midden bent komen wonen. Wij willen je graag helpen. Daar zijn vrienden immers voor.” ○

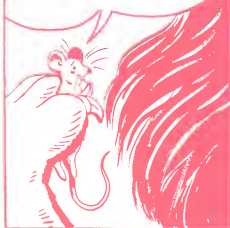
DE FABELEN VAN AESOPUS

DE LEEUW EN DE MUIS

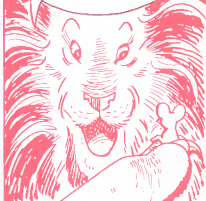
-MILF HAMMER- BILL WALSH-

OGH TOE, LAAT ME LID, O MACHTIGE
KONING! IK ZAL U NOOIT MEER
PLAGEN EN MISSCHIEEN ZAL IK U NOG
EENS KUNNEN HELPEN.

HA-HA! HOE ZOU ZO'N MISERIE
BEL KLEIN DIERTJE
MIJ OOIIT KUNNEN HELPEN?
MAAR KOM, 'T IS GOED, MUIS,
GA JE GANG DAN
MAAR.

OP ZEKERE DAG...
EEN NET!
IK ZIT IN
DE VAL!

IK HOORDE UW HULP-
GEROEP, O KONING!
NU KAN IK UW GUNST
MET EEN WEDER-
DIENST BELONEN.

HAAL ME HIERUIT,
MUIS, EN IK ZAL
ALTIJD JE BESCHER-
MER ZIJN!

IK HEB U
DADELIJK BEVRIJD.

KNAUW
KNAUW

VRIJ! DANK ZIJ
JOUW HULP,
MIJN KLEINE
VRIEND.

**Nieuwe
Algemene
Autoriteiten**

De leden van de Kerk die de 138ste jaarlijkse algemene conferentie van de Kerk in april bijwoonden, hebben met algehele instemming hun steun toegezegd aan vier leden die een nieuwe positie zullen bekleden onder de Algemene Autoriteiten van de Kerk. Ouderling Alvin R. Dyer, een apostel, werd ondersteund als raadgever in het Eerste Presidentschap; Ouderling Marion D. Hanks van de Eerste Raad der Zeventigers werd ondersteund als assistent van de Raad der Twaalven; en twee nieuwe leden werden geroepen tot de Eerste Raad der Zeventigers — Ouderling Hartman Rector, Jr., uit Fairfax in Virginië, en ouderling Loren Charles Dunn uit Natick in Massachusetts.

Alvin R. Dyer

Alvin R. Dyer is een nieuwe positie in het Eerste Presidentschap toegewezen na een periode die gewijd was aan de taken van de priesterschap en wel in leidinggevende functies. Geboren op 1 januari 1903 in Salt Lake City groeide president Dyer op in een waardig gezin van heiligen der laatste dagen, te zamen met 12 broers en zusters. „Ik heb erg veel van mijn ouders gehouden en veel respect voor hen gehad,“ vertelde hij onlangs. „Mijn vader was nog uit het oude Westen dat nu voorgoed verdwenen is. Toen hij nog een kind was werd hij door Indianen uit een wagen gestolen die deel uitmaakte van een pionierskaravaan. Deze Indianen bedoelden het goed, want zij lieten zes ponies vastgebonden aan de wagen achter als betaling. Maar tijdens zijn leven werd hij een groot vriend en raadgever van de Indianen in het Westen waar hij zijn leven doorbracht. Als jongen was het zijn taak om elke avond 36 gaslampen in de hoofdstraat van Salt Lake City aan te steken. Hij hield van paarden en toen hij 16 jaar was dreef hij kudde vee van de Salt Lake Vallei naar de rivier de Snake in Idaho. Toen hij 18 jaar oud was werd hij stoker op een locomotief en op 20-jarige leeftijd was hij machinist; dit werk deed hij verder heel zijn leven lang.“

President Dyer bezocht scholen in Salt Lake City en onderscheidde zich in het bijzonder in de sport, en ver-²volgens volbracht hij een zending in de oostelijke staten waar hij ringleider werd en deel nam aan de uitvoering van het spel op Hill Cumorah, wellicht het eerste jaar dat daar een dergelijk spel werd georganiseerd.

In 1926 trouwde hij met May Elizabeth Jackson in de Salt Lake Tempel. Ze hebben twee kinderen, Gloria May (mevrouw Reed Klein) en Brent, die gehuwd is met Carol Lynn Smith. Op het ogenblik zijn er vijf kleinkinderen.

Acht jaar lang was president Dyer plaatwerker; daarna werd hij bedrijfsleider van een verwarmingsinstallatiebedrijf dat voor een bouwonderneming werkte, waarna hij in 1949 met succes een eigen bedrijf opzette. Toen hij in 1954 werd geroepen om te presideren over de Central

States Mission had hij in drie bisschappen gediend en tweemaal zitting gehad in een hoge raad. Nadat hij gedurende vier jaren zendingspresident was, werd hij geroepen als eerste assistent in het algemene superintendentschap van de JMOOV. Op 11 oktober 1958 werd hij assistent van de Raad der Twaalfen. Van 1960 tot 1962 heeft hij gediend als president van de zending in Europa.

Een vriend die hem goed kent beschrijft hem als „een dynamisch mens met een groot organisatietalent en een man Gods met een grote geest. Hij heeft zijn leven gewijd aan de opbouw van de Kerk. Hij is een zendingeling in hart en nieren en hij heeft een grote gave om zielen te vinden die het koninkrijk binnengeleid willen worden en hij weet met veel succes anderen te doordringen van deze heilige zaak.

„Door zijn sterke, enthousiaste en inspirerende leiding als president van de Europese Zending en door zijn onvermoeibaar zwoegen beleefde het zendingswerk in geheel Europa een enorme opbloei. Zijn opbouwende instructies aan de zendingelingen, het grote aantal door hem belegde vergaderingen, zijn inspirerende gesprekken, zijn wijze en van ervaring sprekende raadgevingen en de warme aanmoedigende, persoonlijke interviews met elke zendingeling afzonderlijk hadden verbazingwekkende resultaten. Hij gaf de zendingelingen de opwekkende aansporing te 'getuigen door de Geest,' en door zijn inspiratie leerden zij inzien dat de enige doeltreffende manier om het Evangelie te onderrichten bestaat uit een getuigenis door de 'stem der overtuiging' geleid door de macht van de Geest. Hij verzocht de zendingelingen dringend zo te leven, dat zij het gezelschap van de Heilige Geest zouden verdienen en onbevreesd hun getuigenis zouden kunnen afleggen. Zijn devies voor de zendingelingen was 'Immanuel — God met ons!'“

Op 5 oktober 1967 werd ouderling Dyer geordend tot het ambt van apostel. In zijn nieuwe functie zal zijn krachtige en geestelijk bezield leiding een zegen zijn voor de gehele Kerk.

Marion D. Hanks

Ouderling Marion D. Hanks is al bijna 15 jaar lang lid van de Eerste Raad der Zeventigers. Hij werd in oktober 1953 tot die functie geroepen. Gedurende deze 15 jaar heeft hij zich verdienstelijk gemaakt als een groot raadgever van de jeugd en hij is gebleken iemand te zijn met een groot inzicht en moed, en deze beide eigenschappen hebben gezorgd voor de oplossing van alle mogelijke problemen. Het hele land door wordt hij ontvangen als een gevierd spreker en hij zal als redacteur van de „Era of Youth“ voor de Kerk veel blijven bijdragen.

Ouderling Hanks is geboren op 13 oktober 1921 in Salt Lake City en hij was twee jaar oud toen zijn vader stierf. Hij en zijn zes broers en zusters werden opgevoed door een moeder die nu weduwe was. Een jeugdvriend memoreert een gebeurtenis uit de jeugd van ouderling Hanks, een gebeurtenis die blijkt geeft van het soort onderricht dat zijn moeder hem gaf en van het patroon van zijn eigen leven: „Ik zie hem nog door Center Street lopen, een tas met boodschappen over zijn schouder die hij aan iemand overhandigde die het meer nodig scheen te hebben dan het gezin van zijn moeder, die het zelf al moeilijk genoeg had.“

Hij had niet alleen sterke schouders, maar ontwikkelde blijkbaar ook vlugge vingers — als jongeman won hij het knikkerkampioenschap van de staat. Op de middelbare school blonk hij ook al uit in de sport en dit was ook het geval in zijn eerste studentenjaren; nu staat ouderling Hanks bekend als een bekwaam handbalspeler. De trainer van zijn basketbalploeg verklaarde dat hij de beste speler was van al de eerstejaars studenten die hij ooit op de universiteit van Utah had gekend. Maar hij bedankte voor een studiebeurs om een zending te kunnen vervullen in de noordelijke staten. Al jaren lang, sinds hij diaken was geworden, bleef hij vaak tot in de nacht op om Shakespeare en de standaardwerken van de Kerk te lezen.

In de Tweede Wereldoorlog heeft hij gediend aan boord van een onderzeebootjager in de Stille Zuidzee en na de oorlog bezocht hij de universiteit van Utah en pro-

moveerde in de rechten. Maar in plaats van de praktijk in te gaan nam hij een functie bij het seminarie van de Kerk aan en bleef daar tot hij geroepen werd in de Eerste Raad der Zeventigers. Hij geeft nog steeds les aan een klas van het instituut en zijn lessen worden vaak even druk bezocht als een ringconferentie. Met nadruk zegt hij dat zijn grootste vreugde is de mensen te helpen en aan te moedigen bij het zoeken naar waarheid en licht.

Ouderling Hanks is getrouwd met Maxine Christensen en ze hebben vijf kinderen: Susan Gay, 17; Nancy Marie, 16, Ann Elizabeth, 14; Mary Linda, 11; en Richard Duff, 8.

„Duff bezit een grote aantrekkingskracht,“ zegt een goede vriend. „Zijn vrienden brengen hele avonden door met het uitwisselen van wat bekend is geworden als 'Duff Hanks verhalen' — staaltjes van zijn welwillendheid, zijn opgewektheid, gevoel voor humor, zijn onderscheidingsvermogen, gezond verstand en goede daden.“

Vaak heeft hij zich ingezet om de vrede te bewaren als er ruzie dreigde. Vaak is hij in de bres gesprongen voor een rechtvaardig oordeel over een persoon of zaak.

Een andere bekende van hem zegt: „Hij is zeer vrijgevig en geeft weg zonder het te onthouden. Hij kocht een kostuum voor mijn zending terwijl hij er zelf een nodig had. Ik zal hem nooit vergeten.“ Zijn zeldzame eigenschap om iets voor anderen te willen doen bracht hem er onlangs toe om meer dan 400 persoonlijke brieven te sturen aan de vrouwen en ouders van jongens die hij in Vietnam had ontmoet tijdens zijn zendingsopdracht in het verre oosten. Hij heeft zitting in alle mogelijke organisaties op het gebied van geestelijke en lichamelijke gezondheidszorg, padvinderij, en is tweemaal afgevaardigde geweest naar het „Strategic War College“ te Carlisle Barracks, waar door de andere afgevaardigden nog gesproken wordt over zijn deelname en zijn gebeden. Door ontelbare duizenden die het voorrecht hebben hem persoonlijk te kennen of die van hem gehoord hebben wordt hij geliefd en gerespecteerd.

De twee nieuwe leden van de Eerste Raad der Zeventigers hebben een heel verschillende achtergrond en zij zijn via een lange staat van dienst tot hun benoeming gekomen: De een, ouderling Hartman Rector, Jr., en de ander, ouderling Loren C. Dunn, is de zoon van één ring-president.

Hartman Rector jr.

Ouderling Hartman Rector, Jr., thans 43 jaar, is sedert vijf jaar senior president van het 542ste quorum der zeventigers in de Ring Potomac, en is medewerker op het kantoor van financiën van het Amerikaanse Ministerie van Landbouw. Hij is geboren op 20 augustus 1924 te Moberly in Missouri als zoon van Hartman en Vivian Fay Garvin Rector, en hij bracht zijn jeugd door op een boerderij dichtbij Moberly, waar hij de middelbare school en de universiteit doorliep. Na bij de marine gediend te hebben als vlieger, trouwde hij in 1947 met Constance Kirk Daniel uit Moberly en werd een landbouwer in Missouri tot hij tijdens het Koreaanse conflict in actieve dienst werd geroepen. Hij bleef in actieve dienst tot 1958. Het was tijdens de Koreaanse campagne dat hij MacDonald Johnson ontmoette, een militair lid van de Kerk en deze bracht hem in kennis met het Evangelie. Op een vroege voorjaarsdag, op 25 maart 1952, werd Hartman Rector, Jr., in een buitenwijk van Tokio in Japan gedoopt bij 16° C vorst. Zijn bekering is weer een voorbeeld van het goede door duizenden getrouwe militairen, tevens heiligen der laatste dagen verricht, die de beginselen van het Evangelie hebben verkondigd aan vrienden en kennissen. Ook zuster Rector werd in maart van het jaar 1952 gedoopt.

Tijdens zijn militaire carrière (hij is kolonel bij de mariniereserve) studeerde ouderling Rector aan universiteiten in Kentucky, Minnesota, Georgië en Californië. Na het Koreaanse conflict werd hij lid van de staf van grondspecialisten bij het Amerikaanse Ministerie van Landbouw.

Zijn activiteiten in de Kerk tonen een grote variatie waarbij hij veel ervaring opdeed: Leraar in de zondagschool gedurende vier jaar; wijk-OOV-superintendent, twee jaar; ringzendeling, vier jaar (gedurende welke periode hij 47 personen heeft gedoopt); zendingspresident

van de Ring Washington, één jaar; ring-OOV-superintendent, drie jaar; en op het ogenblik leraar aan het wijkseminarie en president van het 542ste quorum der zeventigers.

Zuster Rector dient op het ogenblik als tweede raad-geefster in het presidentschap van het jeugdwerk van de Ring Potomac.

Wegens hun grote voorliefde voor de boeken van de Kerk hebben de Rectors enige jaren vanuit hun huis de Millennial Bookstore gedreven en zij hebben de opbrengst daarvan geschonken aan diverse projecten van de Kerk. Ze hebben zeven kinderen: Joel Kirk, 19, dient in de zending in Zuid-Brazilië; Kathryn Garvin, 17; Laura Constance, 16; Linda Marie, 14; Daniel Hartman, 11; Lila, 6; John Marcus, 2.

Toen ouderling Rector terugdacht aan zijn bekering zei hij: „Hoe ontstond mijn belangstelling voor het Evangelie? Heel mijn leven had ik al naar de waarheid gezocht. Ik placht vaak te bidden, en ik denk dat ik hetzelfde gebed wel duizend maal heb gebeden, 'O God, leid mij alstublieft naar de waarheid. Toon mij die waarheid!' Zo heb ik het altijd genoemd, en zo zal ik de Kerk altijd blijven noemen — de waarheid. Het is met mij net als met Will Rogers. Hij zei: 'Alles wat ik weet is wat ik in de kranten lees' — alles wat ik weet en de moeite waard is te weten heb ik geleerd sinds ik me bij de Kerk heb aangesloten.”

Toen president David O. McKay hem riep tot de Eerste Raad der Zeventigers zei deze: „Ik wil dat u inziet dat de Here u liefheeft, en ook wij houden van u.” Zo voegt een man die elf maanden nadat president McKay president van de Kerk was geworden gedoopt werd zich nu bij president McKay en de andere algemene autoriteiten om hen terzijde te staan bij de verbreiding van die waarheid onder de gehele mensheid.

Loren C. Dunn

Ouderling Loren C. Dunn heeft vier jaar gediend als eerste raadgever in het presidentschap in de „New England States Mission,” en hij is directeur van de afdeling communicatie van de Raad van New England voor economische ontwikkeling, gevestigd in Boston.

Hij is geboren op 12 juni 1930 als zoon van wijlen Alex F. Dunn en van Carol Horsfall Dunn. Zijn vader was gedurende 20 jaar ringpresident van de Ring Tooele en was tevens uitgever van de Tooele Transcript-Bulletin. Van 1949 tot 1953 bezocht ouderling Dunn de Brigham Young universiteit en behaalde daar een graad in de journalistiek. In die periode was hij ook lid van de korfbalploeg die in 1951 de eerste prijs won in het grote tournooi van New City. Zijn ploeg maakte ook een tournee door Zuid-Amerika. Vervolgens volbracht hij een zending in Australië, waar hij raadgever is geweest van de zendingspresident. De volgende twee jaren vervulde hij zijn dienstplicht in het Amerikaanse leger en diende hij in Europa.

Na zijn thuiskomst werd hij redacteur bij de krant van zijn vader in het jaar 1958. In 1959 trouwde hij met Sharon Longden, de dochter van ouderling John Longden, assistent van de Raad der Twaalven, en LaRue Carr Longden. Ze hebben twee kinderen: Kevin, 7 en Kimberly, 2. In 1961 verliet ouderling Dunn de krant en ging naar het Oosten, naar de universiteit van Boston, waar hij in 1966 zijn graad behaalde in de „public relations”. Hij heeft in New York gewerkt als onderdirecteur van de afdeling public relations van het „Herald Tribune Fresh Air Fund”. In 1963 kwam hij in zijn huidige functie bij de Raad van New England. Ouderling Dunn, nu 37 jaar, is directeur van de Boston Rotary Club, voorzitter van het district oost, lid

van de raad van padvindders van Amerika, gastdocent aan de universiteit van Boston en lid van verschillende verenigingen op het terrein van de pers en de public relations. Hij heeft gewerkt als groepsleider van de kerkleden in militaire dienst, als adviseur van de Verkenners, superintendant van de OOV van de „New England States Mission” en als raadgever in een ouderlingenquorumpresidentschap. Zuster Dunn vervult op het ogenblik een taak als presidente van de JVOOV in de Ring Boston.

Grote invloed op het leven van ouderling Dunn heeft zijn vader gehad. „Voor mij is mijn vader de grootste man geweest die ik ooit heb gekend. Hoewel hij zelf een erg druk bezet leven leidde leerde hij me dat het niet van belang is hoeveel tijd je met je gezin doorbrengt, maar wel hoe je die tijd zo invloedrijk mogelijk kunt maken. Op zijn persoonlijke manier en zonder er veel worden aan te besteden gaf hij blijk van zijn grote genegenheid voor ons. In het bijzonder kan ik me nog herinneren hoe hij thuis de nadruk legde op het gezinsgebed en de sfeer die er door ontstond. Toen president McKay me tot deze functie riep spoorde hij me aan mijn roeping te vervullen op een manier zoals mijn vader het gewild zou hebben en ik ben van mening dat ik mijn gehele leven geen betere aansporing behoef. Het is een grote eer de Kerk te dienen in wat voor functie ook, en opgenomen te worden onder de algemene autoriteiten is een ervaring die in het bijzonder stemt tot nederigheid.”

Wij wensen deze vier mannen geluk met hun nieuwe roeping en zijn vol vertrouwen dat hun komende periode van dienstbaarheid veel goed zal doen aan de Kerk en heel de mensheid.

**Toespraken van het Eerste Presidentschap
tijdens de 138e jaarlijkse algemene
conferentie in april 1968**

Het nu volgende is de volledige tekst van de toespraak van president David O. McKay ter gelegenheid van de opening van de 138ste algemene conferentie van de Kerk, gehouden in de Salt Lake Tabernakel op vrijdag 5 april 1968 om 10 uur v. m., voorgelezen door zijn zoon, David Lawrence McKay.

De openingstoespraak van president McKay

Mijn geliefde broeders en zusters en vrienden van de radio en televisie: Het is op dit ogenblik mijn grootste wens dat de Geest des Heren en van deze grote conferentie in elk huis en in elke ziel van de leden van de Kerk gevoeld zal worden, benevens in de harten en huizen van alle volkeren waar ook ter wereld, die binnen het bereik zijn van de uitzending van deze vergaderingen.

Ik bid om Gods zegeningen, niet alleen tijdens deze vergadering, maar voor alle vergaderingen van deze 138ste jaarlijkse conferentie van de Kerk.

Ik waardeer de afhankelijkheid, broederlijke liefde, het geloof en de gebeden van de leden van de Kerk. Omdat ik me wel bewust ben van de grote verantwoording die op mij rust deze morgen in een algemene conferentie een boodschap te geven bid ik oprecht om Zijn leiding en om uw geloof en gebeden.

Een ieder die aanwezig is in deze historische tabernakel, honderd jaar geleden door onze pioniers op het Tempelplein opgericht, en een ieder die nu naar mij luistert, heet ik van harte welkom, en ik bid dat de zegeningen van God in overvloed met u allen mogen zijn.

Op 14 april zal door de hele Christenheid de grootste gebeurtenis in heel de geschiedenis gevierd worden — de opstanding van Jezus Christus. Toen de apostel Paulus over deze gebeurtenis sprak zei hij: „En indien Christus niet opgewekt is, zo is dan onze prediking ijdel, en ijdel is ook uw geloof. En zo worden wij ook bevonden valse getuigen Gods; want wij hebben van God getuigd, dat Hij Christus opgewekt heeft.” (I Kor. 15:14-15.)

Degene die aldus kan getuigen van de Verlosser heeft zijn ziel verankerend in eeuwige waarheid. De overtuigendste bevestiging in onze dagen dat Jezus uit Zijn graf is opgestaan is de verschijning van de Vader en de Zoon aan de profeet Joseph Smith, negentienhonderd jaar na de gebeurtenis die de Christenheid met dit Paasfeest zal vieren.

Dat de geest van de mens in triomf door de poorten van de dood het eeuwige leven zal binnengaan is een

van de heerlijkste boodschappen die Christus onze Verlosser ons geeft. Voor Hem is dit aardse bestaan slechts een dag, en de beëindiging ervan de ondergang van de levenszon; de dood, die slechts een slaap is, wordt gevolgd door een heerlijk ontwaken in de morgen van een eeuwig koninkrijk. Toen Maria en Martha hun broeder slechts als een lichaam zagen in de donkere en stille grafkelder, zag Christus hem als een nog levend wezen. Dit feit drukte hij met slechts twee woorden uit: „Lazarus slaapt.” (Johannes 11:11.)

Als iedereen die deelneemt aan de Paasdienst wist dat de gekruisigde Christus op de derde dag werkelijk uit het graf is opgestaan — dat Zijn Geest, na anderen in de geestenwereld te hebben begroet en er zich onder te hebben gemengd Zijn doorboorde lichaam weer tot leven heeft gemaakt en Hij na veertig dagen onder de mensen te hebben doorgebracht, verheerlijkt naar Zijn Vader is opgestegen — wat een heerlijke vrede zou er dan in de zielen der mensen komen die nu veruld zijn van twijfel en onzekerheid!

Het begin van het oude Christendom is gebouwd op het besef van de apostelen dat de wederopstanding werkelijkheid is. Gedurende meer dan 4000 jaar had de mensheid het graf gezien als het eind van het leven. Van al de miljoenen die daarin waren afgedaald was nog niemand ooit teruggekeerd. In de gehele wereld was geen enkel ledig graf. Geen mens geloofde, geen menselijke stem verklaarde dat er zulk een graf bestond, een graf, leeggemaakt door de macht van een overwinnaar, sterker dan de grootste vijand van de mensheid, de dood.

Daarom was het een heerlijke en nieuwe boodschap die de engel aan de vrouw gaf, die vervuld van gevoelens van liefde en vrees het graf was genaderd waarin Jezus begraven was geweest: „Gij zoekt Jezus den Nazarener, Die gekruist was; Hij is opgestaan; Hij is hier niet.” (Markus 16:6.)

Als een wonder een bovennatuurlijke gebeurtenis is en de krachten die deze tot stand brachten het mense-

lijk begrip te boven gaan, dan is de wederopstanding van Jezus Christus het verbazingwekkendste wonder van alle tijden en een openbaring van de almacht van God en van de onsterfelijkheid van de mens.

De wederopstanding is een wonder, in die zin echter dat zij buiten het begrip van de mens ligt. Voor een ieder die deze gebeurtenis als een feit accepteert is het slechts een manifestatie van een onveranderlijke levensstaat. Omdat de mens de wet niet begrijpt noemt hij het een wonder. Er zal een dag komen dat de mens zo verlicht wordt, dat deze belangrijke gebeurtenis geen mysterie voor de mens meer zal zijn en door hem zal worden verstaan.

Dat de letterlijke opstanding uit het graf voor de discipelen die Christus van nabij kenden werkelijkheid was, is wel zeker. Er heerste bij hen absoluut geen twijfel. Ze waren getuigen van de gebeurtenis. Zij wisten, omdat hun ogen aanschouwden, hun oren hoorden, hun handen de lichamelijke aanwezigheid van de herrezen Verlosser voelden.

Bij de dood van Jezus waren de apostelen door droefheid overmand. Toen hij dood terneer lag was hun hoop bijna geheel verdwenen. Hun diepe smart, te zamen met de zichtbare voorbereiding voor een definitieve begrafenis, tonen aan hoe duidelijk de vrees overheerste dat de verlossing van Israël was mislukt.

Ondanks de vaak herhaalde verzekeringen van Christus dat Hij na Zijn dood bij hen zou terugkeren, waren de apostelen schijnbaar niet in staat dit volledig te begrijpen. Bij de kruisiging waren ze bevreesd en ontmoedigd. Twee en een half jaar lang waren ze geleid en geïnspireerd door de aanwezigheid van Christus. Maar nu was Hij heengegaan. Zij waren alleen gelaten en schenen totaal in de war te zijn, angstig en hulpeloos; alleen Johannes stond bij het kruis.

De wereld zou nooit in beroering zijn geraakt door mannen die zo aarzelden, zo onzeker en wanhopig waren als de apostelen op de dag van de kruisiging.

Wat was het dat de discipelen zo plotseling veranderde in onbevreesde, heldhaftige vol zelfvertrouwen zijnde predikers van het Evangelie van Jezus Christus? **Het was de openbaring dat Christus uit het graf was opgestaan. Zijn beloften waren gehouden. Zijn messiaanse zending was volbracht.** Met de woorden van een beroemd schrijver: „Op al Zijn uitspraken is het laatste en definitieve zegel van echtheid gezet, op al Zijn leringen staat het onuitwisbare stempel van een goddelijke autoriteit gedrukt. De duisternis van de dood was uitgebannen door het heerlijke licht van de aanwezigheid van hun herrezen, verheerlijkte God en Verlosser.“

Het geloof in de wederopstanding is hecht gegrondvest op de verklaring en het getuigenis van deze onbevooroordeelde, niets verwachtende, ongelovige ooggetuigen van de herrezen Christus.

Het directe bewijs dat Jezus niet meer in de grafombe lag is drievoudig: (1) De wonderbaarlijke verandering in de geest en het werk van Zijn discipelen; (2) Het feitelijke algehele geloof van de vroegere Kerk, zoals het in de evangeliën is opgetekend; en (3) Het directe

getuigenis van Paulus, de eerste schrijver uit het Nieuwe Testament.

In het prille begin van deze bedeling van de volheid der tijden heeft de 14-jarige Joseph Smith gezegd:

„Ik zag twee Personen, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan, boven mij in de lucht staan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zeide, op de ander wijzende: ‚Dit is Mijn Geliefde Zoon. Hoor Hem!‘ (Joseph Smith 2:17.)

Later, als hij spreekt over de werkelijkheid van zijn visioen getuigt hij als volgt:

„Want ik had een visioen gezien, ik wist het, en ik wist, dat God het wist, en ik kon het niet ontkennen, noch durfde ik dit te doen; want ik wist, dat ik God daardoor zou beledigen, en onder veroordeling zou komen.“ (Joseph Smith 2:25.)

Het onweerlegbaar getuigenis van de eerste apostelen van Christus wordt bevestigd door de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen met haar proclamatie van het heerlijke visioen van de profet Joseph Smith:

„En nu, na de vele getuigenissen, die van Hem zijn gegeven, is dit het getuigenis, het allerlaatste, dat wij van Hem geven: Dat Hij leeft!

„Want wij zagen Hem, namelijk ter rechterhand Gods; en wij hoorden de stem, die getuigenis gaf, dat Hij de Eniggeborene des Vaders is.“ (Leer en Verbonden 76: 22-23.)

In het licht van zulk een onaantastbaar getuigenis zoals dat door de apostelen enkele jaren na de gebeurtenis zelf werd gegeven; in het licht van de wonderbaarlijkste openbaring van de levende Christus in onze tijd, is het moeilijk te begrijpen hoe de mensen Hem nog steeds verwerpen en twijfelen aan de onsterfelijkheid van de mens.

„Hoe kunnen wij den weg weten?“ (Johannes 14:5), vroeg Thomas toen hij met zijn medeapostelen en met hun Here aan tafel zat na de maaltijd op de gedenkwaardige nacht van het verraad; en het goddelijk antwoord van Christus was: „**Ik ben de weg, en de waarheid, en het leven.**“ (Johannes 14:6.)

En dat is Hij ook! Hij is de Bron van onze troost; de Bezieling van ons leven; de Bewerkstelliger van onze verlossing. Als we onze verhouding tot God willen leren kennen wenden we ons tot Jezus Christus. Als we de waarheid van de onsterfelijkheid van de ziel willen weten, dan hebben we het voorbeeld van de wederopstanding van de Verlosser.

Als we willen weten hoe we het best met onze medemens kunnen leven, vinden we een prachtig voorbeeld in het leven van Jezus. Wat onze oprechte verlangens, onze verheven aspiraties, onze idealen ook zijn in ons leven, we kunnen naar Christus zien en we vinden volmaaktheid. En als we dus zoeken naar zedelijke normen voor ons bestaan hoeven we maar naar de Man van Nazareth te gaan en in Hem zullen we alle goede eigenschappen belichaamd vinden die de mens volmaakt kunnen maken.

De deugden die tezamen zorgen voor een volmaakt

karakter zijn **waarheid, rechtvaardigheid, wijsheid, welwillendheid en zelfbeheersing**. Al Zijn gedachten, woorden en daden waren in harmonie met de goddelijke wet en zijn daarom waarheid. Er was steeds een vrije communicatie tussen Hem en de Vader, zodat Hij de waarheid, die berust op openbaring, altijd kende.

Zijn ideaal van rechtvaardigheid is vervat in de aansporing: „En gelijk gij wilt, dat u de mensen doen zullen, doet gij hun ook desgelijks.“ (Lukas 6:31.) Zijn wijsheid was zo groot en veelomvattend, dat zij zich tot de wegen der mensheid en de doelstellingen van God uitstreekte. Niet altijd konden de apostelen de betekenis en de draagwijdte van sommige van Zijn eenvoudige uitspraken begrijpen; de schriftgeleerden konden Hem er niet in laten lopen en waren ook niet in staat het in een discussie met argumenten van Hem te winnen; de grootste leraren waren in Zijn aanwezigheid slechts leerlingen. Iedere handeling die is opgetekend uit Zijn leven dat weliswaar kort was, maar rijk aan gebeurtenissen, was vol welwillendheid, liefde en barmhartigheid, Zijn zelfbeheersing, of die nu tot uiting kwam in Zijn macht over Zijn begeerten en aandoeningen of in Zijn evenwichtige houding tegenover zijn vervolgers, was volmaakt — was goddelijk.

Wat leert nu de Kerk inzake deze deugden en al wat er mee samenhangt? Als de Kerk faalt in het waarmaken ervan, faalt in het aankweken van echte mannelijkheid, dan is er geen reden voor haar bestaan en is de pretentie de Kerk van Christus te zijn een paskwil.

Iemand die de **waarheid** niet liefheeft kan onmogelijk een oprecht lid van deze Kerk zijn. Oprechtheid is een fundamentele leerstelling van de Kerk. Als we onze gedachten laten gaan over de betekenis hiervan, zullen we ons realiseren hoe belangrijk het voor ons karakter is om waarheid voor te staan. Iemand die waarheidslievend is, is rechtschapen, nauwgezet en eerlijk in al zijn handelingen; hij is getrouw in het nakomen van zijn verplichtingen; men kan hem vertrouwen en hij is ijverig in het volbrengen van zijn taken; hij is eerlijk tegenover zichzelf en dientengevolge ook tegenover zijn medemens en tegenover zijn God.

Wat **rechtvaardigheid** betreft: al de leringen van de Kerk keren zich tegen onrechtvaardigheid en het meest wordt veroordeeld hij, die zijn broeder onderdrukt. De leden worden aangespoord hun autoriteit op de juiste wijze aan te wenden, want we leren uit Leer en Verbonden 121:36: „dat de machten des hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden, dan alleen volgens de grondbeginselen van gerechtigheid.“ Een ieder zal met die rechtvaardigheid behandeld worden die hem toekomt. Om rechtvaardig te zijn is het nodig dat de mens eerlijk, oprecht en onpartijdig is. Hij zal ook de nodige eerbied hebben. Het is onmogelijk rechtvaardig en tegelijk oneerbiedig te zijn want wanneer hij geen eerbied toont is hij onrechtvaardig door geen eerbied te hebben, wanneer die verdiend is. Echte mannelijkheid gaat gepaard met rechtvaardigheid en is een kenmerk van de goddelijke natuur.

Eerlijkheid, als onderdeel van rechtvaardigheid, is de

eerste deugd die genoemd wordt in het 13de artikel des geloofs van de Kerk. Het is onmogelijk mannelijkheid samen te doen gaan met oneerlijkheid. Om tegenover zichzelf rechtvaardig te zijn moet men eerlijk zijn tegenover zichzelf en tegenover anderen. Dit betekent eerlijkheid in woorden zowel als in daden. Het wil zeggen dat we halve waarheden net zo goed als onwaarheden moeten vermijden. Het betekent dat we eerlijk moeten zijn in onze handelingen — als we kopen en als we verkopen. Het betekent dat een eerlijke schuld nooit buiten de wet gesteld kan worden, en dat het woord van de mens meer waarde heeft dan zijn schuldbekentenis. Het wil zeggen dat we eerlijk moeten zijn in onze handelingen tegenover God, want „werkelijke eerlijkheid houdt rekening met de aanspraken van God en met die van de mens; zij geeft God waar Hij recht op heeft en de mens waar de mens recht op heeft.“

Wijsheid — „En omdat niet allen geloof hebben, moet hij ijverig woorden van wijsheid zoeken en deze elkander onderwijzen; ja, put woorden van wijsheid uit de beste boeken; zoekt wetenschap, ja, door studie alsmede door geloof.“ (Leer en Verbonden 88:118.) Dit is het gebod van de Here, aan deze generatie gegeven door middel van de profeet Joseph Smith, en de volledige betekenis ervan kunnen we ons beter realiseren als we weten dat de eeuwige zaligheid van de mens — de grootste gift van God aan de mensheid — van deze kennis afhankelijk is; want „Het is voor een mens onmogelijk om in onwetendheid zalig te worden.“ (Leer en Verbonden 131:6.) Wijsheid is het juiste gebruik van kennis en zij omvat oordeel, onderscheidingsvermogen, verstand, behoedzaamheid en studie. „Veel weten is nog geen wijsheid,“ zegt Spurgeon. „Velen hebben een grote kennis en zijn niettemin de grootste dwazen. Er is geen groter dwaas dan een wetende dwaas. Maar wijsheid is het weten hoe we kennis moeten aanwenden.“

Welwillendheid in de diepste betekenis van het woord is de som van zedelijke uitmuntendheden en omvat iedere andere deugd. Zij is de drijfveer die ons er toe brengt goed te doen aan anderen, en zij brengt ons er toe een leven te leiden dat in overeenstemming is met de wil van Christus. Al onze daden van vriendelijkheid, zelfverloochening, zelfopoffering of vergevingsgezindheid, liefde en liefdadigheid komen voort uit deze goddelijke eigenschap. Als we dan ook zeggen „wij geloven welwillend te moeten zijn,“ verklaren we te geloven in al de deugden die iemand tot een christen maken. Een welwillend mens is vriendelijk en oprecht tegen zijn gezin; hij is actief bezig voor zijn stad en zijn land en hij is een trouwe werker in de Kerk.

Groot als deze deugden zijn die ik heb opgesomd, toch schijnen ze niet zo praktisch en in het dagelijks leven zo van toepassing te zijn als de deugd van **zelfbeheersing**. Het is even onmogelijk bij echte mannelijkheid de zelfbeheersing weg te denken als het zonlicht van de dag te scheiden. Zelfbeheersing betekent de controle over al onze natuurlijke lusten, verlangens, hartstochten en begeerten; en niets geeft een mens zo'n sterk karakter als het overwinnen van zichzelf — de wetenschap dat hij zijn

begeerten en passies aan zich ondergeschikt kan maken en dat hij er geen slaaf van is. Deze deugd heeft in zich matigheid, onthouding, dapperheid, standvastigheid, soberheid, kuisheid, onafhankelijkheid, verdraagzaamheid, geduld, onderwerping, vastberadenheid, reinheid. Eén van de meest praktische leringen van de Kerk aangaande dit beginsel is het Woord van Wijshheid. Ik weet niets wat zo in staat is een zedelijk hoog peil te ontwikkelen als het dagelijks in praktijk brengen van dit gebod. Het is waar. Het heeft voornamelijk met onze hang naar genotmiddelen te maken. Wijs me iemand aan die zich op dit gebied volledig in de hand heeft, die elke verleiding kan weerstaan van stimulerende middelen, sterke drank, tabak, marihuana en andere schadelijke stoffen en ik zal u een jongen of een man aanwijzen die evenzeer de kracht heeft ontwikkeld zijn passies en begeerten te beheersen. Toen ik onlangs las over het ontstellend groot gebruik van deze stimulerende middelen onder de leerlingen van onze middelbare scholen en onder de studenten, heeft me dat diep geschokt. Uit het diepst van mijn hart waarschuw ik de jeugd van onze Kerk en van dit land dat zij hun mannelijkheid en vrouwelijkheid zullen verliezen als ze bezwijken voor deze verlokking van Satan. Iemand die toegeeft aan zijn lusten, in het geheim of op een andere manier, zal, wanneer hij in verzoeking komt aan zijn hartstochten toe te geven, niets aan zijn mannelijkheid hebben.

De seksuele onreinheid in de wereld van deze tijd is het gevolg van het verlies van echte mannelijkheid, veroorzaakt door toegeven aan die verlokkingen. Onkuisse gedachten brengen onkuisse woorden voort, en onkuisse woorden onkuisse daden. In de leringen van de Kerk wordt een misdaad als moord onmiddellijk gevolgd door die van echtbreuk en seksuele onreinheid. Als de leden van de Kerk trouw blijven aan hun geloof in kuisheid en zich op ander terrein oefenen hun zelfbeheersing te vergroten, zullen zij staan als een lichtbaken waarvan de stralen zullen doordringen in een wereld die bezoedeld is door zonde.

Wij leven voorwaar in een roerige wereld en velen in de Kerk, zo goed als miljoenen in de wereld, zijn zeer bezorgd; velen is het zwaar te moede door de voorspelende tekenen. Toen Christus werd gekruisigd zag een kleine groep mensen in een toekomst die voor hen even dreigend en onheilspellend was als de toekomst die de wereld op het ogenblik tegemoet gaat. Hun toekomst scheen, wat betreft de triomf van Christus op aarde, zo goed als vernietigd. Zij waren geroepen en uitgezocht als „vissers” van mensen en Petrus had de sleutelen van het koninkrijk ontvangen. Doch ondanks dit alles, toen de herzen Christus in dat uur van moedeloosheid, aan Petrus de ontmoedigde leider van de Twaalf die zijn oude beroep van visser weer had opgenomen, vroeg: „Simon, zoon van Jonas, hebt gij Mij liever dan dezen?”, antwoordde Petrus: „Ja Here! Gij weet, dat ik U liefheb.” Toen zei de Here: „Hoed Mijn schapen.” (Johannes 21:15.) Bij die gelegenheid werd Petrus zich bewust van zijn verantwoordelijkheid niet alleen als visser van mensen, maar ook als herder van de kudde. Het was toen dat hij tenslotte de volledige betekenis van het goddelijk bevel begreep: „Volg Mij.”

(Johannes 21:19.) In gezelschap van dat nooit falende Licht slaagden deze twaalf eenvoudige mannen er in veranderend teweeg te brengen in de onderlinge verhoudingen van de mensen.

De leringen van Jezus kunnen even doeltreffend op maatschappelijke groeperingen en nationale problemen worden toegepast als op personen, indien men het maar wilde proberen. Als we trachten onze ware mannelijkheid te ontwikkelen, moeten we Christus aanvaarden als de Weg, de Waarheid, en het Leven. Hij is het Licht van de mensheid. In dat Licht ziet de mens zijn weg helder voor zich. Als het wordt verworpen dwaalt hij in duisternis. Het is een droevige zaak als personen en volkeren dat Licht uitbannen — als Christus en Zijn Evangelie terzijde worden geschoven voor de wet van de wildernis en de sterkte van het zwaard. De grootste tragedie in de wereld van dit ogenblik is het ongeloof in God en Zijn goedheid.

Toen ik de volgende uitspraken hoorde van mensen van de wetenschap die uiting gaven aan hun geloof in het bestaan van God was mijn hart verheugd:

„Een eerlijke en onpartijdige bestudering van wetenschappelijke verschijnselen heeft mij de overtuiging gegeven dat God bestaat, en dat Hij het universum bestuurt. Er is een 'centraal bestuur', 'en de alles regelende macht is God. Als man van de wetenschap vind ik mijn conclusie over God en het heeal bevestigd door de heilige Schrift. Ik geloof in alles wat zij zegt over de oorsprong en de leiding van dit heeal. De Schrift en de wetenschap stemmen met elkaar overeen. Met dien verstande dat de Schrift verstandig en op de juiste manier moet worden geïnterpreteerd.”

(Cecil Boyce Hamann, Ph. D., Purdue Universiteit, Professor in de biologie en Voorzitter van de „Division of Science and Mathematics”, Ashbury College; Research Participant, Oak Ridge Institute of Nuclear Studies — Deseret News, 24 febr. 1968.)

En weer een ander verklaart:

„De mens kan niet geloven in het bestaan van God en er zich verder niet om bekommeren. Geloof in een persoonlijk God zal van invloed zijn op iemands gedrag jegens zijn medemens, zijn houding tegenover het leven, en zijn opvattingen over de drijfveren en doelstellingen achter het stoffelijk universum.”

(Wayne U. Ault, Ph. D., Columbia Universiteit, verbonden aan het Geological Survey Department of the Interior, U.S. Government — Church News, 10 febr. 1968.)

Het Evangelie, de blijde tijding van grote vreugde, is de ware leidman voor de mensheid; en die man of vrouw is het gelukkigst en tevredenst, die zo veel mogelijk leeft volgens de leringen ervan, leringen die de antihensen zijn van haat, vervolging, tirannie, overheersing, onrecht — de oorzaak van de ellende, vernietiging en dood over de hele wereld. Wat de zon in het hemelse blauw is voor de aarde in haar worsteling zich te bevrijden van de greep van de winter, dat is het Evangelie van Jezus Christus voor de bedroefde zielen die smachten naar iets dat hoger en beter is dan de mens tot nu toe op aarde heeft gevonden.

Wat zal het heerlijk zijn als we in deze oude wereld aan Christus, de Verlosser van de mensheid kunnen zeg-

gen: „Zij zoeken U allen!“ (Mark. 1:37.) Dan zal er onder de naties geen zelfzuchtigheid meer zijn, geen afgunst, haat, leugen, diefstal, bedrog, ongehoorzaamheid, ruzie of oorlog!

Broeders en zusters, sedert mijn kindsheid heb ik de waarheid liefgehad dat God een persoonlijk Wezen is, werkelijk onze Vader, Die we kunnen naderen in gebed en van Wie wij antwoord ontvangen. Mijn getuigenis van de herrezen Here is even echt als dat van Thomas, die tegen de herrezen Christus zei, toen Hij aan Zijn discipelen verscheen: „Mijn Heere en mijn God!“ (Johannes 20:28.) Ik weet dat Hij leeft. Hij is God Die Zich in het vlees heeft gemanfesteerd; en ik weet: „er is ook onder den hemel geen andere Naam, Door Welken wij moeten zalig worden.“ (Handelingen 4:12.) Ik weet dat Hij met Zijn dienstknechten zal spreken die Hem in nederigheid en oprechtheid zoeken. Ik weet het omdat ik Zijn stem heb gehoord, en ik heb Zijn leiding ontvangen in zaken die betrekking hebben op Zijn Koninkrijk hier op aarde. Ik weet dat Zijn Vader, onze Schepper, leeft. Ik weet dat Zij aan de profeet

Joseph Smith zijn verschenen en hem de openbaringen hebben gegeven die nu opgetekend staan in de Leer en Verbonden en in de andere werken van de Kerk. Deze wetenschap is even werkelijk voor mij als dat wat in ons dagelijks leven gebeurt. Als we 's avonds ons te ruste leggen weten we — we hebben een zekerheid — dat de zon in de morgen zal opkomen en met zijn licht de gehele aarde zal beschijnen. Zo nabij is voor mij de wetenschap van het bestaan van Christus en van de goddelijkheid van zijn herstelde Kerk.

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen hebben de verplichting om de Zoon, die zonder zonde is, tot hun ideaal te maken — het Enige Volmaakte Wezen dat ooit op aarde heeft geleefd.

Moge God de Kerk zegenen, in het bijzonder onze jongeren die haar normen zullen handhaven. God zegene de vaders en moeders en de leraren die dit geloof in het hart der jongeren planten en het in de gehele wereld verkondigen, dit bid ik in de naam van Jezus Christus, Amen.

Het volgende is de volledige tekst van de toespraak door president Hugh B. Brown van het Eerste Presidentschap tijdens de algemene priesterschapsvergadering van de 138ste jaarlijkse conferentie, op 6 april 1968 in de Salt Lake Tabernakel.

President Brown spreekt tot een vergadering van Priesterschapsdragers

Broeders in het priesterschap: Wij zijn deze avond vergaderd in deze beroemde Tabernakel en in honderden kerkgebouwen en andere vergaderplaatsen overal in de Verenigde Staten en in Canada, in een priesterschapsvergadering die ongetwijfeld de grootste is in deze bedeling, nog vermeerderd met een groot gehoor dat via de TV met ons in contact staat. Wij vergaderen in eerbied in de naam van de Stichter en het Hoofd van de Kerk, Onze Here en Verlosser, Jezus Christus, van Wiens goddelijkheid wij nederig getuigenis afleggen.

Onder de leiding van Zijn profeet, president David O. McKay, richt het Eerste Presidentschap van de Kerk zich in een waarschuwing en met een opdracht tot de jongeren zowel als de volwassenen — kortweg tot al de leden van de Kerk en tot onze medemensen waar dan ook. Maar onze oproep is voornamelijk tot jullie gericht, die in die interessante maar o zo moeilijke leeftijdsperiode leeft tussen jonkheid en volwassenheid, als je niet langer meer als een kind wordt behandeld, maar nog niet gereed bent om de verantwoordelijkheid van een volwassene te dragen.

Houd steeds als doel voor ogen niet anderen vooruit

te komen, maar jezelf voorbij te streven; begin vandaag de persoon te zijn die je wilt zijn; maak deze dag en al de komende dagen tot onvergetelijke dagen en geef zodoende aan je leven een inhoud die eeuwig durend is. Kweek bij jezelf een onlesbare dorst naar kennis aan.

En ieder van jullie is de erfgenaam van eeuwen. Zij die jullie zijn voorgestaan hebben een wereld ontdekt en opengelegd die nog maar voor een deel is geëxploreerd en waar nog ontzaglijk grote terreinen braak liggen.

We hebben onze jeugd nu en dan aangespoord haar blijmoedigheid mee te nemen naar de volwassenheid. Een gezond gevoel voor humor is een veilige uitlaatklep die je in staat stelt moeilijke problemen niet te zwaar op te nemen en te leren hoe een probleem op te lossen, waar de methode van „zweet en tranen“ dikwijls faalt. In de Spreuken wordt ons het volgende gezegd: „Een blij hart zal een medicijn goed maken; maar een verslagen geest zal het gebeente verdrogen.“ (17:22) Wij leven in een snel veranderende maatschappij, wier uitdagingen ontzaglijk van omvang en verbijsterend ingewikkeld zijn. Onze eeuw is de eeuw van het atoom, waarin

beweging, actie en revolutionaire veranderingen constant zijn. Een nieuwe wereld stort zich over ons uit, ontstellend plotseling en met onweerstaanbare kracht — een wereld die tegelijk achterdochtig en onheilspellend is. De tijden verlangen dat we ons voorbereiden op de eisen die de toekomst ons stelt, de nodige offers te brengen, te genieten van de beloningen en de onschatbare voorrechten en ons te voegen naar de universele wet van verandering.

Daarom is onze eerste opdracht voor jullie: „Weest voorbereid.“ Bereid je voortdurend voor op de toekomst — jullie toekomst — waaraan jullie wordt verwacht belangrijke bijdragen te zullen leveren. De mens, op zijn weg door het leven, wordt gesteund door de macht van zijn kennis.

De voorbereiding waartoe wij aansporen is slechts een ander woord voor onderricht, met de daarbij behorende discipline, opgelegd of vrijwillig.

Een ieder van jullie moet de vraag onder ogen zien en oplossen wat te doen als de middelbare school achter de rug is. Dit is een van de vragen in ons leven waar alles om draait en jullie moeten er vastbesloten en enthousiast een antwoord op geven. Jullie antwoord, mits geschraagd door moed en doorzettingsvermogen, zal in grote mate bepalen hoe jullie de rest van je leven zullen doorbrengen. Dit antwoord is dan ook van buitengewoon groot belang.

Maar er zullen verleidingen en tegenspoed op uw weg zijn sluwe influisteringen zullen jullie trachten over te halen af te zien van je zucht naar kennis en je proberen op gevaarlijke zijpaden te brengen. Weest op je hoede en bezwijkt niet voor soms aanlokkelijke, doch altijd valse verderfelijke aanvechtingen om dingen te nemen waarvan God heeft gezegd dat zij niet goed voor de mens zijn.

Ik citeer hier de schrijver Robert G. Ingersol die bepaald geen religieuze motieven had, maar die zijn wonderbaarlijke retorische gaven aanwendde om deze gemeenschappelijke vijand te bestrijden. „Ik geloof heren, dat alcohol tot op zeker hoogte de bereider ervan demoraliseert, degene die het verkoopt en degene die het drinkt. Ik geloof dat de alcohol vanaf het moment dat hij uit de gekronkelde koelsing van het distilleertoestel komt totdat hij zijn eindpunt bereikt in de hel van misdaad, dood en schande, iedereen demoraliseert die er mee in aanraking komt. Ik geloof niet dat iemand over dit onderwerp zijn gedachten kan laten gaan zonder vooringenomen te raken tegen deze vloeibare misdaad. Alles wat u hebt te doen, heren, is te denken aan de wrakken op de zandbanken van de stroom van de dood — aan de zelfmoorden, aan de ziekten, aan de armoede, onkunde en wanhoop, aan de kleine kinderen die zich vastklampen aan de versleten rok van wenende en wanhopige moeders, en die om brood smeken; aan de man die gestrand is, aan de miljoenen die geworsteld hebben met denkbeeldige slangen, een product van deze duivelse alcohol. En als u denkt aan de gevangenis, de armenhuizen en de schavotten op elke bank, dan verwondert het mij niet dat ieder ver-

standig man een afkeer heeft van deze vervloekte materie die alcohol heet.“ (Rob't G. Ingersol).

Laat u door niemand wijsmaken dat het juiste gebruik van narcotica in kringen van scholieren en studenten toch wel enig goed kan doen. Sommigen zeggen zelfs dat bepaalde verdovende middelen een verruiming geven van de geest, maar zoals Al Capp het ons in één van zijn komische strips heeft gezegd: „Marihuana en LSD verruimen de geest op dezelfde manier als de atombom Hiroshima ruimde.“ Zoals Robert M. Hutchings van de universiteit van Chicago het heeft gezegd: „Ik ben niet bezorgd over de economische toekomst, ik maak me zorgen om jullie moraal . . . Het verradelijkste, het verlamdendste gevaar dat jullie in het leven zullen ontmoeten is het gevaar van verdorvenheid.“

Latén wij bedenken dat de wet van de oogst onverbiddelijk is. Zoals gij zaait zult gij oogsten. Elk gebruik van enige schadelijke stof zal uw vooruitgang naar uw doel belemmeren. De Kerk heeft onderricht altijd beschouwd als verplichting no. 1 van elke generatie tegenover haar opvolgster en van een ieder persoonlijk tegenover zichzelf. Ieder van ons is een van Godswegen begiftigd eeuwig en intelligent wezen. Het is dan ook onze plicht de zoekende geest aan te moedigen en levendig te houden, te leren en door te gaan met het leren van al het mogelijke over onszelf, onze medemens, ons heelaal en onze God die onze Vader is.

De profeet Joseph Smith heeft gezegd: „Om zalig te worden moet een mens boven al zijn vijanden uitstijgen, van welke de onwetendheid niet de geringste is.“ Zijn grote en blijvende belangstelling voor het onderwijs blijkt uit het feit dat hij het eerste onderwijsprogramma voor volwassenen in Amerika stichtte — „the School of the Prophets“. (de school der profeten.)

Hoewel de gevluchte heiligen druk bezig waren met de bouw van een tempel en met de prediking van het pas herstelde Evangelie, heeft de Here hen toch door middel van Zijn Profeet aangespoord elkander te onderrichten over „dingen, zowel in de hemel, op aarde en onder de aarde; (algemene kennis) dingen, die zijn geweest, (geschiedenis), die nu zijn (huidige gebeurtenissen) en dingen die binnenkort moeten geschieden, (prophetie), dingen die binnenlands zijn, en dingen die buitenslands zijn, de oorlogen en de verwikkelingen der natien, en de oordelen, die op het land zijn; en eveneens een kennis van landen en van koninkrijken.“ In het kort, een algemene veelomvattende ontwikkeling.

De eerste mormoonse pioniers ruimden in hun denken en onderricht een grote plaats in voor het onderwijs, ondanks de voortdurende vervolging, de voortdurende vernietiging van hun woonsteden en de ontzaglijke inspanning een woestijn aan zich te onderwerpen. Op hun tocht door de vlakten van de wildernis namen zij kaarten en boeken over alle mogelijke onderwerpen met zich mee.

Als bewijs van hun toewijding aan de studie stichtten de eerste kolonisten spoedig na hun aankomst in Utah de Universiteit van Deseret — wat later de Universiteit

van Utah werd. Kort daarna stichtten zij de Brigham Young Academy, Ricks College, en onder de auspiciën van de Kerk werden daar dertig academies aan toegevoegd, elk met de opdracht van Brigham Young aan professor Karl G. Maeser, dat niets onderwezen mocht worden, zelfs niet het alfabet of de tafels van vermenigvuldiging, zonder de geest van God!

Onlangs heeft het Eerste Presidentschap een verklaring uitgegeven over het onderwijs. Daarin staat: „De Kerk moedigt al sinds lange tijd haar leden en in het bijzonder de jeugd aan om af aan de universiteit te gaan studeren of zich te bekwamen in een bepaald beroep.”

In onze snel groeiende geïndustrialiseerde maatschappij is onderwijs een noodzaak geworden, en jonge mensen die geen goede opleiding hebben genoten zullen niet in staat zijn in de toekomst een waardige werkring te vinden om in hun levensonderhoud te voorzien.

„De betrekkingen die geen bepaalde opleiding of training vragen, worden van jaar tot jaar minder en zullen weldra helemaal niet meer voorkomen. Daarom kunnen we er bij onze jongelui niet genoeg de nadruk op leggen na hun middelbare school verder te gaan met de een of andere studie. Van even groot belang is het dat er een opleiding wordt gekozen die in overeenstemming is met iemands belangstelling, begaafdheden en het doel dat hij zich voor ogen heeft gesteld.”

Bij het kiezen van het geschikste studieprogramma voor de toekomst hebben jullie hulp en leiding nodig. Ga allereerst voor advies naar je ouders. Zij kennen je langer dan iemand anders en zij hebben een gerijpt inzicht in de voorwaarden om in het leven te slagen. Zij hebben een warme belangstelling voor jullie toekomst; zij houden van jullie met een zelfwegcijferende toewijding en stellen jouw belang boven het hunne. Ook zijn de meesten van jullie afhankelijk van hen voor financiële hulp.

Vervolgens moeten jullie je om hulp wenden tot jullie kerkleiders. Velen van hen hebben ervaring op verschillend gebied. Zij zullen blij zijn jullie raad te kunnen geven en ze zullen samen met jullie vragen om goddelijke leiding.

De leraren van het seminarie en het instituut zullen je ook graag helpen het onderwijsprogramma van de Kerk te begrijpen. Andere leraren met een gespecialiseerde opleiding zullen jullie gaarne inlichten over de terreinen, waarvoor zij belangstelling hebben.

De definitieve beslissing is evenwel aan jullie. Jullie kunnen andere mensen raadplegen, je puntenlijsten en rapporten nog eens nagaan en naar het gemiddelde kijken om een beter begrip van jezelf en je mogelijkheden te krijgen, maar jullie moeten al het beschikbare op hun waarde toetsen, een smaak zien te ontwikkelen voor het beste en dan moeten jullie vol vuur en ijver zonder bang te zijn voor ontmoediging de uiteindelijke, onherroepelijke beslissing nemen. Denk er aan, het belangrijkste is niet wat je doet, maar dat jullie het gekozen werk zo goed mogelijk doen, zodat jullie er voortdurend een uitdaging en inspiratie in vinden.

Misschien kiezen jullie voor een technische school of voor een handelsopleiding. Ook hier vraagt deze tijd van ver doorgevoerde techniek om zorgvuldige voorbereiding.

Brigham Young, zelf schilder en glazenmaker, heeft gezegd: „Ik geloof in onderwijs, maar ik wil de meisjes en jongens de school zien verlaten met een opleiding in hun vingertoppen en in hun hersens.”

Op een technische school kunnen jullie een opleiding krijgen in constructie-tekenen, electronica, landbouw-techniek, fotografie, programmering enz. Deze opleidingen variëren in tijdsduur van een paar maanden tot enkele jaren en aan het eind wordt een diploma uitge-reikt.

Ook is het mogelijk al in je militaire diensttijd terecht te komen in het vak dat jullie hebben gekozen.

Er zijn veel speciale scholen die opleiden in muziek, kunst, toneel, dans, handelskennis. Dit zijn meestal goede opleidingen, maar de student moet kritisch zijn en de opleiding uitkiezen die hem later naar het door hem gestelde doel zal brengen en die is aangepast aan zijn aanleg.

Sommige firma's nemen jonge mensen aan onmiddellijk nadat zij de middelbare school hebben verlaten en bieden hun dan een beginsalaris en een interne opleiding aan. Maar in de meeste gevallen is zo iets niet meer dan de eerste trede op de maatschappelijke ladder.

Wij raden een ieder die de capaciteiten en het doorzettingsvermogen toe bezit met de meeste klem aan om hoger onderwijs te gaan volgen. Onze jongeren moeten hun capaciteiten niet onderschatten. De wereld van morgen heeft specialisten nodig die getraind zijn in het omgaan met wiskundige formules; die voor de rechtbank een zaak kunnen bepleiten; die een remedie ontdekken tegen een ernstige ziekte; die nieuwe en betere landbouwtechnieken weten te ontwikkelen, enz . . .

Wij moedigen jullie aan en we zullen je graag helpen om belangrijker academisch, godsdienstig en maatschappelijk onderwijs te ontvangen.

Natuurlijk kunnen niet alle studenten van de Kerk die een opleiding aan een universiteit willen volgen geplaatst worden op een van onze eigen scholen. Daarom hebben de instellingen voor godsdienstonderwijs een programma opgesteld voor zulk onderwijs naast vele universiteiten over de gehele wereld.

Wij raden de studenten dringend aan deze cursussen bij te wonen zodat zij hun wereldlijke kennis kunnen aanvullen met godsdienstonderricht en een geestelijke ervaring rijker worden.

We hebben thans 184 theologische instituten waar voortgezette cursussen, aangepast aan de nabij staande universiteit, beschikbaar zijn.

Aan de instituten kunnen de studenten deelnemen aan allerlei goed geleide gezellige avonden; zij zullen er vele inspirerende, opbouwende avonden meemaken en zij ontvangen er een opleiding van een goed geschoolde staf van docenten.

Aan veel universiteiten en onderwijsinstellingen waar geen instituut aan verbonden is, zijn „Deserter Clubs“ opgericht. Hun voornaamste doel is de jongeren van de Kerk bij elkaar te brengen in een sfeer die maatschappelijk en cultureel beantwoordt aan de hoogste idealen en normen.

De sleutel tot een verstandige, gelukkige keuze is gelegen in het kiezen van datgene wat het best bij je persoonlijkheid past. Op die manier zullen jullie de voldoening smaken een onafhankelijk lid van de maatschappij en de Kerk te worden dat zelf iets presteert. De Psalmist heeft gezegd: „De wijsheid is het voornaamste; verkrijg dan wijsheid, en verkrijg verstand met al uw bezitting.“ (Spreuken 4:7.)

President McKay heeft gezegd: „Karakter is het doel van goed onderwijs . . . Goed onderwijs beoogt van mannen en vrouwen niet slechts goede wiskundigen, knappe taalkundigen, grote beoefenaars van de wetenschap of briljante letterkundigen te maken, maar ook oprechte mensen, met deugden, karakter en naastenliefde. Het streeft er naar mannen en vrouwen te vormen tot mensen die waarheid, rechtvaardigheid, wijsheid, welwillendheid en zelfbeheersing prijzen als de beste verworvenheden voor een succesrijk leven.“

Wij doen een dringend beroep op al onze leden, jong en oud, altijd voor ogen te houden dat het doel van het leven, hier en in het hiernamaals, is om de vreugde te genieten van eeuwige vooruitgang. De heerlijkheid Gods is intelligentie en de mens kan aan deze glorie slechts deelhebben door zich als mens volledig te ontwikkelen. Zoals de Here het aan Joseph Smith heeft gezegd: „Welk grondbeginsel van ontwikkeling wij in dit leven ook zullen verwerven, in de opstanding zal dit met ons verrijen. En indien een persoon in dit leven door zijn ijver en gehoorzaamheid meer kennis en ontwikkeling verwerft dan een ander, zal hij in de toekomstige wereld zo veel verder vooruit zijn.“ (Leer en Verbonden 130:18-19.)

Broeders en zusters, onze opdracht aan u is dan ook om voorbereid te zijn — lichamelijk, geestelijk, moreel, esthetisch; op alle mogelijke manieren moet u zich voorbereiden op het heerlijke dat de toekomst in petto heeft. De Kerk doet voor al haar leden wat mogelijk is, opdat zij uitblinken.

Wij herhalen het, je kunt zijn wat je wilt worden, als je maar gewillig bent er de prijs voor te betalen.

Moge God jullie zegenen en inspireren te geloven dat het niet anders kan of er is iets van Hem in jezelf omdat Hij je Vader is, en daarom, net zoals een eikel groeit tot een eik, zo kunnen jullie, die allemaal een sprankje bezitten van het goddelijke, jezelf ontwikkelen tot iets als datgene vanwaar jullie zijn gekomen.

Moge Hij jullie zegenen en inspireren te geloven in jezelf en in de aanwezigheid van Goddelijke leiding.

Ik dank U, God onzer vaad'nen,
Dat ik, waarheen ik ook moet gaan
Bij dag en nacht mag stille staan
En U in vroom gebed mag naad'nen.

De strijd die in de hemel begon en die sindsdien

nog steeds aan de gang is — een oorlog waarin het om de onsterfelijke ziel van de kinderen der mensen gaat — heeft bijna zijn hoogtepunt bereikt. Daarom is die appèl in zeer werkelijke betekenis een oproep te wapen.

Deze oproep om voorbereid te zijn wordt aan een ieder van jullie gericht door en namens de president van de Kerk, de profeet van God. Deze oproep is werkelijk van het allerhoogste belang. De voorbereiding moet in het hart beginnen en zich uitstrekken tot in je vingers en tenen. Jullie kunnen allemaal je eigen lot bepalen en meester van je ziel zijn.

Zoals David Sarnoff van de Radio Corporation of America heeft gezegd tot een groep studenten: „Jullie staan ook in oog met de nieuwe krachten die de wetenschap heeft geschonken om de wereld te vernietigen of te herbouwen, en het hangt af van de mate waarop jullie op God vertrouwen, en van jullie verantwoordelijkheidsgevoel en zelfcontrole of jullie in staat zullen zijn te beslissen of deze ontzaglijke krachten die nu in jullie handen worden gelegd aangewend zullen worden om een betere wereld op te bouwen of dat zij de vernietiging ervan zullen bewerkstelligen.

. . . Om aan het cynisme en materialisme van het ogenblik het hoofd te bieden heeft de wereld een sterke opleving van levenskracht nodig. De geleidelijke verbanning van lichamelijke honger zal de belangrijkere honger naar geloof en verlossing vergroten, honger naar eeuwenoude waarden, die boven het materiële en het tijdelijke staan, zullen aan de geest en het hart van de mens knagen.“

Wij hebben stoutmoedige geesten nodig om de toekomst tegemoet te treden, een toekomst die zwanger is van ongeboenen gebeurtenissen en die vele mogelijkheden in zich verborgen heeft. We hebben vertrouwen nodig om te proberen, hoop om te inspireren en moed om vol te houden.

. . . Laat deugd uw gedachten zonder ophouden versieren; dan zal uw vertrouwen in het nabijzijn van God sterk worden, en de leer van het priesterschap zals als de dauw des hemels in uw ziel nederdalen. De Heilige Geest zal voortdurend uw metgezel zijn, en uw scepter een onveranderlijke scepter van gerechtigheid en waarheid; en uw heerschappij zal een eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal deze u voor eeuwig toevloeien.

Laten we nog eens terugkeren tot dat prachtige lied, „O, mijn Vader“, en dan eens denken aan die jongen op zijn knieën die zegt: „Mag ik als mijn proeftijd om is, als mijn stof tot d'arde keert, Vader, Moeder, U ontmoeten, in het rijk, waar Gij regeert? Als ik dan geheel volbracht heb al het werk, door U geboën, wil dan toestaan, dat ik come, en voor eeuwig met U woon.“

Dit gebed zal ruimschoots op jullie hoofden worden beantwoord als jullie jezelf bekwamen op elk werkterrein in je leven waarmee jullie geconfronteerd worden, en waar jullie ook maar terecht komen; bedenkt dat God, jullie Vader, over je waakt, voor je pleit en tegen je zegt: „kom tot Mij.“

Moge Zijn vrede en zegen met ons allen zijn. Mogen wij als wij vanavond dit gebouw verlaten, ieder afzonderlijk geïnspireerd zijn iets van onszelf te maken, beter te worden dan we nu zijn, met meer kennis en begrip, met meer sympathie, en bereid om de hand uit te steken

naar hen die minder bevoorrecht zijn en naar hen die hulp behoeven. Ik bid dat Zijn zegen en vrede met ons allen mogen zijn, en dit bid ik nederig in de naam van Jezus Christus, Amen.

Het nu volgende is de tekst van de toespraak van president N. Eldon Tanner, gehouden op zondag 2 april 1968 in de Salt Lake Tabernakel

Het woord van wijsheid geprezen door president Tanner

Honderdvijfendertig jaar geleden gaf een profeet van God ons een openbaring bekend als: „Een Woord van Wijsheid . . . Gegeven als een beginsel met een belofte, en aangepast aan de gesteldheid van de zwakken en zwaksten van alle heiligen, die heiligen zijn of kunnen worden genoemd. Ziet, voorwaar, aldus zegt de Here tot u: Tengevolge van de listen en lagen, die in de laatste dagen in het hart van samenspannende mensen bestaan en zullen bestaan, heb Ik u gewaarschuwd, en waarschuw Ik u van te voren, door u dit woord van wijsheid door openbaring te geven.” (Leer en Verbonden 89:1-4.)

Hij waarschuwt ons onder meer tegen het gebruik van tabak en sterke dranken.

En dan geeft hij ons deze belofte:

„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merng in hun beenderen ontvangen.

„En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden. Amen.” (Leer en Verbonden 89:18-21.)

Wij, als leden van de Kerk, beschouwen het Woord van Wijsheid als een aanwijzing van de Here Zelf, met een waarschuwing en een belofte. Vandaag de dag moet de hele wereld met het wetenschappelijk bewijsmateriaal dat voor iedereen toegankelijk is, ongeacht godsdienst of ras, zich aan deze waarschuwing van de wetenschap houden.

Dagelijks lezen we in de kranten en tijdschriften in het oog springende koppen zoals:

SIGARET IS OORZAAK VAN BRAND EN DOOD IN APARTEMENT

**VERSLAVING VAN DE JEUGD AAN VERDOVENDE
MIDDELEN NEEMT TOE MET HUN ONDERGANG ALS
GEVOLG
300 DODEN IN HET VERKEER TE WIJTEN AAN
ALCOHOL**

Deze opschriften tonen duidelijk de gevaren aan, verbonden aan het gebruik van tabak, verdovende middelen en alcohol. Wegens deze grote gevaren, wegens mijn eigen ervaringen en onderzoeken en wegens onze zorg voor de jeugd die de toekomst van dit grote land Amerika en van de wereld in handen heeft, heb ik besloten de kwade gevolgen van alcohol, verdovende middelen en tabak te bespreken.

Voor ik dit echter doe, wil ik graag eens en voor al duidelijk maken dat mijn hele leven lang de mensen in het zakenleven waar ik nauw mee te maken heb gehad mensen waren die tabak en alcohol gebruikten. Velen van hen waren erg goed in het zakendoen, sociaal voelend en werden zelf gerespecteerd en ik wil zeker niet het karakter van deze of andere gebruikers van tabak en alcohol bekritisieren of aan de orde stellen. Ik geef met de grootste nadruk uiting aan mijn bezorgdheid over de gevaren verbonden aan het gebruik van deze artikelen. Veel mensen zeggen: „Ik wou dat ik nooit tabak of drank had aangeraakt. Ze zijn werkelijk een vloek.”

Er is de laatste tijd zo veel gezegd over de gevaren van tabak dat het me haast overbodig lijkt veel tijd te besteden aan een overzicht van deze gevaren van het roken en van de statistieken die er over bekend zijn. Toch wil ik een paar feiten en cijfers geven over de schade door de sigaret berokkend.

De *British Royal College of Physicians* (een artsenvereniging) heeft bekend gemaakt dat er in het afgelopen jaar in Engeland 20.000 personen, of wel 400 per week, zijn overleden aan longkanker veroorzaakt door

het roken van sigaretten. Hier, in Utah, zijn er naar schatting in 1966 20 miljoen dollar besteed aan sigaretten, dat is meer dan 21 dollar voor iedere man, vrouw of kind in deze staat, en dat is nog beneden het nationale gemiddelde.

De *American Public Health Association* heeft vastgesteld dat één miljoen schoolgaande kinderen van nú naar alle waarschijnlijkheid zullen sterven aan longkanker voor ze de leeftijd van 70 jaar bereikt zullen hebben. Deze onthutsende voorspellingen zullen ons doen beseffen dat we onze pogingen moeten verdubbelen onze jeugd in te lichten over de kwade gevolgen van het roken, zodat ze beter in staat zal zijn een eind aan dit probleem te maken.

Een hele goede vriend van mij en een verwant zijn overleden aan longkanker veroorzaakt door het roken van sigaretten, en daarom heb ik het verlangen en ben ik vastbesloten te doen wat ik kan om de jeugd af te houden van deze afschuwelijke gewoonte. Het is een grote vraag hoe effectief enige campagne kan zijn als onze jeugd steeds maar weer geconfronteerd wordt met volwassenen, waaronder velen die bij het onderwijs zijn of een positie als arts hebben, alsmede met hun ouders, die door het leven gaan met een sigaret in de mond.

Als ik nu kom op het onderwerp van de verdovende middelen wil ik u graag twee ervaringen vertellen die ik heb gehad sinds de oktoberconferentie. Vlak voor de conferentie belde een bisschop me op vanuit Californië voor een afspraak ten behoeve van een jongeman uit zijn wijk die tussen verdovende middelen gebruikende hippies was verzeeld geraakt. Hij dacht dat ik hem zou kunnen helpen. Zij kwamen vlak na de conferentie bij me aan. Zijn lange haar, kleding en voorkomen lieten geen twijfel over: hij was een hippie. Ik vroeg me hem zijn geschiedenis te vertellen. Dit is in het kort wat hij vertelde:

„Ik ben op zending geweest, ben een getrouwd man en heb een kind; en hier ben ik, verslaafd aan verdovende middelen, schuldig aan diverse zonden en misdaden. Ik ben doodongelukkig. Dit is niet het leven dat ik wil leiden.“

Ik vroeg hem hoe een man met zijn achtergrond in aanraking was gekomen met dit soort mensen. Hij zei dat hij op een dag toen hij erg neerslachtig was en zich ontmoedigd voelde, besloot dat hij vrij wilde zijn; dat hij niet gebonden wilde zijn aan enige tradities of beperkingen van de Kerk, in welk opzicht ook. „Hier ben ik, in plaats van vrij te zijn, ben ik een slaaf. In zeker opzicht ben ik een voortvluchtige. Ik zou graag willen dat u me help, ik weet niet meer wat ik moet doen.“

Voor hij wegging verzekerde hij me dat hij zijn haar zou laten knippen, zich op zou knappen en met deze lieden zou breken en dat hij zich over zou geven aan de wet en ter bekering alles zou doen wat hij kon en leven zoals het behoort. Wat nu volgt is uit een brief, door hemzelf geschreven en gedateerd 22 maart 1968:

„Geachte president Tanner, ik bid dat u de gevoelens leert kennen die ik nu onderga. Ik slijt mijn leven thans

binnen gevangenis muren. Het is mijn verlangen dat anderen niet in de handen van Satan komen zoals met mij het geval is geweest. Als het voor het leven van andere jongeren van belang is mijn ervaringen aan hen te vertellen, dit hoop ik ... Ik ben dankbaar gezegend te zijn met een bisschop die gedurende mijn proces mijn dierbaarste vriend is geweest. President Tanner, ik ben dankbaar voor uw medeleven.“

De reden waarom ik deze jonge man als voorbeeld neem is dat zijn achtergrond hem de kracht had moeten geven dit te weerstaan of boven te komen, en tevens toont het hoe gevaarlijk het is voor een man als hij, laat staan voor een jong iemand die niet zulke banden of verantwoordelijkheden heeft, in contact te komen met lieden die zich overgeven aan verdovende middelen. Hij was een erg droevig geval en het heeft mijn hart diep beroerd.

Het volgende geval dat ik u wil vertellen is er één uit honderden. Ik heb met het meisje gesproken dat er in betrokken was en met haar ouders, en hoewel ze wisten dat velen hen misschien zullen herkennen als degenen over wie ik zal spreken, hebben ze me toch gezegd dat ze graag wilden dat ik er gebruik van maak als iemand er zijn voordeel mee kan doen.

Zij komt uit een fijn gezin. Haar vader is een succesvol arts, en het gezin is actief in de Kerk en is sociaal volend. Ze hebben een zoon, die een zending heeft volbracht, en een andere die zich op het ogenblik van zijn zendingstaak kwijt. Ze hebben een oudere dochter waar men erg over te spreken is, actief in de Kerk en getrouwd in de tempel. Het meisje over wie ik spreek is een aardig jong meisje, maar ze kreeg omgang met meisjes en jongens die sigaretten, alcohol en verdovende middelen gebruikten en om niet als spelbreekster beschouwd te worden, deed ze mee omdat ze dat gemakkelijker vond dan weerstand te moeten bieden aan de druk op haar uitgeoefend en ze was niet bang ooit verslaafd te zullen raken.

Door gebrek aan communicatie en door het nalaten zich van het doen en laten van hun dochter op de hoogte te houden en door de foutieve gedachte dat alles wel in orde was, waren haar ouders niet van haar levenswijze op de hoogte, totdat ze tenslotte tot hun grote ontzetting en verdriet vernamen dat ze tabak, alcohol en verdovende middelen gebruikte. Het was natuurlijk een ontzettende schok voor hen toen ze zich realiseerden dat er voor hen niets anders overbleef dan het meisje in een inrichting te doen plaatsaan waar ze het best geholpen zou kunnen worden. Daar is ze nu op het ogenblik, maar met de hulp van de inrichting is ze al zo ver dat ze de weekends naar huis kan om die samen met haar ouders door te brengen.

Toen ik met haar sprak was haar grootste zorg, en die van haar ouders, wat te doen als ze weer thuis zou komen. Zal ze dan bevrijd zijn en zich veilig voelen? Hoe zullen de mensen haar tegemoet treden? Ze voelt zich vastbesloten en zeker en we hopen dat ze gelijk heeft en dat ze volledig zal genezen. Toen ik haar vroeg of ze de moed zou hebben en sterk genoeg zou zijn met

haar vroegere kameraden te breken, verzekerde ze me dat ze dat zou kunnen en vol verdriet zei ze dat verscheiden van hen in inrichtingen zijn geplaatst of zich in de gevangenis bevinden. Ook vertelde ze me van enige droevige gevallen in de inrichting, één een jongen van negentien jaar, is een volslagen hopeloos geval. We lezen ook van anderen die met zelfmoord dreigen en deze plegen.

Zulke ervaringen doen ouders en jongeren begrijpen wat de problemen zijn en tegenvoer welke gevaren ze geplaatst worden. Ouders, weest op uw hoede en blijft waakzaam. Eén van hen zou uw eigen zoon of dochter kunnen zijn.

Nu zou ik over willen gaan op het probleem van de alcohol, een probleem dat zeer ernstig is, in elk opzicht. Ik zou u graag zo getrouw mogelijk de geschiedenis willen vertellen zoals ik die gehoord heb van een man die ik zeer goed heb gekend. Hij was een zeer kundig ingenieur, werkzaam op het gebied van de olieboring in Alberta in Canada, een man die in hoog aanzien stond, een goed burger, maar die zoals vele anderen door het borreltje uit gezelligheid aan de alcohol verslaafd raakte. Hij was een van de gelukkigsten die met hulp van de vereniging „Anonymus” ter bestrijding van de alcohol, en, zoals hij zei, met de hulp van de Here, in staat was deze vreselijke ziekte te boven te komen.

Toen ik hem op een dag uitnodigde voor een groep jongeren te spreken was zijn onmiddellijke antwoord: „Als ik ook maar één jongen of meisje kan duidelijk maken wat de gevaren van alcohol zijn en wat die bij hen kunnen aanrichten, dan zal ik dat graag doen.” Dit was zijn verhaal:

„Toen ik in zaken was placht ik met mijn zaken-vrienden op cocktailparties te drinken en ik dacht er nooit aan dat ik mezelf schaafde. In feite maakte ik er me nooit zorgen over. Zelfs als ik een derde of vierde drankje nam en zin had in een borreltje als ik wist dat ik niet meer mocht drinken, had ik er geen idee van dat ik op weg was een alcoholicus te worden. Ik weigerde dat feit te accepteren, totdat ik mezelf letterlijk in de goot terug vond.

„Het resultaat was dat mijn compagnon, mijn zakenrelaties en iedereen die me kende en zelfs mijn vrouw en mijn familie ontdekten dat ze niet meer op me konden bouwen en ze verloren hun respect voor mij. Als gevolg daarvan raakte ik mijn vrouw kwijt. Na me gesmeekt te hebben en met me samen te hebben gewerkt liet ze zich van me scheiden en ik was alleen. Ik had mijn zelf-respect verloren, mijn thuis, gezin, alles.

„Toen ik mezelf in de goot terug vond, hulpeloos en alleen, liet ik me overreden naar de vereniging „Anonymus” te gaan. Met hun hulp en door mijn vastbeslotenheid was ik na maanden en maanden van zware strijd in staat deze gewoonte af te leren.” Toen vertelde hij dat slechts één van de vijf in staat is deze afschuwelijke gewoonte te overwinnen.

Tenslotte zei hij: „Geen mens weet wanneer hij een enkel drankje neemt of hij al dan niet een alcoholicus zal worden. Daarom kan niemand het zich veroorloven,

ongeacht zijn rijkdom of positie, één enkele druppel alcohol te drinken.”

Hij smeekte allen geen enkele alcoholische drank aan te raken en benadrukte dat van iedere 15 mensen die drinken er één een alcoholicus wordt en vaak is de verstandigste en de bekwaamste, degene die dit het minst verwacht, het slachtoffer.

Hier is een ander verhaal dat ik zal vertellen met toestemming van de ouders, die eveneens uiting gaven aan hun oprecht verlangen alles te doen wat mogelijk is om de jeugd te helpen een drama af te wenden zoals dat hun zoon is overkomen.

Zij overhandigden me onder meer een krantenartikel, geschreven vóór de tragische gebeurtenis, met een foto van een aardig uitziende jonge vent.

In het artikel stond: „Waar ook maar activiteit heerst of een leider nodig is, daar kan je Jim vinden. Als leidende figuur in schoolwedstrijden, in het studentenbestuur en bij activiteiten van zijn klas, overal blinkt hij uit door zijn bekwaamheden als leider.”

Hier was een jongen die de belofte inhield voor een gelukkig leven vol succes. Maar op een avond, toen hij niet thuis kwam zoals gewoonlijk na het sluiten van een benzinestation waar hij werkte, gingen zijn veront-ruste ouders op zoek en vonden hem tenslotte in de vroege ochtenduren, zijn gehavend en verminkt lichaam liggend op de achterbank van een geparkeerde auto. Hij was al enige tijd dood. Denk eens in wat een schok en smart dit voor zijn ouders was!

Door het onderzoek kwamen de verbijsterende ouders te weten dat Jim zich bij een paar jongens uit zijn woonplaats en uit de naburige stad had aangesloten en dat er, nadat ze alcohol hadden gebruikt, een vechtpartij was ontstaan tussen de jongens van zijn stad en de andere jongens en dat iemand Jim kennelijk had neergeslagen en op hem was ingereden met een auto en vervolgens het lichaam op de achterbank had gelegd van de auto waar het later werd gevonden. De ouders kwamen ook te weten dat dit pas de derde keer was geweest dat hij ooit had gedronken. Hij had nooit kunnen dromen dat zijn eerste drankje zou leiden tot zijn voortijdig einde.

Zo zouden wij door kunnen gaan en feiten, statistieken en voorbeelden geven om aan te tonen dat er honderden en duizenden soortgelijke gevallen bestaan als ik zojuist heb verteld.

Er zijn enige vooraanstaande, leidinggevende personen, zakenmensen en mensen met een verantwoordelijk beroep die een succesvol leven leiden en hogelijk worden gewaardeerd en waar ik een groot respect voor heb, die niettemin toegeven aan het gebruik van alcohol in zekere mate.

Ook ben ik me bewust dat hun gebruik van alcohol velen van onze jongeren zal beïnvloeden om gezelligheidsdrinkers te worden. En ik ben zeer bedroefd te weten dat van iedere 15 van deze mensen er één een alcoholicus zal worden. Men denkt dan steeds aan een buurman of vriend en zijn gezin, dat de ellende van de alcohol heeft te verduren.

Ik ben er van overtuigd dat onze jongeren niet slecht willen zijn. Ze zijn er niet op uit om alcoholicus te worden of verslaafd te raken aan verdovende middelen, of om te lijden en te sterven aan longkanker of enig andere longziekte.

Toch zien ze rond zich heen de mensen drinken — mannen en vrouwen die leidinggevende burgers zijn. Ze zien het bij zichzelf thuis en het schijnt geen kwaad te kunnen. Ze zien dat er reclame voor wordt gemaakt in alle bekende tijdschriften en de dagelijkse pers, voor de televisie en ze horen het over de radio. Ja, en deze advertenties worden getoond met goedgeklede, gezond uitziende succesvolle zakenmensen met grote auto's en mooie kantoren, met jonge mannen en vrouwen die aan alle mogelijke sporten doen, feestjes bijwonen waar de mensen rondlopen met een sigaret in de ene hand en een glas in de andere, en ze maken de indruk het erg naar hun zin te hebben.

Hoe kan onze jeugd weerstand bieden zonder onze hulp? Deze advertenties van grote concerns tonen nooit hoe een man of een vrouw de volgende morgen met een vreselijke hoofdpijn ontwaakt, ook laten ze nooit verpletterende auto's zien, de gekwetste lichamen, of de gezinnen die uit elkaar zijn gerukt, of mensen die in de goot terecht zijn gekomen. Ze laten ook geen man zien die de dokter aankijkt die hem juist heeft verteld dat hij long- of keelkanker heeft, of patiënten in een ziekenhuis die gevoed worden via een slang door de neusgaten omdat ze niet kunnen slikken.

Ik ben er zeker van dat velen zullen zeggen: „Waarom al deze nare verhalen: Ja, ik heb lang niet al de ellende verteld, de vele en hartverscheurende gebeurtenissen die in zo veel gezinnen dagelijks plaats vinden. We moeten de feiten onder ogen zien, we moeten niets nalaten.

Met belangstelling heb ik de Tien Geboden gelezen van Dr. William Terhune over hoe we de kans kunnen verminderen alcoholist te worden. De laatste twee zijn: „Neem nooit alcohol om te ontkomen aan een gevoel van onbehagen, lichamenlijk of geestelijk;“ en

„Neem nooit 's ochtends een alcoholisch drankje om een gevoel van landerigheid kwijt te raken.“

Ik zou u graag één gebod willen voorleggen, die voor zijn tien geboden in de plaats komt en het doeltreffendst is: „Neem nooit één druppel.“ Alcoholisme is een ziekte waaraan niemand hoeft te lijden. De enig

manier om er vrij van te zijn is nooit alcoholische drank aan te raken.

Namens het Eerste Presidentschap en met hun goedkeuring doe ik een beroep op ieder lid van de Kerk zich nauwgezet aan het Woord van Wijsheid te houden; en vraag ik aan alle burgers hun verantwoordelijkheden te aanvaarden onze jeugd te beschermen tegen de kwade plannen van mensen die vastbesloten zijn hen op alle mogelijke manieren naar de ondengang te leiden. We kunnen niet aan de kant blijven staan en toezien hoe onze jeugd de ondengang tegemoet gaat door onze onachtzaamheid. We moeten haar niet in verzoeking leiden, maar verlossen van het kwade.

Er zijn er die betogen dat alcoholhoudende dranken gemakkelijker te krijgen moeten zijn ten behoeve van het toerisme. Iedere moeder, vader, en waardige burger ziet natuurlijk de dwaasheid hiervan in en wat dit voor onze jeugd kan betekenen. We moeten ons erfd deel niet voor een schotel linzen verkwanselen. Er zijn betere manieren om het toerisme te bevorderen.

Ik kan me niet voorstellen dat een vader of buurman er aan mee wil werken zijn zoon of die van zijn buurman tot een alcoholicus te maken om meer toeristen in de streek te krijgen. Het voorbeeld is de beste leraar. Ik bid in het belang van onze jeugd dat we ons allen de waarschuwing van de Here ter harte nemen dat alcohol niet goed is voor de mens.

Hier is mijn getuigenis aan allen die zich aan de woorden van de Here houden, gesproken door een profeet, aan hen die Zijn geboden onderhouden: „En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten; En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.“ En de Here heeft beloofd: „... dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden.“ (Leer en Verbonden 89:19-21.)

Met het getuigenis dat ik bezit dat God leeft en dat Jezus de Christus is, de Verlosser van ons allen en dat Zij zich ijveren voor ons behoud, bid ik nederig dat de geest en de zegeningen van de Here voor ons een steun zullen zijn te doen al wat in ons vermogen ligt om onze jeugd te beschermen tegen de kwade plannen van sommige mensen, dat we hen niet in verleiding brengen maar hen verlossen van het kwade, want Hem is het koninkrijk en de macht en de heerlijkheid in eeuwigheid. Amen.

Het volgende is de tekst van de toespraak van president Joseph Fielding Smith van het Eerste Presidentschap, gehouden op vrijdagmorgen 5 april 1968 ter gelegenheid van de 138ste jaarlijkse conferentie in de Salt Lake Tabernakel.

President Smith vertelt over de noodzaak van het dagelijks gebed

Mijn geliefde broeders en zusters: het is een groot voorrecht voor mij in de gelegenheid te zijn hier met u samen deze conferentie bij te wonen.

Wij als heiligen der laatste dagen hebben vele verplichtingen. Ik vraag me af of we soms niet een beetje zorgeloos zijn, de dingen niet wat veronachtzamen en wel genoeg aandacht besteden aan de eenvoudige zaken die bij het Evangelie behoren.

Ik vraag me af of we wel ooit stilstaan bij de vraag waarom de Here ons vraagt te bidden. Vroeg Hij ons te bidden omdat Hij wil dat we ons buigen en Hem aanbidden? Is dat de voornaamste reden: Dat geloof ik niet. Hij is onze hemelse Vader en we hebben de opdracht Hem te dienen en tot Hem te bidden in de naam van Zijn geliefde Zoon, Jezus Christus. Maar de Here kan het af zonder onze gebeden. Zijn werk zal op dezelfde manier voortgang vinden of wij bidden of niet. Hij kent het einde vanaf het begin.

Er zijn vele werelden die hetzelfde hebben doorgemaakt als wij nu. Het is duidelijk dat Hij zonen en dochters op andere aardbollen heeft gehad, waar zij dezelfde voorrechten en dezelfde mogelijkheden hadden Hem te dienen en dezelfde geboden als Hij ons heeft gegeven. Het gebed is iets dat wij nodig hebben, niet iets dat de Here nodig heeft. Hij weet Zijn zaken te regelen zonder enige hulp van onze kant. Onze gebeden zijn er niet voor om Hem te vertellen hoe Hij Zijn zaken moet regelen. Als wij daar zo over denken zijn we verkeerd. Onze gebeden uiten we meer om onzentwil en om ons op te bouwen en kracht en moed te verschaffen, om ons geloof in Hem te vergroten.

Het gebed is iets dat de ziel nederig maakt. Het verruimt ons begrip; het verscherpt het verstand. Het brengt ons nader tot onze Vader in de hemel. Het is buiten twijfel dat we Zijn hulp nodig hebben. We hebben de leiding nodig van Zijn Heilige Geest. We moeten weten welke beginselen aan ons zijn gegeven waardoor wij in Zijn tegenwoordigheid kunnen terugkeren. Ons verstand moet worden gescherpt door Zijn inspiratie en om deze redenen bidden wij tot Hem dat Hij ons helpt zo te leven dat we Zijn waarheid zullen kennen en in staat zijn te wandelen in Zijn licht, dat we door ons geloof en gehoorzaamheid weer terug kunnen keren in Zijn tegenwoordigheid.

Als we maar oprecht zijn en trouw aan ieder verbond, aan ieder beginsel van de waarheid die Hij ons heeft gegeven, zullen we na de wederopstanding terugkeren in Zijn tegenwoordigheid en zullen we zijn als Hij, zullen we lichamen hebben die blinken als de zon. Bovendien, als we getrouw zijn en oprecht in dit bestaan, zullen we Zijn zonen en dochters zijn.

Maar de Here zal na de wederopstanding van de mensen een grote scheiding teweeg brengen en velen, in feite het grootste gedeelte van de bewoners van deze aarde, zullen niet de zonen en dochters van God worden genoemd, maar zij zullen de komende wereld binnengaan om dienaren te zijn. U weet wat de Here heeft gezegd in die prachtige rede die wij de Bergrede noemen:

„Gaat in door de enge poort; want wij is de poort, en breed is de weg, die tot het verderf leidt, en velen zijn er, die door dezelve ingaan;

„Want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die denzelven vinden.“ (Mattheüs 7:13-14.)

Het eeuwige leven is de grote gift die ons allen wacht als we gewillig zijn ons hier aan de geboden van de Here te houden.

Allen zullen de wederopstanding ontvangen. Is dat het eeuwige leven? Neen, niet volgens de woorden van onze hemelse Vader. We noemen dat de onsterfelijkheid, het recht om eeuwig te leven. Maar de Here heeft Zijn eigen uitleg gegeven over het eeuwige leven. Eeuwig leven wil zeggen hetzelfde leven leiden als onze Vader in de hemel en gekroond te zijn met dezelfde zegeningen en heerlijkheden en voorrechten als Hij bezit, dat we zonen en dochters kunnen worden van God, leden van Zijn gezin.

Om zonen en dochters van God te worden moeten we ons houden aan al de verbonden die tot het Evangelie behoren en ze tot het eind van ons bestaan hier trouw naleven. Dan zullen we het beërven; we zullen erfgenamen worden genoemd en we zullen mede-erfgenamen zijn met Jezus Christus om wat te erven? Niet dat Hij van Zijn troon zal af dalen opdat wij deze kunnen bestijgen. Dat is het niet, maar we zullen dezelfde zegeningen en voorrechten, mogelijkheden tot vooruitgang erven die Hij bezit, zodat we in de loop van, ik wou zeggen van de tijd, maar ik bedoel van de eeuwigheid,

worden zoals Hij, met koninkrijken en tronen voor onszelf.

Als iemand van u hier aanwezig er de voorkeur aan geeft om, wanneer u aan de overzijde komt, een dienstknecht te zijn en misschien het terrestiale koninkrijk binnen wilt gaan, dan zult u dat voorrecht hebben. U hoeft geen andere geboden te onderhouden. U hoeft uw tienden niet te betalen; u hoeft zelfs niet gedoopt te worden tot vergeving van uw zonden als u in die andere koninkrijken wilt binnengaan. Maar als u in Gods tegenwoordigheid wilt komen en in het celestiale koninkrijk verblijven en de heerlijkheden van de verhoging aanschouwen, dan moet u leven volgens ieder woord dat uit de mond van God uitgaat. We moeten bidden om nederig te blijven; om nader tot onze Vader in de hemel te komen opdat we in nauwer contact met Hem zullen zijn.

We moeten leren oprecht, gehoorzaam, getrouw te zijn, gewillig te wandelen volgens ieder gebed dat de Here heeft gegeven.

Wanneer iemand bekent dat het moeilijk is zich te houden aan de geboden van de Here doet hij een droevige bekentenis, n. l. dat hij een schender is van de wet van het Evangelie. Gewoonten zijn gemakkelijk aangeleerd. Het is even gemakkelijk goede gewoonten aan te leren als kwade. Natuurlijk is het niet gemakkelijk de waarheid te vertellen als u een hardnekkige leugenaar bent.

Het is niet gemakkelijk eerlijk te zijn als u gewoon bent oneerlijk te zijn. Een mens vindt het moeilijk te bidden als hij dat nog nooit heeft gedaan. Aan de andere kant, als iemand altijd oprecht is geweest, is het voor hem moeilijk om te liegen. Als hij altijd eerlijk is en iets oneerlijks doet, zal zijn geweten luid protesteren. Hij zal geen vrede vinden, tenzij in bekering. Als iemand de geest van gebed heeft zal hij vreugde in het gebed vinden. Het is voor hem gemakkelijk de Here te naderen met de zekerheid dat zijn bede zal worden beantwoord. Het betalen van tienden is niet zwaar voor iemand die volledig is bekeerd tot het Evangelie, die zijn tienden betaalt over alles wat hij ontvangt. Zo zien we dat de Here ons een grote waarheid heeft gegeven: zijn juk is zacht, zijn last is licht, **ALS WE GRAAG ZIJN WIL DOEN!** De Here heeft gezegd:

„Daarom, o gij, die u in de dienst van God begeeft, zie toe, dat gij Hem met geheel uw hart, macht, verstand en sterkte dient, opdat gij ten laatsten dage onberispelijk voor God moogt staan.“ (Leer en Verbonden 4:2.)

Als wij Hem allen op deze manier willen dienen, zullen we veel te doen hebben. De Vader vraagt niets in strijd met de rede, maar wat Hij vraagt is in harmonie met Zijn wet, waaraan Hijzelf gehoorzaamt. Kunt u zich van onze eeuwige Vader en Heiland voorstellen dat Zij niets doen?

Zo zien wij dat het grote werk van de Vader, en van de Zoon, niet alleen maar voor Henzelf is.

Zij werken zoals Zij dat tot nu toe hebben gedaan, voor het welzijn van de mens. Als iemand tot de Kerk toetreedt, is dat op grond van het beginsel van geloof in de Vader en in de Zoon en in de Heilige Geest. Het is op grond van het beginsel dat alles te aanvaarden wat betrekking heeft op het Evangelie. Deze eisen worden aan een ieder gesteld die zich wil bekeren en een plaats wenst in het koninkrijk Gods. Als iemand probeert er op een andere manier in te komen wordt hij gerekend onder de dieven en rovers. Waarom? Omdat hij probeert het eeuwige leven te verkrijgen door middel van bedrog! Hij tracht de beloning van verhoging te verkrijgen door vals geld en dat kan niet.

Gehoorzaamheid aan de verordeningen van het Evangelie wordt van een ieder geëist, en we kunnen het koninkrijk niet binnengaan zonder gehoorzaamheid aan de wet die de Here heeft gegeven. Onze Zaligmaker is in deze wereld gekomen om ons naastenliefde bij te brengen, en als die grote les nu duidelijk is gemaakt door Zijn hevig lijden en dood, opdat wij mogen leven, moeten wij dan onze liefde voor onze medemens dan niet tot uitdrukking brengen door dienstbetoon jegens hen?

Moeten wij niet onze waardering tonen voor de oneindige dienst die Hij ons heeft verleend, door te dienen voor Zijn zaak? Degenen die slechts dat in de Kerk doen wat voor henzelf van belang is zullen nooit tot verhoging komen. Bijvoorbeeld: Degene die gewillig is te bidden, zijn tienden en giften te betalen en zich van de normale taken te kwijten die betrekking hebben op zijn eigen persoonlijk leven en niets meer, zal nooit de volmaaktheid bereiken. Er moeten diensten worden verleend ten behoeve van anderen. We moeten de helpende hand reiken aan de ongelukkigen, aan diegenen die de waarheid nog niet hebben gehoord en in een geestelijke duisternis verkeren, aan de behoeftigen en de verdrukten. Faalt u hierin? Laten we denken aan de woorden van de dichter Will L. Thompson als we denken zaligmakers te worden op de Berg Zion. Het begint als volgt:

„Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?
Mij waar nood was ter hulpe gegend?
Heb ik vreugde gesticht, iemands lijden verlicht?
Zo niet, o, dan schoot ik te kort.“

(Lied no. 193 uit „Heilige Lofzangen“)

En ik hoop en bid dat niemand van ons „FAALT“ in zijn dienst aan onze Vader in de hemel.

Moge de Here voortgaan ons allen te zegenen en ons op het rechte pad te houden, dit bid ik nederig in de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

Het volgende is de tekst van de toespraak gehouden door president Alvin R. Dyer op zaterdagmiddag, 6 april 1968 tijdens de 138ste jaarlijkse algemene conferentie.

President Dyer spreekt over de parabel van „de wedergeboorte”

Aan mijn zijde staat deze dag mijn lieve vrouw. Zij is met mijn gezin een grote steun voor mij geweest in mijn poging de Here te dienen.

Vele jaren geleden bezocht een bekend wetgeleerde Jezus van Nazareth om Hem te vragen over de eisen waar iemand aan moet voldoen om zijn weg naar het eeuwige leven te vinden. Het antwoord dat de Here gaf was eenvoudig, maar werd door deze man die geschoold was in de wijsheid van de mens, niet direct begrepen.

De Here gaf hem ten antwoord dat de mens moet worden „wedergeboren” als hij het koninkrijk der hemelen wil binnengaan en eeuwig in de heerlijke tegenwoordigheid van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus wil vertoeven.

De „wedergeboorte” is een wezenlijk onderdeel van de bekering tot het Evangelie, zoals Jezus Christus Nicodemus leerde. Maar de mens heeft op een soortgelijke wijze, doch misschien van minder gewicht, vele verschillende wedergeboorten in de loop van zijn sterfelijk bestaan. Deze staan gewoonlijk in verband met belangrijke gebeurtenissen of voorvallen die bijna tragedies te noemen zijn. Maar het „wedergeboren” zijn heeft niets te maken met de vernieuwing in de wisselvalligheden van dit bestaan.

Ik herinner me dat ik twee keer dicht bij de dood ben geweest, de eerste keer toen ik nog een jongen was en diaken in de kerk. Dwaas die ik was had ik een hoedenpen 16½ cm lang met een paarlen knop in mijn mond gestoken. Ik zat thuis op een divan bij het raam toen ik zo schrok van een enorme donderslag dat ik die pen inslikte. Toen ik me realiseerde wat ik gedaan had werd ik bevangen door een panische angst. Ik bad uit het diepste van mijn hart dat dit ongeluk mij niet het leven zou kosten. Op dat moment beloofde ik de Here dat ik Hem mijn gehele leven zou dienen. Ik geloof dat ik in die communicatie met God een „wedergeboorte” onderging.

Bij een andere gelegenheid kwamen wij mijn vrouw May en onze twee kleine kinderen Gloria en Brent aan bij het strand in Santa Monica na een lange hete rit door de woestijn in een auto zonder luchtkoeling. We hadden spoedig ons badpak aan en gingen op weg naar het strand. May en de kinderen hielden stil om

in het zand te gaan spelen en van het koede oceaan plonzen en zwom verder dan ik besepte, en toen ik trachte terug te zwemmen merkte ik dat ik werd tegengehouden door een sterke onderstroom. Ik worstelde uit alle macht maar het hielp niets.

Toen besepte ik mijn toestand en dat ik op het punt stond te verdrinken en mijn geliefden in dit leven nooit meer terug zou zien. In een paar seconden trokken gebeurtenissen uit mijn leven aan mijn geest voorbij. Weer bad ik intens gered te mogen worden uit een toestand waarin ik mijzelf door eigen schuld had gebracht door niet te letten op de waarschuwing op het strand in de vorm van een rode vlag.

Ik schreeuwde zo hard ik kon om hulp en ondanks het geluid van de branding en de vochtige atmosfeer werd mijn roep om hulp gehoord door een lid van de reddingsbrigade die me in een roeiboot wist te bereiken toen mijn krachten bijna waren uitgeput.

We kwamen aan land en nadat ik de strandwacht mijn dank had betuigd voor zijn waakzaamheid bleef ik in het zand zitten mediteren en dankte ik mijn hemelse Vader. Ik geloof dat ik op die dag een wedergeboorte onderging ten aanzien van wat het wil zeggen te leven en ik voelde diep in me het verlangen mijn leven op zo nuttig mogelijke wijze te besteden.

Misschien wil „wedergeboorte” zeggen een nieuwe kans te krijgen om met een schone lei opnieuw te beginnen. Dit gevoel heb ik verschillende keren in mijn leven gehad wanneer ik tot dienst aan de Here werd geroepen. Ik heb dit zo gevoeld toen ik werd geroepen tot apostel tijdens de oktoberconferentie van het vorig jaar. Vandaag heb ik het gevoel of ik een „wedergeboorte” voor de boeg heb.

Vaak voel ik wroeging bij de gedachte dat ik misschien niet goed over de mensen heb gedacht — en misschien hebben zij ook over mij niet goed gedacht. De mensen jagen soms bepaalde denkbeelden na waar ik het niet mee eens ben, maar ik tracht geen gevoelens van afkeer te koesteren tegen de mensen die deze denkbeelden koesteren.

Als mijn leven nu zou eindigen of als ik zou falen in de vernieuwing door de „wedergeboorte” zou ik dankbaar zijn voor wat ik er van heb gehad.

Ik ben buitengewoon dankbaar voor het begrip van

president McKay, die mij zeer lief is. Onze wederzijdse genegenheid en verhouding tot elkander bestaan al sinds jaren.

Als ik hier nu over nadenk, herinner ik me zijn ongevraagd bezoek aan een avondmaalsvergadering van de wijk, toen ik daar bisschop was. Hij zei dat hij uit eigen beweging was gekomen omdat hij had gehoord van het succes dat we hadden om onze jongeren bijeen te houden. Degenen die toen aanwezig waren zullen zijn bezoek nooit vergeten en voor mij was dat het begin van een waardering voor een groot man, een waar profeet van God, die wordt geïnspireerd en nog steeds aan het roer staat.

Zijn telefoontjes en brieven aan mij terwijl ik presideerde over de Europese Zending getuigen altijd van een warme belangstelling en versterkte mijn zelfvertrouwen. Ik herinner me een telefoontje om 2 uur 's nachts toen ik slapeloos op bed lag in Noorwegen. Ik had toen van iemand een hart onder de riem nodig omdat er iets in de zending was gebeurd waar ik me niet bij neer kon leggen. De stem van president McKay kwam op dat late uur als een licht uit de hemel.

En dit is van recenter datum, ik ben dankbaar voor zijn opdracht, de zorg te hebben voor en een „wachter op de toren“ te zijn van Missouri — een gewijd en voorbestemd land in het grote laterdaagse werk van onze hemelse Vader.

Vele malen heb ik me nauw verbonden gevoeld met president McKay. Ik heb hem omhelsd en de tranen gevoeld die over zijn wangen stroomden. Ik ben erg dankbaar voor zijn vertrouwen en ik zal dit nooit beschamen.

Ik waardeer het dat mijn broeders zo vaak getoond hebben vertrouwen in mij te stellen. Ik heb een grenze-loos respect voor hun toewijding en moed in de behartiging van de kerkelijke zaken.

Dit is het werk van de Here, mijn broeders en zusters, en we hoeven niet bang te wezen dat de afloop geen triomf zal zijn. Er is een profeet die presideert en het is via hém dat God spreekt, zoals ik al bij zoveel gelegenheden heb getuigd.

Ik roep bij u de herinnering op aan de woorden van de Here tot de profeet Joseph Smith toen hij diep teleurgesteld was. En wat toen waar was is vandaag even zeer waar. Hier is de raad die de Here gaf:

„De werken, plannen en doeleinden van God kunnen niet worden verijdeld, noch kunnen ze mislukken.

„Want God wandelt niet op kromme paden, noch

wendt Hij Zich ter rechter of ter linker zijde, noch wijkt Hij af van hetgeen Hij heeft gezegd; daarom zijn Zijn paden recht en is Zijn loopbaan een eeuwige cirkelgang.

„Gedenk, gedenk, dat het niet het werk van God is, dat wordt verijdeld, doch het werk van mensen.“ (Leer en Verbonden 3:1-3.)

Dit is weer een verkondiging van de Here die ons een verzekering geeft, ontvangen in een tijd van grote beroering, toen de heiligen werden gedwongen het gewijde land van Jackson County in Missouri te verlaten, het land dat door de Here was bestemd als toevluchtsoord waar zij hun erfdeel zouden ontvangen en waar in de tijd van de Here, zoals is verkondigd, het Nieuwe Jeruzalem zal worden gebouwd.

De profeet Joseph bad de Here vurig om de redenen voor deze tegenslag. Ook zond de profeet een brief aan de verbijsterde en diepbedroefde heiligen waarin hij zijn deelneming betuigde met het grote leed dat de heiligen in Missouri moesten verduren en hoe in de gelederen van de leden de onschuldigen moesten lijden voor de zonden van de schuldigen. Hij schrijft verder:

„Het valt mij moeilijk mijn gevoelens te onderdrukken, nu ik weet dat gij, broederen, met wie ik zo vele gelukkige uren heb gehad — zittend als het ware met Christus Jezus in heilige plaatsen en met het getuigenis dat ik voel en altijd heb gevoeld, van de zuiverheid uwer beweegredenen, zijt buitengeworpen en als vreemdelingen en pelgrims op aarde zijt, blootgesteld aan honger, koude, naaktheid, gevaren en het zwaard — ik zeg, wanneer ik daaraan denk, weerhoud ik mij met moeite van klagen en murmureren over deze bedeling. Maar ik voel wel dat dit verkeerd is. Moge God geven dat, ondanks uw zware kwellingen en lijden, (ons niets zal scheiding van de liefde van Christus.“ (DHC 1:454)

In het antwoord van de Here aan de profeet Joseph Smith vinden we de geruststellende woorden:

„Laat uw hart daarom vertroost zijn aangaande Zion; want alle vlees is in Mijn hand; wees stil, en weet, dat ik God ben.

„Zion zal niet uit haar plaats worden bewogen, niet-tegenstaande haar kinderen zijn verstrooid.

„Zij, die overblijven, en rein van harte zijn, zullen met gezangen van eeuwige vreugde terugkeren, en naar hun erfenis komen, zij en hun kinderen, om de woeste plaatsen van Zion op te bouwen.“ (Leer en Verbonden 101:16-19.)

Op deze septemberdag verenigen de vrouwen van de ZHV in alle ringen en zendingen van de Kerk zich om een blijk van hun liefde en waardering te geven voor president David O. McKay. Door de jaren heen hebben zijn raadgevingen de zusters gezegend in hun eigen gezin, in hun ZHV-organisatie en in hun ontwikkeling op geestelijk en cultureel gebied. Zijn woorden van troost, bemoediging en inspiratie zijn voor onze wereldwijde zusterschap als een lichtbaken geweest. De leden van de ZHV hopen en bidden dat deze vijftiennegentigste verjaardag van de profeet, ziener en openbaarder, hem zal doen beseffen hoe groot de dankbaarheid en de genegenheid van de leden der Kerk zijn en hoezeer zij hun hemelse Vader danken voor een profeet in deze laatste dagen.

Een keur van president McKay's raadgevingen aan de zusters is hieronder nogmaals afgedrukt, opdat de leden van de ZHV over de gehele wereld nog eens kennis kunnen nemen van zijn woorden van geloof en wijsheid en van eeuwige waarheid.

Het tehuis

Een tehuis waarin eendracht, onderlinge hulpvaardigheid en liefde wonen is niets meer of minder dan een stukje hemel op aarde. In de diepste dankbaarheid en nederigheid koester ik de herinnering, dat ik als opgroeiende jongen thuis nimmer een enkel moment van meningsverschil heb opgemerkt tussen mijn vader en mijn moeder. Harmonie, welwillendheid, eensgezindheid en onderling begrip zijn deugden, die in elk huisgezin aangekweekt en gekoesterd moeten worden.

Van een voorbeeld gaat meer kracht uit dan van een voorschrift. Op de ouders rust de plicht om zelf te zijn wat zij willen dat hun kinderen zullen worden wat betreft wellevendheid, oprechtheid, matigheid en de moed om te allen tijde het goede te doen.

Het stichten van een goed tehuis is een kunst. Op het eerste gezicht zou deze of gene misschien bezwaar kunnen maken tegen het woord „kunst” in verband met het stichten van een tehuis, maar toch is de toepassing van kennis en vaardigheid tot opbouw van een goed tehuis een mooi gezinsleven het hoogste dat men kan bereiken.

Met de kunst van het stichten van een goed tehuis bedoel ik dat wij onze kinderen in hun leven een zieledeed moeten inprenten, waardoor zij er instinctmatig toe gebracht zullen worden het mooie, echte en deugdzaam lief te hebben en zich even instinctmatig af te keren van het lelijke, het valse en het gemene.

In de kunst van het stichten van zo'n goed tehuis dient het werk en de bekwaamheid van twee kunstenaars openbaar te worden, n.l. van de vader en van de moeder. Als deze twee elkaar tegenwerken, door tegenstrijdige doelstellingen na te streven, dan is het resultaat van hun pogingen veelal mislukking. Als zij daarentegen in goede harmonie samenwerken, waarbij zij beiden datgene opbrengen waarin de ander tekortschiet bij hun dagelijks bezig zijn met de vervolmaking van hun levende scheppingen, zal dit vermoedelijk wel jongens en meisjes opleveren die hun ouders eer aandoen en die geen vloek of plaag voor de samenleving zijn, maar een sieraad voor de mensheid.

Persoonlijke deugden

Waardering is een grote deugd en als echtgenoten in onze gezinnen deze veelvuldiger tot uitdrukking zouden brengen, dan zouden onze vrouwen gelukkiger zijn en onze mannen waarschijnlijk vriendelijker.

Inzake zelfbeheersing op het gebied van het regeren van kinderen zou ik het volgende willen opmerken: Ik meen dat de kinderen een behoorlijke leiding en goed toezicht nodig hebben en dat men ze niet mag toestaan zonder enige beperking rond te hollen en hun gang te gaan, vooral niet als andere gezinsleden daaronder lijden. Bedoel ik daarmee dat u wreed moet zijn voor zo'n kind? Neen, dat is niet nodig, maar het betekent wel dat wanneer u „neen” zegt, u dan ook meent wat u zegt. (Passages uit „Secrets of a Happy Life” [Geheimen van een gelukkig leven], door David O. McKay, gebundeld door Llewelyn R. McKay en „Pathways of Happiness” [Wegen naar het geluk] door David O. McKay, eveneens samengesteld door Llewelyn R. McKay.) ○

Gelukwensen ter gelegenheid

van de
verjaardag van
president
David O. McKay
op 8 september
1968

Het best bewaarde geheim van het heeal

Uit de meest uiteenlopende gebieden der Kerk is het volgende commentaar ontvangeren: „Ik ben blij dat de algemene autoriteiten het plan hebben opgevat om in Provo en in Ogden (Utah) tempels te bouwen. Daar ze eerst nog gebouwd en ingewijd zullen moeten worden, zal het einde der wereld dus nog wel verscheidene jaren op zich laten wachten.“

Ja, er staan de inwoners der aarde moeilijke tijden te wachten, die op een onbekend tijdstip hun hoogtepunt zullen bereiken in het ontbinden van de elementen en de verwoesting van landen en grote steden, terwijl de ganse aarde in beroering zal worden gebracht bij de wederkomst van Jezus de Christus. Voor de getrouwe gelovigen zal dit echter niet het einde zijn.

Zij zullen leven in het duizendjarig rijk, wanneer de Christus persoonlijk op aarde zal regeren. Zij zullen omgaan en van gedachten wisselen met opgestane wezens. Wat zullen zij een geweldige mogelijkheden hebben om, terwijl Satan en al zijn krachten zijn gebonden, te trouwen, hun kinderen groot te brengen en in de tempels en elders het werk des Heren te doen.

Ouderling Wilford Woodruff (die later president van de Kerk zou worden) zei op 16 september 1877 in de tabernakel te Salt Lake City het volgende:

„Wanneer de Heiland wederkomt, zullen er duizend jaren aan dit verlossingswerk worden gewijd en overal zullen tempels verrijzen in dit land van Jozef, — nl. Noord- en Zuid-Amerika — en eveneens in Europa en elders; dan moeten er in de tempels van God verordeningen worden bediend voor alle nakomelingen van Sem, Cham en Jafeth die het Evangelie niet hebben ontvangen terwijl zij in het vlees verkeerden, alvorens de Zaligmaker der wereld Zijn Koninkrijk aan de Vader kan aanbieden, zeggende: ‚Het is voldeindigd.‘ (Journal of Discourses, deel 19, p. 230.)

President Brigham Young heeft eens gezegd dat er tempels worden gebouwd „zo snel als het werk zulks vereist, en wel met het uitdrukkelijke doel om onze doden te verlossen“. (Journal of Discourses, Vol. 2, p. 138.) Hij beloofde tevens dat er honderden en duizenden tempels zouden worden gebouwd. (Zie Journal of Discourses, deel 10, p. 254 en deel 3, p. 372.)

In een toespraak tijdens de algemene conferentie die op 5 april 1918 werd gehouden, heeft Charles W. Penrose, de toenmalige tweede raadgever in het Eerste Presidentschap, gezegd: „... doch wanneer die heerlijke dag van het duizendjarig rijk ten volle zal zijn ingeluid, zullen er in dit grote land van Zion (Amerika) op verschillende punten tempels worden gebouwd, in dit land dat zich uitstrekt van het noorden van dit continent tot het zuiden daarvan; dan zal het werken voor de doden voortgang vinden en in ons nageslacht zullen de heilanden op de berg Zion zich vermenigvuldigen ...“ (Conferentierapport van april 1918, pag. 16.)

De president der Kerk, Joseph F. Smith, heeft eens gezegd dat „Europa met tempels bezaaid“ zou zijn. (Der Stern, jaargang 1906, pag. 332.) President David O. McKay heeft verklaard dat de Zwitserse tempel nog maar de eerste was van verscheidene tempels die in Europa gebouwd zullen moeten worden. (Deseret News, 3 april 1953, pag. A1 en A9.)

Bij de wederkomst van de Verlosser breekt het duizendjarig rijk aan. De juiste tijd van die wederkomst is het best bewaarde geheim van het heeal. Zelfs de engelen in de hemel weten hier niets van. In de Schrifuren zijn echter profetische tekenen aangegeven, die door hoogstaande mannen en vrouwen zijn bestudeerd en overpeinds.

Het werk dat in deze dagen door leden van de Kerk moet worden verricht is duidelijk omschreven: Leef in overeenstemming met de verbonden die bij de doop en andere gelegenheden zijn gesloten en die door het wekelijks nuttigen van het Avondmaal worden vernieuwd; arbeidt getrouw in de wijken en ringen, in zendingen en gemeenten; brengt gezinnen groot in rechtschapenheid, wordt „heilanden op de berg Zion“ door zowel in het genealogische opsporingswerk als in het bezoeken van tempels activiteit te ontplooiën; piekert niet onnodig over wat de toekomst brengen zal. Om het met de woorden van Alma te zeggen, dit leven is „een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten“. (Alma 12:24.) Een andere profeet uit het Boek van Mormon heeft gezegd: „En ziet, ik vertel u deze dingen, opdat gij wijsheid moogt leren, en moogt weten, dat wanneer gij in de dienst van uw naasten zijt, gij louter in de dienst van uw God zijt.“ (Mosiah 2:17.)

ZONDAGSSCHOOL

De kloof tussen resolutie en werkelijkheid

DOOR LELAND H. MONSON

Bij de bespreking van zijn wet „actie is reactie” merkt de psycholoog Thorndyke op dat wij de neiging hebben om onze kennis te gebruiken op de wijze waarop wij het geleerd hebben. Wij leren onze padvindsters met wijsheid beginselen van dienstbetoen door ze dagelijks een goede daad te laten verrichten. Als wij proberen het Evangelie enkel te leren door het in de klas te behandelen kunnen wij verwachten dat ons uiteindelijk resultaat zal zijn een jonge man of vrouw die de beginselen van het Evangelie naar voren kan brengen en erover kan discussiëren. En dit zal het resultaat werkelijk zijn!

Maar, zult u zeggen, als wij ze trainen door discussies over de beginselen van het Evangelie in de klas, inspireren wij ze om het besluit te nemen de beginselen in het dagelijks leven toe te passen. En wij weten allemaal dat dit waar is. Onze leerlingen verlaten de klassen regelmatig met het vaste besluit om volgens de beginselen te leven welke we hebben besproken. De echte kwestie is echter hoeveel van deze besluiten er werkelijkheid worden. Hoeveel levens worden werkelijk veranderd? Op de een of andere manier moeten we als leraren anderen leren hoe ze goede voornemens tot werkelijkheid kunnen maken.

De wet actie is reactie

Als leraren moeten we meer doen dan onze leerlingen tot een besluit brengen. We moeten in ons bewustzijn de wet Thorndyke „actie is reactie” prenten. We moeten ons er ten volle van bewust zijn dat de leerlingen de dingen moeten leren op de manier zoals het onze bedoeling is dat zij ze toepassen. Dit is de wijze waarop wij onderricht geven in de Padvinderij. Het behoort de wijze te zijn waarop we op de zondagsschool lesgeven.

U hebt het alfabet van A tot Z geleerd en u kunt het snel opzeggen. Probeer het van Z tot A op te zeggen, en

u zult ontdekken dat daarvoor veel meer tijd nodig is. Wij hebben de neiging de dingen te gebruiken op de manier waarop we het geleerd hebben. Als leerlingen het Evangelie leren door haar grondbeginselen te bespreken in de klas, zullen zij waarschijnlijk goede gespreksleiders van het Evangelie worden. Als, daarentegen onze leerlingen het Evangelie leren door haar beginselen in de praktijk tijdens de week na te komen, zijn zij geneigd goede navolgers van het Evangelie te worden. En dat willen wij! Het leven vraagt ons de beginselen van het christendom na te leven.

„En zijt daders des Woords, en niet alleen hoorders, uzelfen met valse overlegging bedriegende. Want zo iemand een hoorder is des woords, en niet een dader, die is een man gelijk, welke zijn aangeboren aangezicht bemerkt in een spiegel;

„Want hij heeft zichzelf bemerkt, en is weggegaan, en heeft terstond vergeten, hoedanig hij was.

„Maar die inziet in de volmaakte wet, die der vrijheid is, en daarbij blijft, deze, geen vergetelijk hoorder geworden zijnde, maar een dader des werks, zeg ik, zal gelukkig zijn in dit zijn doen.” (Jakobus 1:22–25.)

Een manier om te helpen mensenlevens te veranderen door de beginselen van het Evangelie is een bepaald doel voor iedere les vast te stellen. Het stellen van een bepaald doel moet de leerling ertoe brengen dat speciale doel in zijn dagelijks leven gedurende de week na te streven.

Een paar jaar geleden had ik het voorrecht om Dr. Ernest Ligon van de Yale Universiteit gade te slaan, die een klas les gaf om het nut van een bepaald doel te illustreren. Hij gaf een uur les over de „barmhartige Samaritaan” aan een groep van acht jongemannen en jonge vrouwen. Zij waren zeventien en achttien jaar oud.

Hij besteedde tien minuten van de discussietijd om er

zich van te verzekeren dat de leerlingen de ingewikkeldheid van het verhaal begrepen. De resterende vijftiendertig minuten besteedde hij met geven van opdrachten aan iedere student betreffende een verklaring van het principe. Hij richtte zich allereerst tot John en vroeg: „John, hoe kun jij een barmhartige Samaritaan zijn deze week?” John antwoordde door te zeggen: „Ik houd heel veel van basketball. Ik heb een trainer waarvoor ik veel respect heb. Ik heb echter een vriend die evenveel van het spel houdt als ik maar hij kan niet opschieten met de trainer. Ik zou graag een barmhartige Samaritaan zijn door het geschil tussen mijn vriend en de trainer op te lossen.” Dr. Ligon haalde toen een kaart van tien bij vijftien cm uit zijn zak en schreef een briefje naar de ouders van John, waarin hij vroeg of zij hun zoon wilden helpen het geschil tussen zijn vriend en de trainer op te lossen. Dit briefje werd geschreven omdat Dr. Ligon zegt dat na vijftiendertig jaar ervaring betreffende de mate van groei in karaktervorming, hij nooit in staat was geweest enige noemenswaardige vooruitgang te bemerken van louter en alleen zondagsschoolonderwijs. *Slechts wanneer het gezin en de zondagsschool samenwerken bereiken we een maximale vooruitgang en ontwikkeling van het karakter.*

Dr. Ligon werkte met elke pupil van zijn klas. Toen zij de zondagsschoolklas verlieten hadden alle leerlingen individuele plannen die hen zouden helpen de ervaring van een barmhartige Samaritaan tijdens de week te krijgen.

Als wij verwachten dat de leerlingen het Evangelie gebruiken als een gids om doeltreffend te leven, dan moeten we hen haar waarheid laten leren door deze na te leven. Zulk een verloop van de actie van de zijde van de leraren zal ons lesgeven buiten het riskante gebied van goede bedoelingen naar het royale gebied van de praktijk brengen.

We leren door wat we beleven

We leren door wat we beleven. Wij krijgen een getuigenis van een Evangeliebeginsel door het na te leven. Jezus dwong ons haar waarheden te ontdekken, door ze in ons leven te verwelken. Jezus onderwees in de tempel dat: „Zo iemand wil Deszelfs wil doen, die zal van deze leer bekennen, of zij uit God is, dan of Ik van Mijzelven spreek.” (Johannes 7:17.) Als ik wil weten of het verstandig is hen te vergeven die mij onrecht hebben aangedaan, moet ik bereid zijn een experiment uit te voeren. Door hen te vergeven die mij onrecht hebben aangedaan, kan ik het beginsel van vergeving leren. Ik kan voor mijzelf de rust gevoelen die een persoon ontvangt die voldoende nederig kan zijn om een ander te vergeven. We leren door wat we beleven. Dorothy Law heeft geschreven:

Als een kind met kritiek leert, leert het veroordelen.

Als een kind in vijandschap leeft, leert het vechten.

Als een kind met angst leeft, leert het bevreesd te zijn.

*Als een kind met spot leeft, leert het verlegen te zijn.
Als een kind met jaloezies leeft, leert het zich schuldig te voelen.*

Als een kind met verdraagzaamheid leeft, leert het geduldig te zijn.

Als een kind met aanmoediging leeft, leert het betrouwbaar te zijn.

Als een kind met waardering leeft, leert het dankbaar te zijn.

Als een kind met aanvaarding leeft, leert het lief te hebben.

Als een Kind met goedkeuring leeft, leert het van zichzelf te houden.

Als een kind bewust leeft, leert het dat het goed is een doel te hebben.

Als een kind met eerlijkheid leeft, leert het wat waarheid is.

Als een kind met oprechtheid leeft, leert het rechtvaardigheid.

Als een kind met zekerheid leeft, leert het om vertrouwen te hebben in zichzelf en in degenen om zich heen.

Als een kind met vriendschap leeft, leert het dat de wereld een fijne plaats is om te leven.

We kunnen zeker vol vertrouwen stellen dat we leren door te leven. We leren onze vijanden lief te hebben door de drie aanwijzingen op te volgen die Jezus gaf in de Berg-

rede. We leren de wet van tienden feitelijk en voelbaar door tienden te betalen. We leren nederigheid door nederig te zijn, precies zoals we leren zwemmen door te zwemmen of basketballeren door basketbal te spelen.

Activerende evangeliebeginselen

Buiten het beginsel dat we leren door naleven moet een leraar zijn zondagsschoolklas op zo'n wijze lesgeven dat de beginselen die hij onderricht direct tot uiting komen in levensgebeurtenissen van de leerlingen gedurende de week. Een leraar voldoet niet aan zijn verplichtingen door een lesje van vijfenveertig minuten op te zeggen. Hij moet de leerlingen helpen een beginsel van het Evangelie te activeren in hun leven.

We weten dat wanneer een leraar abstracte morele beginselen in verband brengt met het dagelijks leven, het leren wordt versneld. We leren door te leven. ○

Avondmaalsopzeggingen voor september 1968

Senior-zondagsschool

„De mens zal bij brood alleen niet leven, maar bij alle woord, dat door den mond Gods uitgaat.”

– Mattheüs 4:4

Junior-zondagsschool

„... er is niets, dat goed is, of het komt van de Heer; ...”

– Omni 25.

Gezamenlijke opzeggingen Voor 4 oktober 1968

De teksten hieronder moeten in september door de klassen van de leergangen 10 en 14 uit het hoofd geleerd worden. Beide klassen moeten hun tekst tijdens de zondagsschooldienst op 4 oktober reciteren.

Leergang 10:

(Met deze tekst verzekert de Heer ons dat Hij Zijn werken en oordelen niet voor de mensen verbergt. Wij kunnen Zijn plannen en Zijn wil weten door te luisteren naar Zijn zegsvolledige profeten.)

„Gewisselijk, de Heere Heere zal geen ding doen, tenzij Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe.”

Amos 3:7

Leergang 14:

(Met deze tekst herinnert Paulus ons eraan dat zondigen slechts tot zelfvernietiging leidt, maar de weg van Christus naar het eeuwige leven en verdere groei.)

„Want de bezoldiging der zonde is de dood, maar de genadegift Gods is het eeuwige leven, door Jezus Christus, onzen Heere.”

Romeinen 6:23

Voor de **JEUGD** van de Kerk*
*de

Een openhartig gesprek met meisjes

DOOR BISSCHOP ROBERT L. SIMPSON
van de Presiderende Bisschop

Onlangs stond een getrouwe en zeer goede OOV-lerares voor de klas om een grondig voorbereide les te brengen aan meisjes van 18—20 jaar, toen zij plotseling de les vergat en de tragiek van de immoraliteit begon te bespreken. Toen de lestijd voor de helft verstreken was, hoorde men het ongeduldig claxoneren vanaf de parkeerplaats van de kerk. Na het geïnspireerde gesprek in de klas bleef een huilend maar dankbaar meisje zitten om, nadat de anderen waren vertrokken, haar lerares te vertellen dat het claxoneren voor haar was geweest. Zij zei toen: „Ik had besloten dat vanavond dé avond van mijn leven zou worden en het claxoneren was het signaal dat alle voorbereidingen gereed waren en dat hij wachtte. Wat u zei en hoe u het zei hebben mij gered van de ernstigste fout van mijn leven en ik zal het nooit vergeten.“

Precies zeseneenhalfjaar geleden luisterden bisschop Brown en ik heel opletten toen president McKay een zeer belangrijke uitdaging deed aan de nieuwe presiderende bisschop van de Kerk. Bisschop Vandenberg werd onder andere gewezen op zijn eerste verantwoordelijkheid voor duizenden jongemannen over de gehele wereld. Toen kwam er een zeer duidelijke instructie van de lippen van een levende profeet. Hij zei: „Bisschop, uw zorg moet even groot zijn voor de meisjes van dezelfde leeftijd.“

In de geest van deze harde maar vriendelijke instructie van zeseneenhalfjaar geleden, verkooos ik openhartig met de meisjes te spreken, die jonge vrouwen die vandaag

luisteren, met sterren in hun ogen, veel hoop in hun harten, maar in veel gevallen onzeker in deze snel evoluerende, ongeduldige en steeds veranderende wereld. Ik benader mijn onderwerp met een vurig gebed in mijn hart, een gebed dat jullie, meisjes, mijn instructies welwillend willen beschouwen in jullie eigen wereld van hoop, dromen en aspiratie, dat jullie mij als vriend willen zien, die diep bezorgd is voor jullie geluk en welzijn, ja, ik heb ook mijn zorg voor die eeuwige en moeilijke hoop van vervulling, die het hart van iedere normale jonge vrouw overstroomt wanneer zij aan tedere, lieflijke en geestelijk zaken denkt; jawel, tedere gedachten over het mogelijke moederschap, lieflijke gedachten over getrouw en eeuwig gezelschap, geestelijk gedachten over een heilige opdracht die slechts gegeven is aan de dochters van een vriendelijke en liefhebberende hemelse Vader.

Eens hoorde ik een meisje zeggen: „Wat heeft het voor zin? Waar ben ik goed voor?“ Wel, een zeer belangrijk punt zou kunnen zijn dat je hier bent in opdracht van je hemelse Vader om te bewijzen dat je waardig bent voor Zijn uiteindelijk zegen. In Zijn eigen woorden: „... en wij zullen hen hiermede beproeven om te zien of zij alles willen doen, wat de Here, hun God, hun ook moge gebieden.“ (Abraham 3:25.) In deze passage van de Schriftuur spreekt onze hemelse Vader over het afleggen van een proef door naar de aarde te komen. Dit moet geschieden. Je hebt reeds je bekwaamheid om uit te blinken laten zien. En dan met

een verwijzing naar onze prestaties in dit leven maakt Hij de prachtige belofte dat allen die bewijzen gehoorzaam te zijn „voor eeuwig meerdere heerlijkheid worden gegeven.” (Abraham 3:26.)

Gods huis is een huis van orde en je bestaat door een persoonlijk en directe opdracht als een onderdeel van die orde en dat plan. Het is belangrijk te weten dat je naar Zijn beeld bent geschapen. „En God schiep den mens naar Zijn beeld; naar het beeld van God schiep Hij hem; man en vrouw schiep Hij ze.” (Genesis 1:27.) Hoe bevoorrecht ben je door deze eenvoudige waarheid te kennen en te begrijpen. Relatief weinigen in deze wereld nemen het aan. Iedere gedachte en daad moet op een hoger plan staan, juist omdat je de kennis bezit dat je een deel van Hem bent, dat God persoonlijk de Vader van je geest is en dat in jou een vonkje van goddelijkheid aanwezig is en hiermee komt de kracht om te redeneren en te denken, om heerschappij en eeuwige heerlijkheid te bereiken, maar dit kan alleen gebeuren op Zijn voorwaarden, de voorwaarden der rechtvaardigheid.

„Wat heeft het voor zin?” „Waar ben ik goed voor?”, „Waarom, jongedame? Zonder jou en anderen zoals jij, zou het leven ophouden en het fundament van Gods grootse plan ineenstorten.

Welke jonge vrouw kan onbewogen blijven bij de gedachte dat zich in haar de mogelijkheid tot schepping aanwezig is, het schenken van lichamen aan geesten die vóór dié tijd door Hem geschapen zijn. Geen sterveling heeft een grotere eer dan deze. De jouwe is een mogelijk partnerschap met je hemelse Vader in het eeuwige proces van het leven. De gedachte hieraan is overweldigend. Het besluit hieraan mee te werken vergt het beste van wat je hebt. Het moet vooraf overlegd en gepland worden en nooit door een impuls geschieden. Dit heilige proces verest vaardigheid.

Onlangs heeft ons gezin een nieuwe radio aangeschaft. Wij wilden hem allemaal graag proberen, tot een gezinslid de aandacht vroeg voor de dikgedrukte letters op het bijgevoegde boekje waarop stond: „alvorens de radio te gebruiken, lees deze instructies nauwkeurig.” Het eerste wat wij bemerkten was dat indien wij het toestel op een verkeerde voltage aansloten, dit tot kostbare reparaties zou leiden. Verscheidene andere punten werden naar voren gebracht die zeer belangrijk bleken te zijn voor een goede geluidswaergave en plezier van het toestel.

Belangrijke instructies die betrekking hebben op ons leven zijn gegeven door een lange rij van profeten. De instructies dienen begrepen en uitgewerkt te worden als je geluk en succes wilt oogsten. Is het menselijk leven minder waard dan een radio van f 300,—. Je moet de regels kennen als je van plan bent een spel te spelen. Als je een speciale zegen wilt ontvangen moet je gewillig zijn de wet te onderhouden waaraan deze zegen verbonden is. (Zie Leer en Verbonden 130:20–21.)

Het lag nooit in de bedoeling dat wij in duisternis zouden leven. De profeten hebben ons voorzien van de beste handboeken met instructies die ooit gegeven zijn. In de Schriften vinden wij de richtlijnen, de regels voor het leven, het antwoord op ieder probleem. Er staat geschre-

ven: „Als er geen profetie is, wordt het volk ontbloot.” (Spreuken 29:18.)

Wat is jullie visie, meisjes? Is een visie mogelijk zonder kennis? Kun je werkelijk verwachten dat je een spel goed speelt zonder de regels van dat spel te kennen en dan die regels naar je beste kunnen op te volgen? Mag ik jullie uitnodigen Gods wil te leren kennen betreffende jullie!

Als je wordt geconfronteerd met de heilige verplichting om eens Gods geesteskinderen van lichamen te voorzien schijnt het mij toe dat je persoonlijke gezondheidsgewoonten zo volmaakt moeten zijn als je ze kunt maken. Sterke drank en tabak zijn door de Heer verboden. President Tanner heeft het ons zeer duidelijk gezegd.

Er wordt van ons allen verwacht dat wij goed voedsel nuttigen, voldoende rusten en ijverig werken. Het overschrijven van deze grenspalen van goede gezondheid en een gezonde geest terwille van de maatschappelijke aanvaardbaarheid, terwijl je je rug toekeert aan de verplichting om lichamelijk voorbereid te zijn op een goddelijk deelgenootschap, is volgens mij onvergeeflijk. Sta mij toe slechts een kort voorbeeld te geven van hoe belangrijk het is. Wisten jullie, meisjes, dat een recent onderzoek onthuld heeft dat het verschijnsel van doodgeborene kinderen bij te vroege geboorten 400% hoger is bij rokende moeders. Dat is zo, meisjes, 400% hoger. Geen wonder dat God verklaard heeft: „Weet gij niet, dat gij Gods tempel zijt, en de Geest Gods in ulieden woont? Zo iemand den tempel Gods schendt, dien zal God schenden, want de tempel Gods is heilig, welke gij zijt.” (1 Korinthiërs 3:16–17.)

„Nochtans is noch de man zonder de vrouw, noch de vrouw zonder den man, in den Heere.” (1 Korinthiërs 11:11.) Dit is Gods maatstaf voor verhoging. Het is dezelfde waarheid als $2 \times 2 = 4$. Het is een eeuwige waarheid. Het is onveranderlijk.

Iedereen spreekt over de nieuwe moraal. Elke afwijking van de door God gestelde moraal is ontoelaatbaar in Zijn ogen. Hij is dezelfde gisteren, heden en voor eeuwig. Zijn plan voor ons geluk is niet veranderd. Vooropgesteld, er kan een nieuwe immoraliteit zijn die wordt bepleit door bedriegers, maar er kan nooit een nieuwe moraal komen. Slechts de tegenstander heeft een weifelend, altijd veranderend programma dat de onwetende in de war brengt, zij die verkiezen in twijfelachtig gezelschap te verkeren.

O jeugd met een edel geboorterecht, geef jezelf niet over aan de vader van alle leugens — de bedrieger die je val beschouwt als dé grootste overwinning. Wees niet ongeduldig.

Over ongeduld gesproken — een trouwe jonge vrouw in Zuid-Californië had vorig jaar dit ontstellende probleem. Joop moest onmiddellijk naar Vietnam. Hij wilde trouwen alvorens hij vertrok maar moest een bepaald probleem overwinnen om haar dat huwelijk te bieden waarvan zij altijd gedroomd had. Zij hield werkelijk van hem. Zij wilde met hem trouwen, maar haar zeer goede ouders waren van mening dat de verkering van drie maanden nauwelijks genoeg was om elkaar werkelijk te kennen. Hun correspondentie gedurende de volgende twaalf maanden toen hij in

Vietnam was, stond op een veel hoger plan. Hun liefde groeide. Zij ontdekten beiden de bekwaamheid om moeilijkheden per brief te bespreken, moeilijkheden die zij niet konden bespreken in hun lichtere gesprekken tijdens een afspraakje. Nu is hij teruggekeerd. Ik ben blij te kunnen zeggen dat de liefde voor elkaar in het Huis des Heren is verzegeld, en aan het einde van dit jaar verwachten zij hun eerste baby. Weer is een prachtige familie-eenheid op haar weg naar verhoging en het eeuwige leven.

Jonge vrouwen, het gevaar voor desillusie is de omgang met meisjes die zeggen: „Eén keertje maar,“ of „Iedereen doet het.“ Komen deze gezegden je bekend voor? Een andere favoriete valstrik is deze: „Als je werkelijk van me hield zou je het doen.“ Stel je de ironie voor om alles dat goed is op te geven, alle waarheid, al het heilige, met inbegrip van het vertrouwen en het geloof van je geliefden en de kerkeleiders en je eigen goede naam en persoonlijke waardigheid, en dat terwille van enige vleiende woorden van niemand die veinst van je te houden met zijn lippen maar je slechts gebruikt voor enige minuten van egoïsme en dierlijke bevreemding. Meisjes, weest standvastig. Indien je een fout hebt gemaakt, verbeter deze! De Heer

staat klaar om je te helpen want wij hebben Zijn woord: „Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem in-komen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.“ (Openbaring 3:20.)

Maar denk er toch alsjeblieft aan dat je zelf de eerste stap moet doen. Jij moet de deur opendoen. Hij zal er zijn hoogstwaarschijnlijk in de vorm van een getrouwe lerares die plotseling voelt dat zij haar voorbereide les moet wijzigen. Jij kan het zijn die daarvoor „Dank U“ zegt. „Wat u zei en hoe u het zei hebben mij gered van de ernstigste fout van mijn leven en ik zal het nooit vergeten.“

God houdt van jullie meisjes. Leg dit niet naast je neer. Je moet een speciale taak vervullen met God als je partner. Wees waardig voor dit voorrecht. En als laatste gedachte, meisjes: het priesterschap kan zijn hoogste bestemming niet bereiken zonder een getrouwe gezellin. Geen meisje zal ooit de hoogste bestemming bereiken zonder een waardige priesterschapsdrager als hoofd van haar gezin. Laat dat jullie onwankelbaar doel zijn. Dit bid ik in de naam van de Heer Jezus Christus. Amen. ○

vervolg van blz 288

mensen waren wanneer u hun vertelde van uw reine leven. Sommigen van hen zeiden onomwonden dat zij u niet geloofden. Maar het was de waarheid.

In onze Kerk bestaat slechts één morele maatstaf. In de wereld beschermen vele mensen hun meisjes en dochters, ongeacht hun geloof. Zij weten wat het voor jonge meisjes betekent om als slavinnen of als speelgoed behandeld te worden, en ze beschermen hun eigen dochters tegen de verwoesting die mannen kunnen aanrichten. Maar hun zoons worden maar al te vaak vrij gelaten om hulpeloze meisjes te belagen die niet op een dergelijke wijze zijn beschermd.

Zo zult u in de wereld een dubbele maatstaf vinden, maar in de Kerk van Christus is slechts één maatstaf. Hij geldt voor jongens zowel als meisjes.

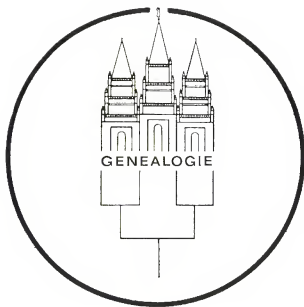
In de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen moeten wij manmoedigheid en geloof betrachten indien wij de gevaarlijke toestanden in de wereld van vandaag willen neutraliseren. De communistische leiders verklaren schetterend dat zij Christus en het Evangelie en de christelijke beginselen verwerpen, en hun regeringen gelasten hun jongeren om niet in zulke dingen te geloven – en dat zijn er miljoenen. Voeg daarbij de mogelijkheid van belijdende christenen, waarvan maar al te veel de christe-

lijke en klassieke erfenis *erkennen*, doch er niet in *geloven*. Begrijpt u dan wat de mensheid te wachten staat?

Onze verantwoordelijkheid

Het is onze verantwoordelijkheid te verklaren dat Jezus de Christus is en dat Hij is gekruisigd, en om in de Kerk over de gehele wereld zulk een voorbeeld te zijn van geloof en werken, dat miljoenen oprechte zielen die zoekende zijn naar de waarheid, in de Kerk datgene zullen vinden wat de christenen in de Kerk gevonden hebben in de dagen van de eerste apostelen. Dat is de verantwoordelijkheid die ik aan onze jonge mensen van vandaag verklaar, en het is een verantwoordelijkheid die rust op elk lid van de Kerk van Jezus Christus in de gehele wereld. Aan ons is de verantwoordelijkheid om niet alleen de realiteit van die getuigenissen te erkennen, maar erin te geloven en dat woord van geloof tot een realiteit te maken die de mensen overal zal beïnvloeden.

God geve onze jonge mensen de macht om hun vrijheid te beschermen door trouw te zijn aan de vrije wil die Hij hun heeft geschonken, en hun de kracht te geven om zichzelf te beheersen en de gehele wereld tot voorbeeld te zijn? ○

De wereldconventie voor genealogie

Overal in de wereld schijnt de activiteit wat betreft het genealogisch werk toe te nemen. Er gaat nauwelijks een dag voorbij waarin ons niet bericht wordt dat een nieuwe organisatie, die ergens in de wereld opgericht is, zich bezig houdt met genealogie, geschiedenis, of het behoud van documenten. Overal richten mensen hun aandacht op dit belangrijke werk en scheppen er groot genoeg in de verhalen uit het verleden te ontfafelen zodat ze misschien uit kunnen zoeken wie zij zijn en waar zij vandaan komen.

Er is geen fascinerender studie in heel de wereld dan de bestudering van onze voorouders, hun leven, hun familie en hun ervaringen. Als meer mensen toegeven aan dit dringende verlangen dat hun gedachten bezig schijnt te houden, zal het aantal organisaties voor het verzamelen en behouden van documenten zich vermenigvuldigen. Met deze nieuwe beschikbare bron van informatie, vinden de mensen documenten, die slechts een paar jaar geleden niet bestonden — of de mensen dachten dat ze niet bestonden. De noodzaak om deze oude documenten te behouden, wordt kritieker nu hun aantal toeneemt.

Terwijl slechts een paar jaar geleden de Genealogical Society weinig bezoekers ontving, die de wens te kennen gaven genealogische gegevens te vinden, kregen we heden honderden die persoonlijk komen, of in brieven vragen of wij ze willen assisteren

bij het onderzoek. Overal ter wereld houdt dezelfde geestdrift de gedachten van de mensen bezig en de geest van Elia werkt in hun hart.

Als we deze activiteit op wereldniveau gadeslaan, zouden we denken dat een van de beste manieren om al deze mensen bij te brengen wat er in de wereld gebeurt is, ze bij elkaar te laten komen om hun problemen te bespreken en ideeën en voorstellen te geven op welke manier we misschien tezamen deze problemen kunnen oplossen.

Na veel beschouwingen en besprekingen stelde de Raad van Commissarissen van de Genealogical Society voor dat de Society een seminarium of conventie voor de hele wereld zou bevorderen waarvoor mensen van elk werelddeel uitgenodigd zouden kunnen worden om deze belangrijke zaken te bespreken. Het leek aannemelijk dat we dit zouden doen met ons vijftienzeventigjarig bestaan in 1969. De Genealogical Society werd opgericht als een officieel lichaam in november 1894 en sinds die tijd is zij zo gegroeid dat zij bekend staat als de grootste genealogische bibliotheek ter wereld. Men vond dat de twee gedenkwaardige gebeurtenissen voor zo'n belangrijke vergadering samen konden gaan.

Omdat de Genealogical Society deze vergadering krachtig steunde, beseften we wat een zware opgave het zou worden. We hebben daarom particulieren, organisaties, regeringsorganen, en anderen uitgenodigd ons te helpen een geweldig jubileum in 1969 te vieren. We stellen voor dat de allerbeste leiders van de wereld in vier gebieden in Utah in de V.S. samenkomen om hun kennis en reusachtige ervaring mee te delen aan alle mensen van de wereld, die misschien bij elkaar gekomen zijn voor deze belangrijke reeks vergaderingen. De vier gebieden die onderzocht en ten volle verklaard moeten kunnen worden, lijken met elkaar verbonden te worden. We stellen voor dat alle mensen die werkzaam zijn met documenten of ze bijhouden, aanwezig zijn. Dit zijn archivariissen, bibliothecarissen, geschiedkundigen en genealogen.

Als comité's samenkomen om deze gebeurtenis voor te bereiden, hozen

we dat particulieren, afgevaardigden van bibliotheken en regeringsorganen en anderen van plan zijn deze vergadering te bezoeken. Er zal zoveel stof worden behandeld en worden opgeleverd door de leiders van de wereld, dat iedereen die kan komen in staat zal zijn naar huis terug te keren met veel nieuwe aanwijzingen en nieuwe instructies in deze vier belangrijke gebieden.

De data van deze vergaderingen werden vastgesteld tussen 5 en 8 augustus 1969. Regeringsautoriteiten uit vele landen zullen worden uitgenodigd om deel te nemen en velen zullen er bijkomen door persoonlijke uitnodigingen om deel te nemen aan de algemene vergaderingen en de seminariums en vergaderingen die zullen volgen op de algemene vergaderingen. De Genealogical Society beseft door zo'n aantal mensen uit te nodigen, dat de mensen die zo'n afstand reizen om dit seminarium bezoeken meer gegevens, kennis en motieven zullen moeten ontvangen dan die zij verkregen hebben op welke eerder bezochte vergadering ook. Met dit feit voor ogen hebben we onszelf, onze tijd, en andere talenten gewijd aan het maken en uitvoeren van de plannen, zodat iedereen die in 1969 naar Salt Lake City in Utah in de V.S. komt, naar huis zal terugkeren met het gevoel dat dit de moeite en de kosten waard was.

Welk effect zal dit hebben op de toekomst van de genealogie? We geloven dat wanneer de beste leiders van de wereld bij elkaar komen en de behoeften van alle mensen ter wereld bespreken, dit grote invloed heeft op de vredesbesprekingen en het begrip tussen alle landen van de wereld, en dit zal helpen de documenten van voorvaders te vinden onverschillig waar zij zich mogen bevinden. Als de documenten uiteindelijk bij elkaar gebracht en uitgezocht zijn, zullen we bemerken dat bijna alle mensen van de wereld in hun verschillende landen een graad van verwantschap hebben.

We zien er met verlangen naar uit dat zoveel mensen als maar mogelijk is onze wereldconventie in 1969 zullen bijwonen. Vragen betreffende deze vergadering dienen gericht te worden aan de Genealogical Society. ○

De euvelen der pornografie

DOOR J. EDGAR HOOVER, directeur van het F.B.I.
(Federal Bureau of Investigation = Federale Recherche)

In de hedendaagse wereld worden er GROTE zaken gedaan in het uitgeven en de verkoop van pornografisch materiaal. Ontaarde prentjes met seksuele voorstellingen en prikkellectuur, in de meeste steden en dorpen heimelijk aan de man gebracht en verkocht, brengen inhagelicalaars in schunnigheid jaarlijks miljoenen in het laatje.

Hoeveel kwaad de pornografie sticht in het ontvanke-lijk gemoed van tieners en hoe groot de omvang is van de zedenmisdriften die hieraan moeten worden toegeschreven, laat zich onmogelijk bij benadering vaststellen, maar de invloed hiervan is vórstrekking. Het aantal seksuele geweldplegingen neemt onrustbarend toe. Vele ouders zijn ten diepste bekommerd over de toestanden waarmee jeugdige knapen en jonge meisjes te maken krijgen bij luijes waar het losbandig toegaat en in onwettige verhoudingen. Hoewel er geen officiële maatstaf bestaat waarmee nauwkeurig valt af te meten wat de redenen zijn voor de toename van lederé vorm van misdadige verkrachting, moeten wij de werkelijkheid onder ogen durven zien. De pornografie in al haar vormen is één van de hoofdoorzaken bij zedenmisdriften van seksuele afwijkingen en perversies.

Begint onze maatschappij zo door en door verdorven te worden dat wij ons afwenden van deugd en integriteit en tot onzedelijkheid en ontaarding vervallen? Gaan wij in zedelijk opzicht bankroet en laten wij onze beginselen van eerbaar gedrag en fatsoen verworven? Zijn wij bezig de eenvoudige leer te verzaken dat wij het kwade door het goede moeten overwinnen?

Laten wij eens om ons heen zien. Worden op het gebied van de publiciteit in het algemeen, in het uitgeversbedrijf, in de toneelwereld en in het amusement de goede, voorlichtende en opvoedkundige hoedanigheden van hun produkties niet overschaduwed door teveel aandacht te besteden aan ontucht, vulgariteit, bloedschande en homosexualiteit? Vele mensen zijn van mening dat dit inderdaad zo is. Toch zijn de wettelijk toegestane artikelen en vertoningen van deze media nog betrekkelijk goedaardig in vergelijking tot de glasharde pornografie die het land overstroomt in de vorm van films, „speel“kaarten, „komische“ boeken, pockets en foto's of prentjes. Dergelijke vuiligheid berokkent jongelui en nieuwsgierige pubers die zoiets in handen krijgen onberekkenbare schade en leidt tot rampzalige gevolgen.

Politieambten met wie ik dit kritieke probleem heb besproken, verklaren eenparig dat wulps en ontuchtige afbeeldingen en dito lectuur een motiverende rol speelt bij seksuele verkrachtingen. In het ene geval na het andere heeft de pleger van zedenmisdriften pornografische literatuur of afbeeldingen bij zich of in zijn bezit. Onder deze omstandigheden behoeft het geen verwoording te wekken

dat er toename van geweldadige aanrandingen valt te bespeuren.

Klaarblijkelijk is alles wat er tot nu toe wordt gedaan om het verkopen en verhandelen van pornografisch materiaal in den lande te bestrijden, niet voldoende geweest. Er zijn degelijke en uitvoerbare wetten nodig en waar deze reeds bestaan, dienen ze met kracht te worden doorgevoerd. Daar vele rechtbanken de ontucht schijnen te beoordelen op grond van de zedelijke normen die in de samenleving heersen, heeft het publiek een zeer voorname rol in het verhogen van het zedelijk peil der gemeenschap. Wanneer ergens pornografisch materiaal wordt aangetroffen, moet dit aan de kaak worden gesteld en de betrokken burgers moeten hun beklag indienen bij de bevoegde overheden. Wanneer men over de post pornografische geschriften ontvangt, dienen de posterijen daarvan te worden verwittigd. De burgerij dient in actie te komen en haar medewerking te verlenen in het vervolgen der overtredders. (Met toestemming overgenomen uit *F.B.I.-bulletin voor rechtshandhaving*.)

vervolg van blz 295

tekort, want ze had een gezin en er woonde liefde tussen de vier muren van ons ouderlijk huis."

Toen hij in juni 1934 nogmaals naar Utah kwam, vergeleek de heer Dallin zijn 22-urige vliegreis bij de tocht van drie maanden over de vlakten in het begin van de vijftiger jaren van de negentiende eeuw.

„Mijn kunstzinnigheid heb ik te danken aan mijn moeder, Jane Hamer Dallin, die liefde voor schoonheid bezat“, herinnerde hij zich. „In mijn prilte jeugd boetseerde zij voorwerpen uit klei en bakte ze in de oven. Het was een kwestie van erfelijkheid. Ik heb altijd van kunst gehouden en begon al te schetsen en te boetseren toen ik nog maar een kind was en zij gaf mij, samen met mijn vader, Thomas Dallin, alle mogelijke aanmoediging.“

Hij heeft in zijn beroep ook jaren van teleurstelling gehad. Als jeudig student in Boston vervaardigde hij in 1884 een ruiterstandbeeld in gips van Paul Revere. Hij sprak hierover met bezoekers aan zijn atelier in Salt Lake City, in het vertrouwen dat dit weldra een succes zou blijken te zijn. De annalen zeggen dat Dallin van 1884 af, „ieder jaar weer een verzoekschrift richtte tot elk stadsbestuur om zijn standbeeld te willen aanvaarden“.

Toen, eindelijk, in het begin van januari 1940 — na 55 jaar — berichtte burgemeester Maurice J. Tobin als voorzitter van de curatoren voor het George Robert White Fonds, de nu 78-jarige beeldhouwer, dat hem een contract voor \$27.500.— was verleend voor het in brons gieten van het betreffende beeld, om te worden geplaatst in de Paul Revere Promenade, vlak bij de plaats waar eenmaal Revere's vermaarde rit begon.

Cyrus Edwin Dallin, de in Utah geboren nestor der Amerikaanse beeldhouwers, overleed op 14 november 1944 in zijn woning te Arlington in Massachusetts, acht dagen vóór zijn driëntachtigste verjaardag. Hij liet een weduwe en twee zoons na. Een andere zoon van hem was tijdens de eerste wereldoorlog in Frankrijk gesneuveld. ○

39 is ons magisch getal

Wat is het uwe?

Geen hocus pocus. Geen abracadabra. Dat getal 39 is plezierige realiteit. 39 Verschillende steden in de U.S.A. Wij zijn de enige transatlantische luchtvaartmaatschappij, die zoveel steden aandoet.

En wat is uw magisch getal? Dat is voor u het TWA-nummer in het telefoonboek. De hulpvaardige stem aan het andere eind van de lijn kan u alles vertellen over vluchten naar New York, Oklahoma City, naar Dayton, Denver of Las Vegas. Zeg waarheen u wilt en wij zullen u vertellen wanneer. Dat magische getal kan ook nog het telefoonnummer zijn van uw reisbureau.

up up and away

*Gedeponoord handelsmerk

Gemeente Utrecht een nieuw gebouw

De gemeente Utrecht heeft sinds 20 juni 1968 het oude gebouw aan de Wittenvrouwensingel verlaten en heeft nu de beschikking over een fraai gebouw in de wijk Zuilen (Prinses Irenelaan 51A).

Vorig jaar werd op 3 juni de eerste spade gestoken. Vanaf die datum is de bouw snel gevorderd: aannemers, „supervisor“, bouwzendingen, kerkbouwers en leden leverden goed werk.

Op 21 juli is de kerk officieel geopend. Hieraan vooraf gingen twee dagen „open house“.

Hoewel er al tientallen jaren geleden behoefte werd gevoeld aan een nieuw gebouw, waren er steeds weer omstandigheden die de plannen vertraagden.

Utrecht heeft nu als derde gemeente in de Nederlandse Zending een gebouw dat door de Kerk zelf voor dit doel is gebouwd (Brussel en Apeldoorn zijn voorgegaan; de Hollandse Ring bezit ook dergelijke gebouwen, waarvan er tot stand gekomen zijn toen de Ring nog deel uitmaakte van de Zending). Groningen is nu volop met kerkbouw bezig en twee andere gemeentes staan op de nominatie. Er zit duidelijk schot in de ontwikkeling van de Zending en de leden hopen hun zegeningen ook waar te kunnen maken.

De kapel biedt plaats aan 120 personen, terwijl er in de ontspanningszaal nog eens 175 geplaatst kunnen worden. Het gebouw is gelegen in een park, hetgeen het aanzien zeer ten goede komt.

Nationale Reclasseringsactie

De jaarlijkse Nationale Reclasseringsdag zal dit jaar voor het eerst worden vervangen door een Nationale Reclasseringsactie. Van maandag 23 september tot en met zondag 6 oktober zal de bevolking van Nederland voorlichting ontvangen over het werk van de reclassering.

Het is de bedoeling dat dit zal geschieden via de publiciteitsmedia pers, radio en televisie.

Gedurende de genoemde periode zal tevens een nationale inzamelingsactie worden gehouden.

AANGEKOMEN

Gary R. Dell Free, Salt Lake City (Utah)

Brian Harrison, Palo Alto (Californië)

Byron Jensen, Areo (Idaho)

Barend Christiaan Lems, Salt Lake City (Utah)

Peter Paul Mendel, Mamaroneck (New York)

Kenter Farrell Peterson, Cedar City (Utah)

Alden C. Robinson, Fillmore (Utah)

Larry S. Rookhuyzen, Lompoc (Californië)

VERTROKKEN

Bryce J. Winkler, Richfield (Utah)

Br. en zr. William Baak, Salt Lake City (Utah)

David K. Bierman, Salt Lake City (Utah)

Patricia L. Pyle, Johannesburg (Zuid-Afrika)

James Stam, Alameda (Californië)

Wilhelmina Stam, Alameda (Californië)

Mensen zonder achterland

Een oude Duitse legende vertelt van een afschuwelijk experiment op bevel van keizer Frederik II. De keizer liet in de 14e eeuw een groep baby's aan zijn hof opvoeden. De kinderen kregen alles wat zij wilden, behalve liefde. Frederik verbod iedere uiting van gevoel. De kinderen, zo wil het verhaal, stierven allen.

Misschien kan gebrek aan liefde doden. In elk geval staat vast dat emotionele verwaarlozing op zijn minst een in hoge mate storende ervaring is. Helaas hoeven we daarvoor niet naar een ander land en terug naar de 14e eeuw. Prof. Kloek is nagegaan hoe de jeugd is geweest van een aantal personen, die ter beschikking van de regering waren gesteld. Hij komt tot de conclusie dat in grote trekken de voorgeschiedenis van al die mensen allerberoerdst is. Eén voorbeeld: de zus van een terbeschikkinggestelde schreef prof. Kloek de volgende jeugtherinnering: „Mijn vader heeft mijn broer toen hij nog maar een jaar of veertien was en een keer voor mijn moeder in de bres sprong (de man was vaak dronken en tuigde dan zijn vrouw af) met een touw om zijn armen aan een balk gehangen en hem geslagen tot hij bewusteloos was. Hij sloeg altijd met een leren zweep. Mijn broer had geen plekje meer op zijn lichaam zonder builen of schrammen. Toen mijn broer nauwelijks meer leek te leven bond mijn vader hem vast aan een ijzeren bed. Dagen lang heeft hij zonder eten of drinken en zonder bedekking op de grond moeten liggen om wij mochten geen van allen bij hem komen.”

Er zijn delinquenten die tussen hun geboorte en hun vijftiende levensjaren tien tot twintig maal van milieu zijn veranderd. Moeder sterft of gaat ervandoor;

het kind komt zo lang bij een tante; belandt als tante er genoeg van heeft in een inrichting waar eigenlijk geen plaats meer is; verhuist daarom na een tijdje naar een andere inrichting; komt dan in een pleeggezin waar men het kind na een tijdje toch wel erg lastig vindt; het gaat terug naar de inrichting waar men een ander pleeggezin zoekt enz. enz. Mensen met zulke voorgeschiedenissen bevolken in Nederland de psychopatenklinieken.

Het woord psychopaat is eigenlijk alleen als scheidwoord duidelijk te hanteren. Psychopathie betekent zielsziekte. We gebruiken het woord om er mensen mee aan te duiden wier gedrag mede door storingen in hun aanleg sociaal onaanangepast is. Aan het begin van dit jaar zaten meer dan 800 van die mensen (u kunt zeggen: inbrekers, aanranders en oplichters; u kunt óók zeggen: mensen met een zeer gebrekkige opvoeding, mensen die nooit liefde hebben onderhouden) met t.b.r. (ter beschikking van de regering gesteld) in de diverse asiels.

Een rechter legt niet gauw t.b.r. op. Het is een zeer zware maatregel en de verpleegden zouden zelf liever een paar jaar extra gevangenisstraf hebben gekregen dan t.b.r. De terbeschikkingstelling geldt voor de tijd van twee jaar maar kan door de rechter telkens voor één of twee jaren worden verlengd. Het is niet zo dat alleen bij zware delicten t.b.r. wordt opgelegd, het gaat namelijk om de stoornis, het gepleegde delict is daar slechts een symptoom van. Veruit de meeste ter beschikking van de regering gestelden worden ten dele verantwoordelijk geacht voor hun daden en zitten eerst een gevangenisstraf uit. Daarna belanden ze in het belang van uw en mijn veiligheid in een psychopa-

tenkliniek. Daar worden ze behandeld met de bedoeling hen in de toekomst met reclasseringshulp en -steun weer aan het maatschappelijk leven deel te laten nemen. Dat lukt gelukkig bij velen: van de 290 verpleegden die in 1966 met proefverlof naar de maatschappij terugkeerden wist de helft zich bijna twee jaar later nog steeds in die maatschappij te handhaven.

Het hergeven van de vrijheid geschiedt zeer behoeftzaam. Niettemin mislukken vele proefverloven. Een deel belandt weer in een kliniek omdat er een strafbaar feit is gepleegd: in 1966 pleegde 17 procent van de mensen die proefverlof hadden gekregen een delict. Gezamenlijk zorgden ze voor 51 delicten en we zijn geneigd dan meteen aan het allergenste te denken. In werkelijkheid ging het om 5 agressieve en 2 zedenmisdriven; de grote meerderheid pleegde alleen vermogensmisdriven. (Trouwens, een belangrijk deel van de mensen die met t.b.r. vast zitten heeft nooit anders dan vermogensmisdriven gepleegd; de maatschappij is maar al te gauw geneigd uitsluitend moordenaars en aanranders in deze mensen te zien.)

Veel triester is het echter gesteld met de 31 procent van wie het proefverlof mislukt zonder dat zij — ondanks hun gebrekkige opvoeding, ondanks hun beroerd verleden, ondanks elk gebrek aan liefde — een delict plegen. Ze hebben dan meestal de extra gestelde voorwaarden overtreden of ze zien doodgewoon geen kans zich in onze dure maatschappij te handhaven. Een patiënt zei: „Ook al kom je hier uit, je blijft dat etiketje houden. Je bent een psychopaat. Ik zit nu al weer een hele tijd vast omdat mijn proefverlof mislukt is. Ze hadden me namelijk beloofd dat buiten mijn baas en mijn kostjuffrouw niemand zou

weten waar ik vandaan kwam. Op een zaterdagmiddag sta ik in een stampvolle winkel. Op eens zegt iemand keihard: „Wat heb ik gehoord, kom jij uit een psychopatenasy!“ Ik kreeg zo'n kop en ben er op de eerste de beste brommer die ik zag staan vandoor gegaan.”

Een ander: „Ik ben nu 33 en heb vanaf mijn veertiende 14 maanden in de maatschappij doorgebracht. Ik heb toen geprobeerd zelf werk te vinden en ben zeker 100 banen af geweest. Het liep steeds stuk omdat ik gezeten had. Toen ik eindelijk werk had, gebeurde daar iets waar ik onmiddellijk van verdacht werd. Iedereen kreeg meteen te horen waar ik vandaan kwam. Toen bleek dat ze een verkeerde te pakken hadden hoefde ik niet meer terug. Je bent een rotte appel en je blijft het.”

Mensen met t.b.r. zijn mensen zonder achterland. Vrienden en familieleden zijn gewoon op ze uitgekeken, ze zijn het zat en vinden het best dat die lastposten worden opgeborgen. De patiënten in de klinieken krijgen nauwelijks bezoek, sommigen nooit, al zitten ze ook tien jaar of meer.

Sommige klinieken zoeken nu contactadressen: normale gezinnen waar de patiënten eens binnen mogen lopen. Velen hebben zo vaak een dreun gehad dat ze gewoon bang zijn voor het contact met de vrije maatschappij. Voor veel patiënten is een bezoek in een gezellige familiekring iets dat zij eenvoudig niet kennen maar dat een bijzonder goede uitwerking heeft.

Zo wordt geprobeerd de stap terug naar de maatschappij iets gemakkelijker te maken. Maar helaas toont de

maatschappij nog altijd bitter weinig grip; men maakt in veel gevallen het jarenlange werk in de klinieken kapot door de ontslagen patiënt gewoon geen nieuwe kans te geven. Sommigen typeren de mensen met t.b.r. als de zondebokken van onze maatschappij. Het heeft er veel van weg.

Jos Ahlers
Nationaal Bureau
voor Reclustering
Nieuwe Schoolstraat 87
's-Gravenhage

GEBEURTENISSEN IN DE NEDERLANDSE

ZENDING EN DE HOLLANDSE RING

GEDOOPT IN DE NEDERLANDSE ZENDING

Antwerpen

Lenders, Guillaume Philomène Frans Albert, 22 juni
Van de Wijnkele-Moens, Augusta Maria, 22 juni

Assen

Oosterhof, Gretha Reina, 28 juni

Eindhoven

Van den Broek, Anna Maria Margaretha, 21 juni

Hengelo

Bosch, Christiaan Hendrikus Clemens, 24 mei

Hilversum

Bouwman, Francina Jacomina, 6 juli

GEDOOPT IN DE HOLLANDSE RING

Amsterdam

Seel, Maria Anna, 14 juni

Leiden

Van Schaik-Tielkemeijer, Jansje, 4 juli

Rotterdam-Noord

Boon-van Grieken, Pleuntje, 12 juni

VERHOOGING EN ORDENING IN HET PRIESTERSCHAP

Apeldoorn

Storm, Martinus Arie, diaken, 14 april

Antwerpen

Lenders, Jean-Pierre M. A. H. A., diaken, 23 juni

Delft

Van Schaik, Petrus J. M., priester, 9 juni

Hengelo

Bosch, Christiaan Hendrikus Clemens, diaken, 2 juni

Hilversum

Bouwman, Willem Cornelis, priester, 23 juni

De Gruyl, Adriaan John, priester, 23 juni

Van Scheijlen, Bernardus Johannes, diaken 9 juni

Enschede

Kabel, Johannes, priester, 23 juni

GEBOREN

Haarlem

Oddens, Frank Robert, 13 juni

GEZEGEND

Delft

De Graaf, Pauline Jantje Irma, 9 juni

's-Gravenhage

Van Zoeren, Willem Otto Kenneth, 5 nov. 1967

OVERLEDEN

Amersfoort

Scholte, Gerard, 11 juni

Haarlem

Van den Berg, Arend, 11 juni

Van Deursen, Johannes, 9 mei

Hilversum

Van Brakel-de Jong, Aartje, 21 juni

Wageningen

Maandag, Evert, 31 mei

GEHUWD

Apeldoorn

Ten Hove, Jacoba Jansje met De Rode, Hendrik

Enschede

Caudron, Marianne met Boxem, Pieter

Caudron, Geertruide Jennigje met Scholten, Bernard Gerrit

Richard L. Evans

Het gesproken woord

"... Wat wij door de vingers moeten zien - en wanneer"

„De kunst der wijsheid,” heeft William James eens gezegd, „is de kunst om te weten wat men door de vingers moet zien.” Een leven zonder vrienden, geliefden, zonder de omgang met anderen, zou over 't geheel genomen erg leeg zijn. Aangezien mensen echter niet volmaakt zijn, is ook hun omgang met elkaar nimmer volmaakt. Als wij met mensen omgaan, nemen wij ze met hun onvolmaaktheden. Wordt er daarentegen teveel nadruk gelegd op die onvolkomenheden, dan leidt dit tot ongenoegen, verdriet en ontgoocheling. Dit geldt voor het huwelijk, het gezin, onder bloedverwanten, vrienden, kortom voor elke intermenselijke verhouding die zich in het leven kan voordoen. Eén van de grootste levenslessen is dan ook dat wij moeten leren hoe wij andere mensen kunnen helpen zichzelf te verbeteren zonder hen te krenken, hun vertrouwen te schokken of onze invloed op hen te ondermijnen en te vernietigen. Iemand in het bijzijn van anderen terechtwijzen is al bijzonder pijnlijk en sarcastische terechtwijzingen hebben altijd een kwetsende uitwerking. Wij doen immers geen van allen ooit al wat wij moeten doen zo goed als het behoort. Geen onzer is vervuld van alle deugden, talenten en bekwaamheden en niemand doet alles altijd even onberispelijk. Er is niemand die *nooit* eens iets vergeet. Niemand kan altijd een vast rooster volgen, altijd precies op tijd met de maaltijden zijn (of altijd precies op tijd aanwezig te zijn), altijd het huis zo keurig hebben dat het er uitziet alsof men ieder ogenblik visite verwacht, altijd alles nauwkeurig op zijn plaats hebben liggen of staan. De mens is geen machine — veel meer dan dat — maar zelfs van machines moet men verstand hebben en ook zij maken fouten als ze in bedrijf zijn. Men moet bij ons allemaal veel door de vingers zien — en er is veel dat *niet* door de vingers mag worden gezien, maar zelfs dit kan tactvol worden aangepakt, waarbij men elkaar echt behulpzaam kan zijn door met zorg de tijd, de plaats, de stemming en de methode te kiezen. Er bestan manieren om de mensen met vriendelijke welwillendheid een zachte wenk te geven, geduldig te verdragen en zo hun gedrag te corrigeren, in plaats van hen op strenge, wrede en onbehouwen wijze de les te lezen, waardoor men ze kleineert, kwetst en tegen zich in 't harnas jaagt. Er zijn tijden om de dingen recht te zetten en tijden waarop men dat beter kan nalaten. Er zijn manieren om iets recht te zetten en manieren om dat niet te doen en de zaak maar op zijn beloop te laten. „De kunst der wijsheid is de kunst om te weten *wat* men door de vingers moet zien — en *wanneer*.”